

Miért hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek?

(pdf)

Kézikönyv gyermekmunkásoknak,
mely abban kíván segítséget nyújtani,
hogy jobban megértsék hivatásuk fő célját:
a gyermekek evangélizálását.

SAM DOHERTY

**Sam Doherty gyermekmunkásoknak írt sorozatának
magyar nyelven is megjelent kötetei:**

- 1. kötet:** A gyermekmunkás problémái – Isten megoldása
- 2. kötet:** Hogyan vezethetünk egy gyermeket Krisztushoz?
- 3. kötet:** Hogyan tanítsunk bibliai tantételeket gyermekeknek?
- 4. kötet:** Miért hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek?
- 5. kötet:** Nem voltam engedetlen a mennyei látás iránt
- 6. kötet:** A tanítás alapelvei
- 7. kötet:** 100 kérdés és válasz a gyermekek közötti szolgálattal kapcsolatban
- 8. kötet:** Csendes hajózás a személyes kapcsolatok és a vezetés hullámmozgásainak vizein

Kiadó:

Child Evangelism Fellowship® Inc. – Specialized Book Ministry
Assisting Children's Evangelists Worldwide
53 Thornleigh Drive, Lisburn, BT28 2DA, Northern Ireland, UK
Copyright © 1996, 2012 Child Evangelism Fellowship® of Europe.

A mű eredeti címe:

Why Evangelize Children?

All rights reserved. Második, javított kiadás 2018

ISBN 978-615-00-1728-0

Miért hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek? (pdf)

Sam Doherty

Vasárnapi Iskolai Szövetség

Magyar nyelven kiadja:

Magyarországon a Vasárnapi Iskolai Szövetség Gyermek-Evangélizációs Közösség
2119 Pécel, Nyírfa u. 1.; 0036-28-547960; betpecel@viz.org; www.viz.org

Erdélyben a Gyermek Evangélizációs Közösség
AMEC, Calea Turnisorului 90, 550048 – Sibiu (Nagyszében), Romania
0040-269-229994; gyek.romania@gmail.com; www.edituraamec.ro

Kárpátalján a Gyermek-Evangélizációs Közösség
Komarova 11a, 90202 Beregszász, Ukrajna
00380 3141 23736; gyek.karpatalja@freemail.hu

Vajdaságban a Gyermekmisszió
Lenin u. 45, 24323 Feketics, Szerbia
0038-1-63-80-113-16; halaszsamuel@gmail.com

A könyvet ingyen terjesztjük. Amennyiben szeretne hozzájárulni az előállítási költségekhez, örömmel fogadunk el adományt („SD könyvek” megjelöléssel).

Tartalom

Előszó	5
Bevezetés	7
A hal nélküli halászkok példázata	9
1. fejezet: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket!	11
Mi az evangélizáció?	11
Hol és kinek hirdessük az evangéliumot?	14
Miért hirdessük az evangéliumot?	16
Miért hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek?	17
Ki hirdesse az evangéliumot a gyermekeknek?	20
Hogyan (és mikor) hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek?	21
2. fejezet: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket!	23
Mózes és a jövő nemzedék	23
Mózes, Józsué és a jövő nemzedék	24
A zsoltáríró és a jövő nemzedék	24
Mi és a jövő nemzedék	25
Egy svájci lelkész és a jövő nemzedék	25
3. fejezet: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket!	29
Igeversek bizonyítják, hogy egy gyermek is hihet Jézusban	30
Más igeversek is bizonyítják, hogy egy gyermek képes elfogadni Jézust	33
A tapasztalat azt mutatja, hogy egy gyermek el tudja fogadni Krisztust	34
4. fejezet: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket!	41
Minden gyermeknek vannak lelki szükségei	41
Ma a gyermekek sok gonoszsággal és kísértéssel találkoznak	43
Isten megoldása gyermekeinknek	44
Fennáll annak is a veszélye, hogy egy gyermek elveszhet	44
Mi történik a csecsemőkkel?	46
Isten azt akarja, hogy minden gyermek üdvözüljön	47
5. fejezet: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket!	51
A Biblia szerint a gyermekek sokkal nyitottabbak az evangéliumra, mint a felnőttek	51

A tapasztalat azt mutatja, hogy a gyermekek nyitottabbak az evangéliumra	53
A statisztikák azt mutatják, minél idősebb valaki, annál kisebb a valószínűsége annak, hogy megtér	54
6. fejezet: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket!	59
Ha egy gyermek tér meg, az Úr egy egész életet menthet meg	59
Amikor a személyiség formálódik	60
A gyermekek előtt gyümölcstermő, szolgáló élet áll	61
Építs falat a szirt peremére!	63
A négy gyertya	66
Építs falat a szirt peremére!	67
7. fejezet: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket!	69
Az Úr Jézus és a gyermekek	69
Legeltesd az én bárányaimat!	71
Engedj vezetnem egy kisgyermeket!	73
8. fejezet: Egy kisgyermek vezet majd őket	75
A gyermekek hatása a felnőttekre	75
Örök érték	78
9. fejezet: Örökkön örökké fénylő csillagok	79
Ígéret a tanítóknak	80
A tanítók azonnali jutalma	80
A tanító célja	83
10. fejezet: Miért hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek?	85
A tanító imája	88
11. fejezet: Mit válaszolsz?	89
12. fejezet: Segítség a gyermekek evangélizálásához	93
Az arany oldal	93
A sötét oldal	94
A piros oldal	94
A fehér oldal	95
A zöld oldal	96
Zárószó	97
A névtelen munkás emlékére	99
Az Ő keze s az enyém (Zsolt 24,3–4)	100

Előszó

Európa a keresztyénség válságának korát éli. A materializmus és a világias gondolkozás kiszorítja a keresztyén elveket. A legtöbb gyermeknek alkalma sincs arra, hogy az evangéliumot hallja. Senki – sem szülei, sem tanárai, sem a lelkész – nem mondja el nekik, hogy Jézus a Megváltójuk.

Sok gyermek szenved társadalmunkban a gyűlölködés légkörétől. Sokukat közülük magukra hagynak, és azt sem tudják, mihez kezdjenek. Másokat szexuálisan zaklatnak, megint mások szülei válásának áldozatai. Csak úgy győzhetik le nehézségeiket, ha eljut hozzájuk a megváltás üzenete.

Sam Doherty könyvében azokhoz szól, akik ismerik az Urat. Arra biztatja a hívőket, hogy az evangélium üzenetét vigyék el a körülöttük élő gyermekekhez. Figyelmeztet, hogy nem a mi döntésünk, vajon szeretnénk-e hirdetni az evangéliumot, hanem az Úr akarata. A gyermekek bűneikkel Isten haragját vonják magukra, ezért nem hirdethetünk nekik csodálatosabb üzenetet annál, mint hogy Jézus a Megváltójuk. Teljes meggyőződéssel valljuk, hogy a gyermekek képesek elfogadni az üdvösséget Krisztusban (Mt 18,14).

Azért is érdemes Krisztushoz vezetnünk gyermekeinket, mert ha megtérnek, egész életüket a Megváltónak szentelhetik.

Minél több gyermek fogadja el a Megváltót, annál több szülő, sőt család térhet meg, látva a gyermekek megváltozott életét. Később, ha felnőnek, az Úr Jézus használhatja a hívő gyermekeket egyháza építésére: akár lelkészek, akár presbiterek, akár misszionáriusok lesznek belőlük. Keresztyén életük sok tekintetben pozitív hatással lesz a társadalomra és a politikára. Bibliai értékrendjükkel és tetteikkel hatnak a tágabb környezetükre. Azok a gyermekek, akik befogadták az Úr Jézust, és vele élnek le az életüket, a mennyben együtt lesznek Megváltójukkal.

Igen, érdemes hirdetni a gyermekeknek az evangéliumot. Isten gazdagon megáldja azokat a gyülekezeteket és hívőket, akik hirdetik az evangéliumot a gyermekeknek. Nagyon örülök ennek a könyvnek, és remélem, sok olvasó felbuzdul arra, hogy továbbadja az evangéliumot a környezetében élő gyermekeknek.

Dr. Armin Mauerhofer

Dr. Mauerhofer svájci teológus és lelkipásztor 1974-től 1993-ig a langenthalai Szabad Evangéliumi Gyülekezetet vezette, ahol mindig támogatta a gyermekek közt folyó evangélizáló munkát. Langenthalban és környékén a gyülekezet tagjai összesen tizenhét Örömhír Klubot tartottak. Ezeket a tanítókat főállású gyermekmunkások és a lelkész készítették fel. Mauerhofer 1986-ban lett a bázeli Független Teológia docense. Fő szakterülete a gyermek- és ifjúsági munka. Minden vágya felkészíteni a jövő lelkészeit arra, hogy gyülekezeteikben megszervezzék a gyermekmunkát. 2014-től a zürichi Szabad Evangéliumi Gyülekezet lelkipásztora és egyben felekezete Belföldi Missziójának is elnöke. A szervezet célja új szabad evangéliumi gyülekezetek alapítása Svájc egész területén.

Bevezetés

Mit csináljak a gyermekekkel az órán? Többnyire kezdő gyermekmunkások teszik fel ezt a kérdést, amelyet általában az alábbi kérdések követnek.

- ▶ Könyvekből olvassak fel nekik?
- ▶ Történeteket meséljek?
- ▶ Bibliai történeteket mondjak nekik?
- ▶ Csak bibliai igazságokat tanítsak?
- ▶ Barkácsoljunk is?
- ▶ Sok mozgásos tevékenységet végezzünk?
- ▶ Játsszak velük?

A legtöbb kérdésre igennel válaszolhatnánk, de természetesen minden attól függ, mennyi idő áll rendelkezésünkre. Ám a legfontosabb kérdés hiányzik, és erre szeretnénk ebben a könyvecskében választ adni.

Hirdessem-e az evangéliumot a gyermekeknek?

Ha a válaszom igen, azonnal újabb kérdések merülnek fel:

- ▶ Mit is jelent gyermekeknek hirdetni az evangéliumot?
- ▶ Miért van rá szükség? Miért kell a gyermekeknek hallaniuk az evangéliumot?
- ▶ Hogyan hirdessem?
- ▶ Mikor és hol hirdessem?

Reméljük, minden kérdésre választ tudunk majd adni.

Mielőtt azonban a fenti kérdésekre feleletet találunk, vizsgáljunk meg két alapvető kérdést!

Mit tanít a Biblia a gyermek-evangélizációról?

Könyvem alapja a Biblia tanítása lesz. Isten azért adta Igéjét, hogy a fenti és sok más, ezzel kapcsolatos kérdésre választ tudjunk adni. Válaszaink nem alapulhatnak sem emberi érveken, sem érzéseken, sem a pszichológián, sőt szakértők nézetein vagy szavain sem, hanem egyedül Isten ihletett, tévedhetetlen Igéjén.

Milyen gondokkal küszködnek az alkalmainkra járó gyermekek?

Tanításunk célja az, hogy a gyermekek megoldást találjanak gondjaikra és szükségükre. Tárjuk fel problémáikat a Biblia és a tapasztalataink alapján, majd törekedjünk arra, hogy miközben tanítjuk a gyermekeket, rámutassunk a megoldásra.

Bízom benne, hogy azok, akik már hirdetik az evangéliumot a gyermekeknek, új látást és célt kapnak, és újult erővel folytatják majd a szolgálatot.

Azt is szeretném, ha ez a könyv segítség és bátorítás lenne azoknak is, akik még nem tartják szükségesnek a gyermekek evangélizálását.

Remélem, minden gyermekmunkás, aki e sorokat olvassa, ráébred arra, hogy mekkora felelősség a gyermekek evangélizálása, és felbuzdul a szolgálatra.

Szívből kívánom, hogy lelkészek és más keresztyén munkások is olvassák ezt a könyvet, és megértsék, hogy a gyermekek evangélizálása szolgálatuk elengedhetetlen része.

Örülök, hogy az Előszót dr. Armin Mauerhofer írta, aki sok évig volt a langenthali nagy gyülekezet lelkipásztora. Isten megáldotta gyülekezetét, és az nagy iramban növekedett. Dr. Mauerhofer ezt a jelentős növekedést annak az evangélizáló munkának tulajdonítja, amelyet a gyülekezet a langenthali gyermekek között végzett.

Minden fejezet végén a témához kapcsolódó idézeteket találunk Charles Haddon Spurgeontól. Az idézetek a következő két könyvből valók:

Come Ye Children (Grace-eBooks.com – Magyarul egy rövidített változatot adott ki 1983-ban az Evangéliumi Kiadó, *Jöjjetek gyermekek* címmel.)

Words of Counsel for Christian Workers (Grace-eBooks.com – magyarul egy rövidített változatot adott ki 2004-ben az Evangéliumi Kiadó, *Tanácsok azoknak, akik az Úr Jézusnak szeretnének szolgálni* címmel.)

Charles Haddon Spurgeon [császárhedőn szpödzsön], minden idők egyik legnagyobb lelkésze és prédikátora volt, akit Isten a 19. század második felében, Angliában használt fel. Sok évig a londoni Metropolitan Tabernacle lelkésze volt. Vasárnap délelőtti és esti istentiszteletein 5-6000 ember vett részt. Lelkészképző főiskolát és egy nagy árvaházat is alapított.

Sok művet írt, több száz vasárnapi prédikációja jelent meg nyomtatásban és terjedt el az egész világon.

Nagyon szerette a gyermekeket, és lelkes híve volt a gyermek-evangélizációnak. Gyülekezetén kívül további 49 vasárnapi iskolát alapított. Ezekbe az iskolákba összesen 7887-en iratkoztak be. A vasárnapi istentiszteleten részt vevő 500 árvaházi gyermeket mindig arra biztatta, hogy üljenek az első sorokba.

Úgy gondoltam, a lelkészeknek különösen sokat jelentenek majd a Spurgeontól vett idézetek.

„Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek” – mondta tanítványainak az Úr Jézus (Mk 16,15).

„»Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni.« De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül? És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el? Így van megírva: »Milyen kedves azoknak a jövetele, akik az evangéliumot hirdetik!«” – írja Pál a Rómában élő keresztyéneknek (Róm 10,13–15).

Pál arra emlékeztette Timóteust, hogy végezze *„az evangélista munkáját”* (2Tim 4,5).

A hal nélküli halászsok példázata

Történt pedig egyszer, hogy alakult egy csoport. Tagjai halászsoknak nevezték magukat, és íme, sok hal nyüzsgött a környék vizeiben. Az a vidék nagyon gazdag volt patakokban és tavakban, amelyekben tömérdek hal úszkált, és a halászsok éhesek voltak.

A halászsok hétről hétre, hónapról hónapra, évről évre tanácskozáson gyűltek össze, mert beszélgetni akartak küldetésükről, a halászsatról, a nagyon bőséges halállományról, és arról, hogyan is halászshatnak.

Évről évre pontosan megfogalmazták, mit is jelent a halászsat, védelmükbe vették a halászsatot mint foglalkozást, és közleményt fogalmaztak meg arról, hogy a halászsat mindig is a halászsok elsődleges feladata.

Állandóan újabb és jobb halászsási módszerek után kutattak, és igyekeztek egyre pontosabban megfogalmazni a halászsat fogalmát. Egyetlen egy dolgot azonban nem tettek: **nem halászsztak.**

Tágas, aprólékosan megtervezett és költséges oktatóközpontokat építettek elsősorban abból a célból, hogy halászokat képezzenek. Évek hosszú során át különböző tanfolyamokat tartottak a halak jellemző sajátosságairól, osztályzásáról, pszichológiai reakcióiról, fellelhetőségi helyükről és arról, hogy milyen nagy szükség van a halászatra.

Az oktatók mind rendelkeztek a *Halászati tudományok doktora* címmel, bár soha életükben nem halásztak. Ők csak tanították a halászat tantárgyat. A központban évről évre sokan keményen és szorgalmasan tanultak, majd lediplomáztak, és megkapták halászati engedélyüket.

Egyszer, miután épp véget ért valahol egy tanácskozás a halászat szükségességéről, az egyik fiatalember elment halászni. Másnap arról számolt be, hogy két, igen méretes halat fogott. A kiváló fogásért azonnal kitüntették, és előadói körutat szerveztek neki, hogy végiglátogathassa lehetőség szerint az összes jelentősebb konferenciát, és elmondhassa, hogyan is fogta ki a két nagy halat. A fiatalember tehát abbahagyta a halászatot azért, hogy legyen elég ideje beszámolni a többi halásznak a történekről, illetve készíteni egy filmet a nagy fogásról. Számottevő tapasztalata alapján beválasztották a halászok szövetségének elnökségébe is.

Ami igaz az igaz, a „halászok” közül sokan nagyon komolyan gondolták a dolgot, áldozatokat hoztak és minden nehézséget vállaltak az ügyért. Elvégre is a mestert követték, aki ezt mondta: *„Jöjjetek utánam, és ember-halászkká teszlek benneteket”*. Képzeltük, mennyire megbántódhattak némelyek, amikor egy nap felállt valaki, és azt mondta, hogy szerinte azok, akik nem fognak halat, nem is halászok, hiába mondogatják, hogy azok. A reakciók ellenére a megállapítás helyesnek tűnt.

Valóban halász az, aki évről évre nem fog egy halat sem? És csakugyan követő az, aki nem halászik? *(Ismeretlen szerző)*

1. fejezet: A bibliai evangélizáció

Sohase feledkezzünk meg arról, hogy az evangélizálásban a Biblia a kézikönyvünk. Isten többek között ezért adta nekünk Igéjét. Úgy kell tehát olvasnunk, hogy megértsük, és választ találjunk az ilyen és az ehhez hasonló kérdésekre:

- ▶ Mi az evangélizáció?
- ▶ Hol és kinek hirdessük az evangéliumot?
- ▶ Miért hirdessük az evangéliumot?
- ▶ Miért hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek?
- ▶ Ki hirdesse az evangéliumot a gyermekeknek?
- ▶ Hogyan hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek?
- ▶ Mikor hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek?

Mi az evangélizáció?

Evangélizációnak azt nevezzük, amikor elveszett bűnösöknek hirdetjük az evangéliumot: elmondjuk nekik, hogy Jézus Krisztus meghalt a bűneikért, majd feltámadt, és kész arra, hogy megszabadítsa mindazokat a bűn büntetésétől, akik megbánják bűneiket, el akarnak fordulni azoktól, és elfogadják Jézust Megváltójuknak (Mk 16,15; Lk 24,46–48; 1Kor 15,1–4).

Az evangélium üzenete világosan megtalálható Isten Igéjében, a Bibliában. Az Ige azt is világosan kimondja, hogy csak egy evangélium van (Gal 1,8–9). Ezt az egy evangéliumot kell hirdetnünk mindenkinek (Mk 16,15), felnőtteknek, fiataloknak, gyermekeknek.

Ahhoz, hogy az evangéliumot hirdethessük, ismernünk kell azt. Lehetőség szerint az evangélizálásnak az igazság négy területét kell magában foglalnia:

▶ Az Istenről, üdvösségünk forrásáról szóló tanítás

Tanítanunk kell Isten tulajdonságait (kicsoda és milyen) és Isten művét (mit tett). Az ember csak úgy érti meg a bűnről és a megváltás szükségességéről szóló igazságokat, ha először világos

tanítást hall Istenről, és elkezdli Őt megismerni. Mit tanítsunk tehát?

✓ Isten a Teremtő (ApCsel 17,23–29).

Az ember felelősséggel tartozik a teremtő Istennek.

✓ A Bibliában szól az emberhez (1Kor 15,3–4).

Az embernek hallgatnia kell Isten Igéjét.

✓ Isten szent és igazságos (ApCsel 17,31).

Meg kell büntetnie a bűnt.

✓ Isten jó, kegyelmes, irgalmas és szereti az embert (Jn 3,16).

Eltervezte, hogyan mentheti meg az embert. Isten szentsége szükségessé, szeretete pedig lehetségessé teszi a megváltást. A kettőt mindig megfelelő arányban kell tanítani, nem túlhangsúlyozva, vagy esetleg el is hagyva valamelyiket.

➤ **A bűnről szóló tanítás – az embernek szüksége van a megváltásra**

Beszélgünk az emberi szív bűnösségéről! Meg kell magyaráznunk, mi a bűn. A szent Isten előtt mindnyájan bűnösök vagyunk.

Beszélgünk a bűn következményeiről is! Mit tanítsunk?

✓ Isten ellen vétkeztünk (Zsolt 51,4). A bűn Isten törvényének a megszegése (1Jn 3,4).

✓ Minden ember bűnös természetel születik (Ef 2,3), ezért bűnösök a cselekedetei is (Róm 3,23).

✓ A bűn büntetést érdemel, és örökre elválaszt Istentől (Ézs 59,2; Róm 1,18).

A bűnlátás a Szentlélek munkája. Imádkozzunk, hogy végezze munkáját azoknak a gyermekeknek az életében és szívében, akiket tanítunk.

➤ **A Jézus Krisztusról és az üdvösség útjáról szóló tanítás**

Beszélgünk Megváltónkról, az Úr Jézus Krisztusról!

Beszélgünk Személyéről (kicsoda és milyen) és művéről (mit tett)!

Mit tanítsunk?

- ✓ Jézus Krisztus a Fiú Isten, az egyedüli Megváltó (ApCsel 9,20).
- ✓ Beszéljünk haláláról, annak jelentéséről, fontosságáról, és magyarázzuk meg, hogy az Ő halála elégséges volt mint a bűnért való áldozat (ApCsel 2,23.33.38).
- ✓ Beszéljünk feltámadásáról, arról, hogy élő Megváltónk van (ApCsel 2,24–32).
- ✓ Beszéljünk megdicsőüléséről, arról, hogy Jézus mindenk Ura (ApCsel 2,33–36).

Krisztusban kell hinnünk, mert egyedül nála találunk üdvösséget. Az evangélium hirdetésekor szorosan össze kell kapcsolnunk az Úr Jézus Személyét és megváltó munkáját.

➤ **Az üdvösség elfogadásáról, a megtérésről és a hitről szóló tanítás**

A Jézustól jövő meghívás az evangélium szerves része (Jn 6,37; Jel 22,17). Imádkozzunk azért, hogy amikor a gyermekek meghallják, válaszoljanak, vagyis fogadják el Jézust Uruknek és Megváltójuknak.

Mit kell hangsúlyoznunk?

- ✓ Jézus hívja magához a gyermeket (Mt 11,28).
- ✓ Megtérést (elfordulást a bűntől) és hitet (odafordulást Istenhez) vár a gyermektől (ApCsel 2,38; 26,20).
- ✓ A gyermek fogadja el az Úr Jézus Krisztust Megváltójának, és kezdjen vele új életet, melynek fontos eleme az engedelmesség (ApCsel 16,31; Róm 10,9.13).

Az igazi hittel mindig együtt jár a bűnbánat is, és mindkettő háromszoros választ ad Jézus hívására: az értelem, a szív és az akarat választát (Róm 6,17).

➤ **Beszéljünk a megtérés következményeiről!**

A gyermekeknek hallaniuk kell arról is, hogy mi történik, ha elfogadják Jézus Krisztust Megváltójuknak.

1. fejezet: A bibliai evangélizáció

- ✓ Isten minden bűnünket megbocsátja, és megigazítja őket (ApCsel 13,38–39).
- ✓ Örök életet kapnak (Jn 3,16).
- ✓ Megkapják a Szentlélek ajándékát (ApCsel 2,38).
- ✓ Újonnan születnek, új természetet kapnak (Jn 3,3–8), és Isten igazi változásokat munkál az életükben (ApCsel 26,20).

Fontos, hogy megértsük és gyakoroljuk az evangélizálásnak azokat a módszereit is, amelyeket az újszövetségi evangélisták szolgálatában láthatunk.

Hirdették a nagy evangéliumi igazságokat, különös tekintettel a fő igazságra, a megfeszített Krisztusra (1Kor 1,23). Mivel a kereszttel jelentőségét csak az érti, akinek van már bűnismerete és bűnlátása, ugyanígy: a bűn jelentőségét csak az érti, aki megismert már valamit Istentől. A nagy evangélisták beleszórták ezeket az igazságokat igehirdetéseikbe.

Magyarázták is a nagy evangéliumi igazságokat. A mai gyermekek alig vagy egyáltalán nem ismerik a Bibliát. Ezért nem elég csak megemlíteni vagy felsorolni az evangéliumi igazságokat; magyarázni és tanítani is kell azokat (Mt 28,19–20). Gyermekeinknek nemcsak tanításra, de nem is csak evangélizálásra van szükségük, hanem a kettő együttesére: tanító evangélizálásra.

Felszólították hallgatóikat arra, hogy válaszoljanak ezekre az igazságokra. Az evangélium szívből jövő választ vár; az apostolok is mindig felszólították hitetlen hallgatóikat, hogy válaszoljanak a hallottakra (ApCsel 2,38; 13,38–39; 16,31). Nem feltétlenül vártak hangos választ. Az a fontos, hogy az ember a szívében feleljen a Szentlélek Istennek, aki megítéli bűnös életünket, és Jézus Krisztusra mutat.

Tisztázták azt is, hogy mi történik, ha egy bűnös elfogadja Jézus Krisztust Megváltójának, mit jelent, ha valaki megtér, és keresztyén életet kezd el élni (ApCsel 3,26; 14,15; 2Kor 5,17; 1Thessz 1,9).

Hol és kinek hirdessük az evangéliumot?

Az evangélizálás bibliai mintáját világosan láthatjuk a Márk 16,15-ben. Az Úr Jézustól ezt a parancsot kaptuk: *„Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.”*

Hol hirdessük az evangéliumot? Az egész világon! Az Apostolok cselekedetei 1,8-ban olvashatjuk: *„Tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.”* Ha az evangélizálásról beszélünk, az egész világot kell magunk előtt látnunk.

Bár szívünknek az egész világért égnie kell, és az egész világért kell imádkoznunk, természetesen nem mehetünk el mindnyájan mindenhová. Kérjük Istent, mutassa meg, hogy a világnak mely részén találjuk meg az általa kijelölt feladatunkat, hol lakjunk, és hol végezzük az evangélizálás szolgálatát. Lehet, hogy az utca túloldalát, de az is lehet, hogy a tenger túlsó partját jelölte ki nekünk; ha őszinte szívvel kutatjuk akarátát, világosan kijelenti azt nekünk.

Kinek hirdessük az evangéliumot? Minden teremtménynek! A bibliai evangélizálás teljes evangélizálás. Isten azt akarja, hogy mindenkinek hirdessük az evangéliumot. Nincs olyan csoport, amelyről kijelenthetnénk, hogy kizárólag nekik szól, legyenek bár felnőttek, serdülők vagy gyermekek.

Egyesek azt állítják, hogy csak felnőtteknek és/vagy szülőknek kell hirdetnünk az evangéliumot, és majd ők továbbadják azt saját gyermekeiknek. Első hallásra logikusnak tűnik ez az érvelés, ám azonnal két probléma is felmerül.

Először is nem biblikus, mert az evangélizálás bibliai mintája szerint nemcsak egy bizonyos csoportnak, hanem mindenkinek kell hirdetnünk az evangéliumot. Isten senkit sem zár ki belőle.

Másodszor pedig nem lenne etikus, sem becsületes, mert a fenti elmélet szerint a népesség egy nagyon nagy csoportja csak akkor hallhatná meg az evangéliumot, ha egy jóval kisebb csoport először befogadná azt.

A 2Királyok 12,2-ben olvassuk: *„És cselekedett Joás kedves dolgot az Úr szemei előtt mindaddig, amíg Jójádá pap oktatta őt”* (Károli). Alig hétéves korában került trónra (2Kir 12,1). Képzeljük el, mi történhetett volna, ha csak bálványimádó apja és romlott anyja hatott volna rá, és csak ők nevelték, oktatták volna! Isten azonban Jójádát küldte hozzá, hogy tőle kapja meg azt a lelki segítséget és azt a nevelést, amit szüleitől nem kaphatott meg.

Érdekes látni, hogyan követte Pál az evangélizálás bibliai mintáját, és hogyan engedelmeskedett az Úr Jézus parancsának, amelyet a Márk

16,15-ben olvashatunk. Evangélizáló szolgálatát az Apostolok cselekedetei 26,22–23 írja le.

„De mivel az Isten mind e mai napig megsegített, itt állok, és bizonyosságot teszek **kicsinyeknek és nagyoknak**, és semmit sem mondok azon kívül, amit Mózes és a próféták megjövendöltek: a Krisztusnak szenvednie kell, és mint aki elsőnek támad fel a halottak közül, világosságot fog hirdetni a népnek és a pogányoknak.”

Pál a **kicsinyek** megjelölésére a görög *mikrosz* szót használja, míg a **nagyok** megjelölésére a *megasz* szót. Vajon azokra gondolt, akik kistermetűek voltak? Nem lehetetlen. Vajon azokra gondolt, akik nem számítottak, meg azokra, akik fontosak voltak? Lehetséges. A szavak mögött rejlő elv mégis ugyanaz marad. Mindenkinek hirdette az evangéliumot, akinek csak tudta, és soha senkit sem zárt ki belőle. A kor társadalmi szokásainak megfelelően talán felnőttekkel került inkább kapcsolatba, mint gyermekekkel, ám vezérelvét ez sem befolyásolta. **Mindenkinek** hirdette az evangéliumot.

Mindenkinek szüksége van Krisztusra. Ezért mindenkinek hirdetünk kell az evangéliumot. Ez vezessen minket az evangélizálásban!

Természetesen mi magunk nem hirdethetjük az evangéliumot **mindenkinek**, hiszen nem jutunk el mindenhová – bár ez minden vágyunk és fő célunk. Ezért kérjük Istent, hogy mutassa meg, a „*minden teremtmény*” közül kikhez küld bennünket, és hozzájuk vigyük el az evangéliumot! Isten nem keveseknek, nekünk, gyermekmunkásoknak azt mutatta meg, hogy a mi feladatunk a gyermekek evangélizálása.

Miért hirdessük az evangéliumot?

Fontos, hogy minden keresztyén meglássa – akár főállású munkás, akár nem –, neki is szerepet kell vállalnia Isten nagy tervében, az evangélium hirdetésében. Ez az egyháznak is elsődleges feladata, és ennek számos oka van.

Az első és legnyilvánvalóbb ok, mint láttuk, az Úr Jézus parancsa (Mk 16,15). Azt a parancsot adta, hogy hirdessük az evangéliumot. Engedelmeskedjünk hát neki!

A második, szintén fontos ok Krisztus szeretete, amely szinte **kényszerít** minket: „*a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy*

ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt” (2Kor 5,14). Szeretjük az Urat, és szeretetünket úgy akarjuk kimutatni, hogy másoknak is beszélünk róla.

A harmadik ok az, hogy a Szentlélek Isten felbuzdítja Isten népét az evangélium hirdetésére, és ezt a terhet a szívükre helyezi (Mt 9,38; ApCsel 13,2). Sok keresztyént megajándékoz az evangélizálás ajándékával is (Ef 4,11).

A negyedik és talán legfontosabb ok az, hogy **Isten dicsősége a keresztyének szívügye** (1Kor 11,31). Azt szeretnénk, ha Isten megdicsőülne felnőttek és gyermekek életében. Milliók használják hiába Isten nevét, nincs idejük sem az Úrra, sem Igéjére, de leborulnak mindenféle hamis isten előtt, megfosztva ezzel Istent dicsőségétől. Azt szeretnénk, ha az Úr az ő életükben is elfoglalhatná az Őt megillető helyet. Az Ő dicsőségére szeretnénk szolgálni. És vajon mi mutatja legjobban Isten dicsőségét, kegyelmét és erejét? Hát nem azoknak a megtérése, akik befogadják az evangéliumot?

Ezért fontos **hirdetnünk az evangéliumot.**

Miért hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek?

Most arra a kérdésre is választ kell találnunk, hogy miért hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek. Erre a kérdésre a könyv egésze adja meg a feleletet.

Az eddig felvázolt tények ismeretében előzetesen is már világos és határozott választ adhatunk a kérdésre. **Azért kell hirdetnünk a gyermekeknek az evangéliumot, mert ez az Úr Jézus parancsa.** Utolsó parancsa így hangzott: „*Hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek*” (Mk 16,15). Ebbe beletartoznak a gyermekek is, életkortól függetlenül. Pál a Róma 1,16-ban kijelenti: „...nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére”. Az evangéliumban erő van, és a Szentlélek arra használja, hogy meggyőzze a gyermekeket a bűn tekintetében, Jézus Krisztushoz vezesse és újjászülje őket. Az erő nem bennünk vagy a módszereinkben van, hanem ebben a csodálatos üzenetben.

Ez a fő oka a gyermekek evangélizálásának. Az Úr Jézustól kaptuk rá a parancsot, amelyet semmilyen módon nem kerülhetünk meg, és nem háríthatunk el. A parancs egyszerű, világos és határozott.

Azt sem szabad soha szem elől tévesztenünk, hogy csak egy evangélium létezik.

„Viszont ha még mi magunk, vagy egy mennyből való angyal hirdetne is nektek evangéliumot azon kívül, amit mi hirdetünk, átkozott legyen! Amint már korábban is megmondtuk, most ismét mondom: ha valaki nektek más evangéliumot hirdet azon kívül, amelyet elfogadtatok, átkozott legyen!” (Gal 1,8–9).

Urunk ezt parancsolta: „hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek”. Nincs két evangélium: egy a felnőtteknek és a fiataloknak, egy pedig a gyermekeknek. Nem! Egy és ugyanazon evangéliumot kell hirdetnünk minden korosztálynak. A továbbadás vagy szemléltetés módjában lehetnek különbségek, de az üzenet mindig ugyanaz.

Dr. Francis Schaeffer [frenszisz séfer], a világszerte ismert keresztyén író és tanító mondta egy gyermekmunkásoknak rendezett konferencián:

„Csak egy evangélium létezik mind felnőtteknek, mind gyermekeknek. A gyermekek evangélizálásakor nem más evangéliumot kell hirdetnünk, hanem az igaz evangéliumot kell lefordítanunk az ő nyelvükre, hiszen nekik igen egyszerűen kell elmondanunk a keresztyén hit nagy igazságait. Elsősorban azért hiszem, hogy a kisgyermekek valóban meg tudják érteni az evangélium rendkívül fontos igazságait, mert a Szentlélek, a maga szolgálataival meg tudja értetni velük a megváltás és a megszentelődés üzenetét. Nincs olyan felnőtt, legyen bármilyen értelmes is, aki a Szentlélek megvilágosító munkája nélkül megérthetné Isten üzenetét.”

Két további tény is arra ösztökél, hogy engedelmeskedjünk Urunk parancsának.

- A világon ma, 2017-ben több mint 7 milliárd ember él. Ennek valamivel több mind egyharmada gyermek. A harmadik világ számos országában a lakosság fele 15 év alatti gyermek, számuk meghaladja a 2 milliárd főt! Micsoda missziói terület! Amikor az Úr Jézus „minden teremtmény” evangélizálásáról beszél, ne feledkezzünk meg tehát arról, hogy ezeknek legalább egyharmada gyermek, akik a világ népességének jelentős hányadát alkotják.
- A gyermekkor az az életszakasz, amelyen minden embernek át kell mennie. Vagyis az a kétharmad, akik jelenleg nem gyermekek, valamikor azok voltak!

Ma sok gyülekezet és sok keresztyén ember engedelmeskedik az Úr Jézus parancsának, és hirdeti az evangéliumot a gyermekek között. Mégis mintha kisebbségben lennének. Sok hitvalló egyház és sok hívő foglalkozik ugyan a gyermekekkel, de úgy gondolják, nem kell még az evangéliumot hirdetniük nekik. Aztán vannak azok a gyülekezetek és hívők, akik szinte alig végeznek szolgálatot a gyermekek között. Bárcsak Isten megnyitná mindannyiunk szemét arra, hogy meglássuk, milyen nagyon fontos hirdetni az evangéliumot a gyerekeknek, de nem csak azért, mert a gyermekmunka óriási lehetőségeket rejt, hanem azért is, mert az evangélizálás parancs.

Mind Kálvin, mind Knox [noksz], mind Luther Kátéja nagy hangsúlyt fektet a gyermekekre, illetve a hívők felelősségére irántuk. Luther például így figyelmeztet: *„Ha azt akarjuk, hogy Isten országa hatalommal jöjjön el, a gyermekeknél kell kezdenünk, és már a bölcsőtől kezdve tanítanunk kell őket”*.

Luther Márton írta ezt is: *„mélyen megindít, amikor azt látom, hogy kisfiúk és kislányok imádkoznak, hisznek és többet beszélnek Istenről meg Krisztusról, mint azelőtt”*. 1530-ban, egy igehirdetésében hangzott el ez a mondat: *„Olyan lelkészeink legyenek, akik az evangéliumot és a kátét a fiataloknak és a tudatlanoknak tanítják”*.

Spurgeon híres, londoni, belvárosi gyülekezete nagyon kiterjedt evangélizáló szolgálatot folytatott a gyermekek között vasárnapi iskolákban és más alkalmakon. Időnként külön evangélizáló alkalmakat is tartottak gyermekeknek, ahol akár nyolcezren is részt vettek, és sokan bizonyágot tettek Jézusba vetett hitükről. Tizenhét évvel később Spurgeon a gyülekezet sok oszlopos tagjáról elmondhatta, hogy gyermekkorukban, ezeken az összejöveteleken tértek meg.

Robert Murray McCheyne-ről [roböt möri mekcséjn], az ismert skót lelkipásztorról és igehirdetőről, akit Isten gazdagon megáldott a 19. század első felében, feljegyezték, hogy *„gyülekezeti termének padlóján mindig rengeteg gyermek ült, akik a Megváltóra vágytak”*. A skóciai Glasgow-ban [glá zgó] élt dr. Andrew Bonarról [endru boná], az ugyancsak ismert igehirdetőről és lelkipásztorról, McCheyne életrajzírójáról pedig azt mondják, hogy gyülekezetében *„külön gyermek- és ifjúsági alkalmakat is tartott, amelyeken a résztvevők időnként könnyekig megindulva hallgatták tanítását”*. Maga is elmondta, hogy gyülekezete legtöbb elöljárójának *„vannak olyan gyermekei, akik már Jézusban örvendeznek”*.

Ki hirdesse az evangéliumot a gyermekeknek?

Erre a kérdésre több választ is adhatunk, és mindegyik helyes, hiszen Isten mindenkit más úton vezet, és más körülmények közé helyez.

Először is hiszem, hogy minden keresztyénnek feladata hirdetni az evangéliumot a gyermekeknek, amikor csak alkalom adódik rá. Az evangélizálás parancsa nem korlátozódik a tehetséges kevesekre, hanem minden keresztyénnek szól. Valamilyen módon minden keresztyén kapcsolatba kerül gyermekekkel – vagy otthon, vagy a gyülekezetben vagy a szomszédságban.

Mindnyájan ügyelünk a gyermekek fizikai és szociális szükségleteinek kielégítésére, és mindnyájan igyekszünk mindent megtenni azért, hogy segítsünk azoknak a gyermekeknek, akik ilyen téren segítséget szenvednek. Nem így kellene ennek lennie lelki téren is? Ha semmi mást nem tehetünk a gyermekek megtéréseért, legalább imádkozzunk! De ezen felül egy evangéliumi szórólapot (traktátust) bárki adhat egy gyermeknek, és gyermekalkalmakra is elhívhatja, vagy egyszerű szavakkal bizonyosságot tehet neki Jézusról. Nincs tehát szükségünk különleges lelki ajándékra vagy adottságra ahhoz, hogy telessünk valami kis dolgot egy gyermekért.

Vannak másodsor olyan keresztyének, akiknek az egyik fő feladatuk az, hogy a gyermekeknek hirdessék az evangéliumot. Ilyenek a lelkészek, akik az egész gyülekezet közösségére felügyelnek, a vasárnapi iskolai tanítók és a gyermekmunkások, akik a gyülekezetben és/vagy a gyülekezeten kívül foglalkoznak a gyermekekkel, illetve a szülők, akik kiemelt feladatokat kaptak saját gyermekeikkel kapcsolatban (Ef 6,4; Kol 3,21). Ezeknek a csoportoknak keresniük kell az alkalmakat, hogy a gondjaikra bízott gyermekeknek taníthassák az evangéliumot. John Bunyan [dzson bányön], *A zarándok útja* írója, maga is lelkipásztor, így ír: „Szeretnék fűkat és lányokat kifogni”. Vajon mindnyájan el tudjuk ezt mondani?

Harmadszor pedig vannak azok, akiket a Szentlélek Isten főállású gyermekmunkásnak hívott el. Ehhez megajándékozta őket a tanítás lelki ajándékával (Róm 12,7; 1Kor 12,28; Ef 4,11–12) és sok esetben az evangélizálás ajándékával is (Ef 4,11). A gyermekmunkások elsődleges feladata az evangélium hirdetése a gyermekeknek, és ebben a fontos szolgálatban minden keresztyénnek támogatnia és bátorítania kell őket.

Hogyan (és mikor) hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek?

Erre a kérdésre később szeretnék válaszolni. Újra hangsúlyozom azonban, hogy a gyermekek közötti evangélizáló munkának teljesen és kizárólag a Biblián kell nyugodnia. A Biblia, a mi kézikönyvünk Isten ihletett használati útmutatója az evangélizáláshoz. Világosan elmondja, milyen üzenetet hirdessünk, és a megfelelő evangélizáló módszereket is bemutatja.

1. VÁLASZ AZÉRT HIRDETJÜK A GYERMEKEKNEK AZ EVANGÉLIUMOT, MERT AZ ÚR JÉZUS PARANCSOLJA (MÁRK 16,15).

Idézetek Charles Spurgeonról:

„A gyermekeknek is az evangéliumra van szükségük, a teljes evangéliumra, a csorbitatlan evangéliumra. Meg kell kapniuk, és ha Isten Lelke tanítja őket, ugyanúgy képesek befogadni azt, mint egy érett felnőtt. Tanítsátok meg a kicsinyeknek, hogy Jézus meghalt, az igaz a nem igazakért, hogy Istenhez vezessen minket... Bátorodjatok fel! Az az Isten, aki már eddig is sokakat megmentett gyermekeitek közül, még sokkal többeket megment majd, mi pedig örvendezni fogunk, amikor látjuk, hogy százak térnek meg Krisztushoz.”

(Come Ye Children, 44. o.)

„Kétszeresen is biztosak lehetek abban, hogy az Úr akaratának engedelmeskedtek, hiszen olvashattok olyan útmutatásokat, amelyek a kicsikre vonatkoznak. Mint például ez: „Legeltesd az én bárányaimat!” Vagy ez: „Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól...” Az a szeretet, amely megváltott, egyúttal kötelez is benneteket. Válatokon érzitek a szent kéz érintését, a kezét, amelyet egykor szöggel vertek át, és halljátok Megváltótok hangját: „Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket”; és mivel ez elhangzott, elindultok a kicsikhez, mert engedelmeskedni akartok akaratának. Az, aki engedelmeskedik, jól cselekszik, tehát ebben az értelemben a kicsik közt végzett szolgálatotok jócselekedet.

Bizonyosan jócselekedet, mert dicsőséget hoz Isten nevére. ... Mindig jót teszünk, amikor valami olyasmivel próbálkozunk, ami egyértelműen Isten

1. fejezet: A bibliai evangélizáció

dicsőségét szolgálja. Amikor ismertté tesszük Jehova kegyelmét, amikor az isteni szeretet céljaival azonosulva munkálkodunk, amikor kiállunk az igazság mellett, amely szeretett Fiának adja a tiszteletet, amikor a Szentlélek általunk tesz bizonyosságot az evangélium örök igazságairól, Istennek teszünk jót. Fokozni ugyan nem tudjuk az Ő kibeszélhetetlen dicsőségét, viszont Lelke által egyre többeknek bemutatathatjuk, és ennek a legkiválóbb módja az, ha kiemelt helyre tesszük a gyermekmunkát, és Isten félelmére tanítjuk a gyermekeket annak érdekében, hogy olyan nemzedék legyenek, akik Őt szolgálják, és örvendeznek szabadításának.”

(Words of Counsel for Christian Workers, 54. o.)

2. fejezet: Kezükben a jövő

Jó lenne, ha minden gyermekmunkásnak lenne egy bifokális lelki szemüvege! Fontos, hogy egyszerre lássák a jelent és a jövőt is. Látniuk kell a gyermekeket jelenlegi állapotukban, vagyis minden problémájukkal együtt, de látniuk kell őket a lehetőségek fényében, vagyis számolniuk kell azzal, hogy mivé lehetnek. Hiszen a ma gyermekeiből lesznek a jövő családapái, családayái, rendőrei, politikusai és igehirdetői is. A gyermekmunka tehát kétszeres befektetés. Egyrészt közvetlen befektetés (azáltal, hogy ma foglalkozunk a gyermekekkel, és elfogadjuk őket olyannak, amilyenek), másrészt közvetett befektetés (hiszen egy mostani változás a gyermekben kihatással van a jövőjére).

Egyszer megkérdezték egy kislánytól:

– Mi leszel, ha nagy leszel?

A válasz így hangzott:

– Vagy misszionárius, vagy bűnöző.

– Hogyhogy? – csodálkozott a kérdező.

– Minden attól függ – magyarázta a fiú –, hogy ki szerez meg előbb magának.

Helyes a megállapítás, miszerint a jövő a gyermekek kezében van. Ugyanúgy igaz az is, hogy a gyermekek a mi kezünkben vannak. Éppen ezért a jövő is a mi kezünkben van. Mít teszünk vele?

John Wesley [dzson uezli], a nagy 18. századi igehirdető, a metodista egyház megalapítója írta ezt: „Ha nem viseljük gondját a felnövekvő nemzedéknek, a mostani ébredés csak egy emberöltőn át tart majd.” Wesley-hez hasonlóan, ne csak a jelenre legyen gondunk, hanem a jövőre is!

Mózes és a jövő nemzedék

Mózes, ötödik könyvében nagyon világosan megmagyarázta Izráel fiainak, hogy miért kell foglalkozniuk a jövő nemzedékével. Az Ígélet földjére készültek belépni, ezért Mózes legalább négyszer hangsúlyozta: jövőjük az új földön attól függ, hogy most hogyan gondolkoznak gyermekeikről, és milyen kapcsolatot ápolnak velük.

Megparancsolta nekik: *„Tanítsátok meg ezeket a fiaitoknak is”* (5Móz 11,19), ugyanakkor azt is elmondta, mivel számolhat az, akik engedelmeskedik a parancsnak: *„hogy hosszú ideig éljete, és éljenek fiaitok is azon a földön”* (5Móz 11,21). Más parancsot is adott: *„Ismételgesd azokat fiaid előtt!”* (5Móz 6,7). Ehhez a parancshoz is járult ígéret. Mi történik, ha engedelmeskednek? *„Hogy jó dolgod legyen, és igen megsokasodj a tejjel és mézzel folyó földön, ahogyan megígérte neked atyáid Istene, az Úr”* (5Móz 6,3). Ugyanezek a hangsúlyok figyelhetők meg az 5Mózes 4,9–10-ben, ill. 31,12–13-ban is.

Mózes, Józsué és a jövő nemzedék

Mózes a „jövő nemzedékre” is gondolt, amikor Isten parancsa iránti engedelmességből elrendelte a páskabarány ünnepét. A páska egyik fő célja az volt, hogy szemléltetőeszközüül szolgáljon, amikor majd az eljövendő nemzedék gyermekeinek Isten hatalmáról tanítanak: *„És ha majd megkérdezik tőletek a fiaitok, hogy mit jelent ez a szertartás, akkor így feleljete: Az Úr páskaáldozata ez...”* (2Móz 12,26–27).

Józsué követte a példát, amikor a Jordán-folyóból vett tizenkét kőből állított oszlopot annak emlékére, amit Isten azon a helyen tett. Ő is azt tartotta szem előtt, hogy az oszloppal a következő nemzedékeket taníthatják majd Isten hatalmas tetteiről: *„Legyen ez emlékeztető jelül közöttetek; és ha majd megkérdezik fiaitok, hogy miféle kövek ezek, akkor ezt mondjátok neki: Kettévált a Jordán vize...”* (Józs 4,6–7). A felnőtt férfiak látták, hogy a nemzet jövője a gyermekek kezében van, ezért fel akartak készülni a jövőre.

A zsoltáríró és a jövő nemzedék

A 78. zsoltár írója is így gondolkodott. A 4. versben azt ígéri, hogy nem rejti el Isten Igéjét a gyermekek előtt: *„Elbeszéljük a jövő nemzedéknek: az Úr dicső tetteit és erejét, csodáit, amelyeket véghezvitt”*. Célja ez: *„Tudja meg ezt a jövő nemzedék, a születendő fiak, és ha felnőnek, beszéljék el fiaiknak, hogy Istenbe vessék bizalmukat”* (6–7. v.). Majd elmondja, mit szeretne megakadályozni ezzel: *„Ne legyenek olyanok, mint őseik, a dacos és lázadó nemzedék, az állhatatlan szívű nemzedék, amelynek lelke nem maradt hű Istenhez”* (8. v.). Ő is hitte: ha nem tudjuk elérni a jövő nemzedékét most, olyanok lesznek, mint a mostani nemzedék, és minden ismétlődik újra meg újra.

Mi és a jövő nemzedék

Ezt a figyelmeztetést nekünk is meg kell szívlelnünk. A mai gyermekek alkotják majd a holnap gyülekezeteit és a holnap országát. Ha elhanyagoljuk őket, annak mi is megisszuk a levét. A jövőt ma kell előkészítenünk: az evangéliumot ma kell hirdetnünk a gyermekeknek! Ha befektetünk a mába, az a jövőben megtérül és kamatozik, még ha ma nem is mindig látunk kézzelfogható eredményeket. Sokan egy leendő jutalék reményében fektetik be a pénzüket, és türelmesen várják a remélt hasznot. Ha megtanulunk türelmesen várakozni, mi is learathatjuk a gyermekek között végzett evangélizáló munkánk gyümölcsseit. Persze megtörténhet, hogy Isten csodálatos módon azonnali haszonnal ajándékoz meg bennünket, ám ezek csak a ráadásai annak, amit majd a jövőben kapunk.

Egy svájci lelkész és a jövő nemzedék

Dr. Armin Mauerhofer, e könyv előszavának szerzője jó pár éve az egyik legnagyobb svájci szabadevangéliumi gyülekezet lelkipásztora volt. Kezdetben a gyülekezet kicsi volt, de a lelkész nagy lehetőségeket látott a langenthalai gyermekekben. Ezért elhatározta, hogy a jövőt kezdi el építeni. Kétfajta gyermekszolgálatot tervezett: egyfelől beindította a gyülekezetben a vasárnapi iskolát a gyülekezeti tagok gyermekeinek, másrészt hétközi, házi gyerekórákat szervezett a városban és környékén olyan gyermekeknek, akik nem jártak templomba.

Ezt a két nagy gyermekcsoportot nem egyesítette, és külön kezelte egészen a serdülőkorig. Akkor viszont már belőlük alakította ki a gyülekezet ifjúsági csoportjait.

Dr. Mauerhofer elmondta, hogy gyülekezete erre a gyermek-evangélizációs szolgálatra épült. A mai gyülekezeti tagok nagy része gyermekkorában, a hétközi gyerekórákon hallotta először az evangéliumot, és ott is tért meg.

Dr. Mauerhofer megértette, hogy a gyülekezet jövője a gyermekek kezében van, ezért rengeteg időt és energiát fektetett beléjük. Ez a befektetés végül nagyon sok gyümölcsöt hozott. A teológus lelkipásztor, aki ma a bázelei Szabadevangéliumi Teológia professzora, igyekszik megértetni diákjaival,

hogy majdani gyülekezetvezetőként legfontosabb feladatuk az lesz, hogy gyermekeket vezessenek Jézushoz, és hirdessék az evangéliumot a gyülekezet vonzaskörzetében élő elveszett gyermekeknek. Újra meg újra elmondja, hogy a mai hívő gyermekek a holnap misszionáriusai, lelkészei és vezetői.

– Tudnunk kell – hangsúlyozza fáradhatatlanul –, hogy igenis érdemes befektetni a gyermekekbe!

Számos teológushallgatója jelentette már ki:

– Ha egyszer lelkész leszek, az én gyülekezetemben biztosan lesz gyermekmunka.

Jó lenne, ha minden gyermekmunkásnak lenne egy bifokális lelki szemüvege! Azért kell hirdetni az evangéliumot ma, mert a gyermekeknek most van szükségük Jézus Krisztusra és az üdvösségre. De azért is kell hirdetni nekik az evangéliumot, mert övék a jövő, és a jövő építését ma kell elkezdni.

2. VÁLASZ

AZÉRT HIRDETJÜK A GYERMEKEKNEK AZ EVANGÉLIUMOT, MERT AZ EGYHÁZ ÉS AZ ORSZÁG JÖVŐJE AZ Ő KEZÜKBEN VAN.

Idézetek Charles Spurgeonról:

„Amikor egy igazságot elhítenek egy gyermek szívébe, az elkezd ott kibomlani, és a felnőttkorban láthatóvá válik majd a gyümölcs. Bármelyik gyermekből, aki figyelmesen hallgatja tanítója szelíd hangját, válhat egy újabb Luther, aki erőteljesen hirdeti az igazságot, és felrázza az egész világot... Ezért senki ne vesse meg a gyermekeket, és ne gondolja azt, hogy a kicsinyek nem fontosak. Nálam az egyik legelőkelőbb hely illeti meg őket... Ők a világ jövője. A múlt lezárult, azon már nem változtathatunk; a jelen akkor illan tova, amikor rápillantunk; a jövő viszont még reménnyel teli. Ezért arra kérlek, engedjétek előre a gyermekeket, engedjétek előre a kisfiúkat és a kislányokat!”

(Come Ye Children, 27. o.)

„Ó, tanítók, lássátok meg hát, mennyi minden múlik rajtatok! A ti iskoláitokban ülnek eljövendő igehirdetőink! Abba az óvodás csoportba most egy távoli ország nagy apostola jár! Kedves testvérem, talán a te kezed alatt nevelkedik Izrael népéből egy majdani édesapa, vagy talán azok hallgatják tanításodat, akik

egyszer majd halálos veszedelemben tartják magasba az Úr zászlaját. Amikor csak összegyűlik a csoportotok, a jövő korok figyelnek titeket. Isten segítsen titeket abban, hogy jól végezzétek munkátokat!”

(Come Ye Children, 39. o.)

„Azt gondolom, Jézus Krisztus gyülekezeteit többnyire nem azok építik, akik egész életükben bűnben éltek, hanem majd azok a gyermekek, akiket elkezdünk közöttük az Úr félelmére és tiszteletére nevelni. Belőlük lesznek majd az Úr házának szilárd oszlopfoi. Ha erős keresztyéneket akarunk, azok között keressük őket, akik egészen fiatalon tértek meg; az Úr kertjébe fiatalon kell elültetni a fákat, ha azt akarjuk, hogy dúsan és sokáig virágozzanak.”

(Words of Counsel for Christian Workers, 74. o.)

„Ki tudja, hogyan dicsőítik majd Istent? Pogány országokban emlegethetik majd nevüket. Egész nemzeteknek vihetik majd el a világosságot... Csak félelemmel teli ámulattal tekinthetünk a megtért gyermekekre, mert nem tudhatjuk, milyen hamar kerülnek az angyalok közé, vagy milyen ragyogóan világítanak majd az emberek között. Testvérek, ne becsüljük le a gyermekeket, és ne tartsuk őket vissza, hanem inkább égjünk a vágytól, hogy minél hamarabb Jézushoz vezethessük őket!”

(az 1886. október 17-én elhangzott prédikációból)

3. fejezet: Egy e kicsinyek közül, akik hisznek bennem

Az Úr Jézus Krisztusnak a Márk 16,15-ben elmondott parancsa úgy hangzik, hogy mindenkinek hirdessük az evangéliumot. Ez a parancs mindenkire vonatkozik, és nem függ az evangélizálás kimenetelétől. Más szóval azt a parancsot kaptuk, hogy akkor is hirdessük az evangéliumot, ha azok, akiknek hirdetjük, valamilyen okból nem fogadják be, sőt meg sem értik.

Az a tény ugyanakkor, hogy akiket tanítunk, képesek befogadni, sőt be is fogadják az Úr Jézus Krisztust, ha a Szentlélek munkálkodik szívükben, nagyon bátorító, és egyben igazolja is evangélizálásunk létjogosultságát.

Azért hirdetjük a gyermekeknek az evangéliumot, mert Isten Igéjéből tudjuk, hogy egy gyermek – még egy egészen kicsi gyermek is – képes elfogadni Jézust Urának és Megváltójának, és üdvözítő hitre juthat. Szomorú, de számos evangéliumi gyülekezetben nem igazán hiszik, hogy gyermekek is megtérhetnek, hacsak nem egészen kirívó esetekben, kivételes körülmények között. D. L. Moody, az ismert amerikai evangélista egy alkalommal kijelentette: *„Nem is gondolná az ember, hogy milyen hitetlen az egyház a gyermekmegtéréssel kapcsolatban. Csak nagyon kevesen hiszik, hogy a gyermekek is megtérhetnek; de hála Istennek, oszlik már a sötétség”*.

Dr. Andrew Bonar így ír erről: *„Van egy nagy tévedés, amelybe Isten népe lépten-nyomon beleesik. Miközben minden hívő meggyőződéssel vallja, hogy a Szentlélek bárkit elvezethet a megtérésre, korra való tekintet nélkül, és hogy nem lehet elég korán megtérni, mégsem munkálkodik a gyermekek megtérésén azzal a tüzzel és reménységgel, mint amellyel az érettebb korban lévők között szolgálnak. Ugyanazok a hívők, akik kiteszik a lelkiüket az idősebb nemzedékekért, és nem érik be kevesebbrel, mint a megtérésükkel, a gyermekekkel kapcsolatban már koránt sem érznek így, és nem is szolgálnak közöttük ezzel a hévvel. Eltérően azzal, amit a felnőttek között hirdetnek, a gyermekeket nem buzdítják arra, hogy még ma higgyenek Jézusban.”*

Dr. Armin Mauerhofer ezt mondja: *„A gyermekek képesek megérteni és komolyan átgondolni az evangélium üzenetét. Én tízéves koromban tértem meg. Nagyon tudtam haragudni azokra, akik nem hitték ezt el. Ugyanakkor nagyon*

hálás voltam azoknak, akik komolyan vették a megtérésemet. Még ma is hívő ember vagyok.”

A legtöbb gyermekmunkás azt a gyakorlatot követi, hogy történeteket és leckéket tanít a gyermekeknek, sőt még a megváltás útjáról is beszél. Ezt „magvetésnek” tekintik. Aratásra azonban már nem gondolnak, és a serdülő korig nem számítanak, de nem is törekednek rá.

Dr. Donald G. Barnhouse [donld bánháusz], aki egy evangéliumi rádióadót működtető nagy philadelphiai gyülekezet lelkésze volt, és aki rendszeresen prédikált és tanított az angliai Keswickben évenként megrendezésre kerülő, kéthetes, evangéliumi fesztiválon, joggal tette fel a kérdést: *„Mit használ egy gyermeknek, ha tudja, hány kilométerre van Jeruzsálem Názárettől, de nem ismeri azt a távolságot, amely az emberi szívet választja el Istentől?”*

Mindent összevetve elmondhatjuk: sok gyülekezetben, vasárnapi iskolában egyáltalán nem vagy csak elvétve hirdetik az evangéliumot a gyermekeknek. Ennek fő oka az, hogy nem hisznek a gyermekmegtérésben, és nem is számolnak vele. Márpedig a Biblia nagyon világosan tanítja, hogy a gyermekek is megtérhetnek.

Igeversek bizonyítják, hogy egy gyermek is hibet Jézusban

A Máté 18,6-ban az Úr Jézus kicsinyekről beszél, és ezt mondja róluk: *„akik hisznek bennem”*. A szövegkörnyezetből kiderül, hogy egy gyermeket tartott a karjában, és beszéd közben erre a gyermekre utalt (Mt 18,2; Mk 9,36). A Máté 18,2–5-ben és a Márk 9,36-ban a gyermeket jelentő görög szó a *paidion*. Ezzel a szóval az egészen **kisgyermeket** jelölték, aki azonban már elhagyta a csecsemőkort. A Máté 18,6–10-ben és 14-ben pedig a *mikrosz* szót találjuk, ami kis dolgot vagy kis embert jelent. Használata tehát hasonlít a kisgyermek szó használatához, az alapjelentése pedig ugyanaz. Az is megerősíti ezt, hogy az Úr Jézusnak beszéd közben egy gyermek ült az ölében, és rá használta mindkét szót. Világos tehát, hogy gyermekekről, mégpedig egészen kicsi gyermekekről beszélt.

A 6. versben található *hisz* szó helyén a görögben a *πιστεο* szó áll, jelentése: *bizik, a bizalmát valakibe helyezi*. Ezt a szót találjuk a János 3,16-ban is: *„Aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”*. Megtalálhatjuk

az Apostolok cselekedetei 16,31-ben is, amikor a börtönőr Pálnak ezt a kérdést teszi föl: „Mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?”, és az apostol így válaszolt: „**Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz**”.

Az Úr Jézus a Máté 18,6-ban tehát minden kétséget kizáróan a tudomásunkra hozza, hogy egy kisgyermek is képes megtérni és teljes bizalmát az Úrba helyezni. Mondjon bárki bármit!

Ezt az igazságot – vagyis hogy egy gyermek is megtérhet – más, újszövetségi igék is alátámasztják.

Pál az efezusi gyülekezethez írott levelét, az 1,1-től az 5,21-ig mindvégig *szentekhez* írja. Majd a szentek különböző csoportjait szólítja meg, és mindegyik csoportnak olyan útmutatást és parancsokat ad, amelyek csak az adott csoportra vonatkoznak. Ezek a csoportok a következők: feleségek (5,22–24), férjek (5,25–33), apák (6,4), szolgák (6,5–8) és gazdák (6,9). Nyilvánvaló, hogy mindegyik megszólított csoport szentekből, vagyis hívőkből áll.

Van azonban a szenteknek, ill. hívőknek még egy csoportja. Pál őket is külön megszólítja. Ez a csoport a gyermekek csoportja (6,1–3): „*Gyermekek! Engedelmeskedjetek szüleiteknek az Úrban*”. Efezusban ezek szerint voltak szent, ill. hívő gyermekek, mert az apostol írt nekik. Tehát egy gyermek is lehet szent, ill. hívő. Ugyanezt a következtetést vonhatjuk le a Kolossé 1,2-ből és 3,20-ból is.

Ebben a két igeversben a gyermekekre használt görög szó nem a *paidion*, amelyre korábban utaltunk, hanem a *teknon*. Ez a sokkal általánosabb értelmű szó nem határozza meg a gyermek életkorát. Van, ahol kisgyermekekre vonatkozik: pl. Máté 15,26, Apostolok cselekedetei 21,5.21, 1Thesszalonika 2,7, 1Timóteus 3,4, Jelenések 12,4. Az idézett helyeken egészen biztosan van szó kisgyermekéről is. Az a parancs is ezt feltételezi, hogy engedelmeskedjenek szüleiknek.

Pál a Tituszhoz írott levelének első részében elmondja, mi várható egy presbitertől. Legyen olyan ember, akinek „*gyermekei hívők, nem vádolhatók kicsapongással, és nem engedetlenek*” (6. vers). Itt újra a *teknon* szóval találkozunk, és következtethetünk, hogy a gyermekek – korra való tekintet nélkül – képesek hinni Jézus Krisztusban.

Higgyük el tehát, hogy a gyermekek megtérhetnek!

Az Ószövetségben is több világos utalást találunk arra, hogy a gyermekek is megismerhetik Istent.

Az 5Mózes 31,12-ben Mózes így utasítja a papokat és a nép vezetőit: „Gyűjtsd össze a népet, a férfiakat, a nőket és a **gyermekeket**, meg a lakóhelyeiden élő jövevényeket, hogy hallják meg, és tanulják meg, és féljék Isteneteket, az Urat...” A gyermekekre használt héber szó itt a *taf*, ami kicsiket jelent. A parancsból világosan látható: Mózes hitte, hogy **mind** a négy csoport, köztük a gyermekek (a kicsik) is képesek félni az Urat. Az Úr félelme lelki tapasztalat, és főleg az Ószövetség használja ezt a kifejezést (Zsolt 34,8.10.12; 103,11.13.17).

A Zsoltárok 34,12-ben Dávid így szól a gyermekekhez: „Jöjjetek, *fiaim*, hallgassatok rám, megtanítalak benneteket az Úr félelmére!” A *fiaim* szóra egy általánosabb héber szót használ (*bánim*), amelyet lehet kisebb gyermekekre is érteni. Dávid egészen bizonyosan hitte, hogy a gyermekek képesek megérteni, mi az Úr félelme, és képesek is félni az Urat.

Isten a Példabeszédek 8,17-ben csodálatos ígéretet tesz: „*Én az engem szeretőket szeretem, és akik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak*” (Károli). A héber eredetiben a *szorgalmasan* szó jelentése lehet az is, hogy *korán*, *napfelkeltekor* és kétféleképpen értelmezhető: vagy a nap korai szakaszában, vagy az élet korai szakaszában. Ez az értelmezés mindenesetre egybeesik azzal a bibliai elvvel, hogy minél fiatalabb korában találja meg valaki az Urat, annál jobb.

Higgyük el tehát, hogy a gyermekek képesek félni az Urat!

A 78. zsoltár első nyolc verséből nyilvánvaló, hogy a zsoltáriró felelősséget érzett a gyermekek (4–6. v.), vagy ahogyan utal is rájuk, az „*eljövendő nemzedék*” (4. és 6. v.) iránt. Azt akarja, hogy „*reménységüket (vagy bizalmukat) Istenbe vessék*” (7. v.). Hinnie kellett tehát, hogy a gyermekek képesek reménységüket (bizalmukat) Istenbe vetni. Nem akarta, hogy úgy nőjenek fel, mint „*őseik, a dacos és lázadó nemzedék, az állhatatlan szívű nemzedék, amelynek lelke nem maradt hű Istenhez*” (8. v.).

Higgyük el tehát, hogy a gyermekek képesek reménységüket (vagy bizalmukat) Istenbe vetni!

Sámuel története (1Sám 3.) kiváló példája egy gyermeknek – egy kisgyermeknek –, aki megismerte Istent. A 7. vers szerint korábban nem ismerte az Urat. A 10. versben azonban Isten hangját hallja és válaszol rá. A 19. versben arról olvashatunk, hogy attól kezdve mind testben, mind lélekben növekedett.

Higgyük el tehát, hogy a kisgyermek képesek meghallani az Úr hangját és válaszolni rá!

A 2Krónika 24,1-ben Jóásról olvashatunk, aki hétéves korában lett Júda királya. A 2. vers elmondja, hogy az elkövetkező években „*azt tette, amit helyesnek lát az Úr*”. A 2Krónika 34,1–3 verséből hallhatunk Jósiásról, aki nyolcéves korában került a trónra, és ő is „*azt tette, amit helyesnek lát az Úr, ősenek, Dávidnak az útjain járt*”. Mindkét király példája azt mutatja, hogy a gyermekek képesek azt tenni, ami kedves Isten szemében.

Higgyük el tehát, hogy a gyermekek képesek azt tenni, ami helyes az Úr szemében.

Más igeversek is bizonyítják, hogy egy gyermek képes elfogadni Jézust

Van tehát igei bizonyítéka annak, hogy egy gyermek, még egy kisgyermek is **képes** megismerni Istent, és képes elfogadni Jézust Urának és Megváltójának. Az eddig idézett verseken kívül még számos, többnyire újszövetségi vers tanítja, hogy a megváltás **mindenkié** lehet. Isten nemcsak azoknak adja, akik elérték egy bizonyos életkort. Egyetlen feltétel van, és az nem korlátozódik egyetlen társadalmi osztályra, bőrszínre, hitvallásra, életkorra sem. Ez a feltétel a hit. A megváltás azé, aki hisz Jézus Krisztusban, és elfogadja Őt Urának és Megváltójának.

A Bibliában ez áll: „*úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen*” (Jn 3,16). Az *aki* (vagy: *bárki, aki*) szóba a gyermekek is beletartoznak, ezért hiba úgy értelmezni, hogy *bárki, aki elmúlt 10, 12 vagy 14 éves és hisz őbenne, el ne*

vesszen. A Biblia nem rendel a megtéréshez egyetlen életkort vagy korhatárt sem. Mi se tegyük!

Sok olyan igevers van, amelyik azt tanítja, hogy az üdvösség mindenkinek szól, aki hisz Jézus Krisztusban (Jn 1,12; 3,36; ApCsel 13,39; 16,30–31; Róm 10,9–13; Ef 2,8).

Ezért hisszük, hogy az üdvösség nem korlátozódik egyetlen csoportha sem, hanem mindenkié, és egyetlen feltétele van: az üdvözül, aki hisz Jézusban, és elfogadja Őt Urának és Megváltójának.

Ha valaki elég idős ahhoz, hogy hinni, ill. bízni tudjon Jézusban, ahhoz is elég idős, hogy megtérjen. Meg tudja-e érteni egy gyermek, hogy mi a bűn? Meg tudja-e győzni őt a Szentlélek a bűnösségéről? Tud-e vágyakozni arra, hogy elforduljon a bűntől? Képes-e megérteni, hogy Jézus Krisztus meghalt érte és a bűneiért? Képes-e szívből hinni az Úr Jézusban? Akkor ahhoz is elég idős, hogy megtérjen.

Hány évesnek kell lennie egy gyermeknek ahhoz, hogy megtérhessen? Nem tudjuk. A Biblia nem határozza meg az életkort. Minden gyermek más, és minden gyermek máskor érti meg az evangéliumi igazságokat. Ám az biztos, hogy erre jóval 12–14 éves kora előtt már képes, ahogyan én azt a gyermekek között végzett evangélizáló munkám során magam is tapasztaltam, hiszen sok gyermeket vezethettem Krisztushoz 8 és 10 éves koruk között, bár voltak még ennél is fiatalabbak. Nagyon sok példát hozhatnánk mind hívő, mind hitetlen családokból, akik 7, 6, 5, sőt 4 éves korukban fogadták el Krisztust, és attól fogva neki éltek.

A tapasztalat azt mutatja, hogy egy gyermek el tudja fogadni Krisztust

Legjobban azok tanúsíthatják, hogy a Szentlélek gyermekeket is újonnan szülhet, akik gyermekkorukban fogadták el Jézust Urukak és Megváltójuknak. Biztos vagyok benne, hogy olvasóim között sokan vannak ilyenek, vagy ismernek ilyeneket. Sokan magunk is vezettünk már gyermekeket Jézushoz, és utána igazi lelki növekedést láthattunk az életükben. Számos ismert keresztyén is gyermekkorában találta meg a Megváltót. Közéjük tartozik Corrie Ten Boom [kori tenbúm], Jim Elliot [dzsim eliot], Leighton

Ford [léjtn fód], Billy Graham [bili gréjem] felesége, Jonathan Edwards [dzsonötn eduardusz], Isaac Watts [ájszök uatsz], Matthew Henry [metyú henri], Stephen Olford [sztívn olföd], Richard Baxter [ricsöd beksztö] és Shaftesbury [séftszböri] lordja. A sok nevet még sorolhatnám én is, és minden Olvasóm kiegészíthetné a listát.

Aposztolosz Bliátész, az ismert görög lelkész és protestáns vezető hitű, görögkeleti, ortodox családban nőtt fel. Elmondja, hogy kisgyermek volt még, amikor egy hívő szomszédja beszélt neki az evangéliumról, és ő akkor, hatévesen elfogadta Jézust Urának és Megváltójának. Amikor ezt elmondta szüleinek, nagyon megharagudtak rá. Ő mégsem ingott meg új hitében, évekkel később pedig örömmel láthatta szülei megtérését.

Elég meglepő, hogy miközben nagyon sok hívő hangot ad kétségeinek a gyermekmegtéréssel kapcsolatban, nagyon sok gyermek elfogadja Jézust. Vannak keresztyének, talán nem is kevesen, akik nem hiszik el, hogy a gyermekek megérthetik az üdvösség útját, és elfogadhatják Jézust. Azt kell mondanom, hogy bizony alábecsülik a gyermekek képességeit. A gyermekek sokkal több mindent meg tudnak érteni, mint mi azt gondolnánk. A kétkedők alábecsülik a Szentlélek hatalmát is, amellyel megnyithatja a kicsinyek értelmét, és újonnan szülheti őket. Mindennek pedig az a következménye, hogy mivel nem hiszik a gyermekmegtérést, vagy komolyan kétségbe vonják, általában nem is hirdetik nekik az evangéliumot.

John Wesley [dzson uezli], a metodizmus megalapítója szilárdan hitte, hogy a gyermekek megtérhetnek. Naplójában olvasható ez a beírás: *„Newburgh-ben [njúbög], ebben az Aberdeentől [ebödín] 15 mérföldnyire fekvő halászfaluban a methodista közösség gyorsan növekszik; nemcsak sok férfi és nő, hanem nagyszámú gyermek is örvendezik már az Úrban, vagy szívből vágyik utána.”*

A következő részlet szerzője George Whitfield [dzsódzs uitfild], a neves angol igehirdető és evangélista: *„Csütörtökön este a város gyermekeinek hirdettem az Igét a parkban. Közel húszezren jöttek el. Elgondolkodtató, hogy sok gyermek ismerte fel a maga bűnös voltát, a hirdetett Ige nagy erővel munkálkodott, és sok látható gyümölcsöt termett.”*

3. fejezet: Egy e kicsinyek közül, akik hisznek bennem

Valaki így számolt be neki egy levélben szolgálata utóhatásairól: „Ébredést látunk a fiatalok és a gyermekek körében. Sokan keresik az Urat, és kiáltanak hozzá. Számuk egyre növekszik. E hónap első szombatján sok egészen kicsi gyermeket engedtünk az Úr asztalához”.

Aztán itt egy másik naplóbejegyzés Whitfieldtől: „Azok közül a kisfiúk közül, akik legutóbbi ittlétemkor megtértek, hárman odajöttek hozzám, és sírva könyörögtek, hogy imádkozzam értük és velük.”

Dwight Moody [duájt múdi], az ismert amerikai evangélista egyik skóciai látogatásáról ez az újságcikk maradt ránk: „Szombatonként a déli imaórákat inkább gyermekeknek tartották. Mister Moody az evangéliumot a lehető legegyszerűbben mondta el, találó példákkal szemléltette, erővel szolt kis hallgatói lelkiismeretéhez, szívhez szólóan kérte őket, hogy **most** fogadják el Jézust Megváltójuknak, és minden alkalmon igyekezett megnyerni a fiatal lelkeket Krisztusnak; a hozzánk érkező hírek szerint alkalmait áldások és eredmények fémjelzik.”

A skóciai összejövetelekről mások az alábbiakat jegyezték fel:

„Szülők és gyermekek együtt keresik tiszta szívből az Úr Jézust.”

„Öt 8 és 16 év közötti gyermek, három lány és két fiú, könnyek között könnyöröggve adta át az életét az Úrnak.”

„A kegyelem gazdag munkáját tapasztaltuk a vasárnapi iskolában, és az alkalmak után a gyermekek nagy számban maradtak ott lelkigondozói beszélgetésre. Azoknak, akik már megtértek, imaórákat tartanak.”

„Sok kisgyermek érezte, hogy a Király éles nyila átjárja a szívét, és behódoltak hatalmának.”

Matthew Henry, a híres bibliamagyarázó, egy 1713-ban tartott igehirdetésében ezt mondta: „Bárcsak mi, akik lelkészek vagyunk, komolyan foglalkoznánk fiataljaink lelkének állapotával, elszántan harcolnánk örök üdvösségükért, komolyan aggódnánk a felnövekvő nemzedékért, és ezért képességeink és lehetőségeink szerint mindent megtennénk azért, hogy megtöltsük a gyermekek elméjét a Krisztus ismeretével, és fellelkesítsük őket Krisztusért, mert csak így lehet a következő nemzedék jobb a mostaninál.”

Amikor meglátjuk, hogy a gyermekek igenis megtérhetnek, rájövünk valamire: nem elég csak történeteket mondani nekik, még ha azok bibliai

történetek is. A gyermekmunka nem csak arról szól, hogy megpróbáljuk csendben tartani őket, fenntartjuk az érdeklődésüket, mozgatjuk őket, vagy barkácsolunk velük valamit. Nem csak a tanításról meg a magvetésről van szó, bár ezek is részét képezik munkánknak. Elsődleges feladatunk az, hogy **hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek**, természetesen úgy, hogy nem gyakorolunk rájuk semmilyen nyomást. Azért imádkozzunk és az a cél lebegjen a szemünk előtt, hogy minél többen még kicsi gyermekkorukban elfogadják Jézus Krisztust, és a Szentlélek működése révén újonnan szülessenek.

3. VÁLASZ

AZÉRT HIRDETJÜK A GYERMEKNEK AZ EVANGÉLIUMOT, MERT HISSZÜK, HOGY A SZENTLÉLEK MUNKÁLKODHAT A SZÍVÜKBEN, KÉPESEK ELFOGADNI KRISZTUST, ÉS MEGTÉRHEJNEK.

Idézetek Charles Spurgeonról:

„Hálát adok Istennek, hogy vasárnapi iskolánkban hiszünk a gyermekek megtérésében. Milyen sokszor láthattam már nagy örömmel, hogy kisfiúk és kislányok jöttek előre, és megvallották hitüket Krisztusban! Újra szeretném elmondani, azok között, akik megtértek a gyülekezetünkben, a legjobbak, a legtisztábban gondolkodók, a legértelmesebbek mindig is a gyermekek voltak.” (Come Ye Children, 43. o.)

„Nagyobb a reménységem azok felől a gyermekek felől, akik a gyülekezetünkben tértek meg, mint azok felől a felnőttek felől, akik hívőként csatlakoztak hozzánk. Sőt, tovább megyek, amikor azt mondom, hogy úgy tapasztalom, a megtért gyermekek általában világosabban értik az evangéliumot és odaadóbban szeretik Krisztust, mint a megtért férfiak. Talán meglepő, de igaz: bizonyos esetekben azt látom, hogy 10–12 éves gyermekek mélyebb lelki életet élnek, mint egyes 50–60 éves felnőttek.”

(Az 1886. október 17-én elhangzott prédikációból)

„Folytasd a munkát, kedves tanító, és bidd el, hogy Isten meg fogja menteni gyermekeidet. Ne elégedj meg azzal, hogy elveket hintesz el bennük, amelyek talán csak évek múlva szökkennek szárba, hanem munkálkodj azon, hogy még most megtérjenek! Gyermekeid életében addig várd a gyümölcsöt, amíg még

3. fejezet: Egy e kicsinyek közül, akik hisznek bennem

gyermekek! Imádkozz értük, hogy ne fussanak szét a világba, ne essenek a kinti bűnök csapdáiba, és ne kelljen összetört csontokkal visszavánszorogniuk a jó Pásztorhoz! Imádkozz azért, hogy Isten kegyelme tartsa őket távol a nagy romboló útjaitól, és Krisztus ölelő karjainak védelmében növekedhessenek, először mint nyájának bárányai, később pedig mint nyájának vezetői!”

(A gyermek-evangélizáció bibliai alapjai, VISZ, 65. o.)

„Ha egy gyermek el tud veszni, akkor meg is tud térni. Ha egy gyermek tud bűnt elkövetni, Isten kegyelméből hinni is tud, és be tudja fogadni Isten Igéjét. Ha a gyermekek meg tudják tanulni a rosszat, biztosak lehetünk abban, hogy a Szentlélek tanítására a jót is meg tudják tanulni... Kitartok amellett, hogy a gyermekek képesek megtérni. Aki korlátlan isteni hatalmával visszahozta az ősz hajú bűnöst tévútjairól, képes egy oktalan gyermeket is megfordítani.”

(Come Ye Children, 60. o.)

„Mindig várjuk, hogy gyermekek térjenek meg, és látjuk is, hogy megtérnek.”

(Az 1886. október 17-én elhangzott prédikációból.)

„Nem tudom, hány éves korában képes egy gyermek először megérteni a Krisztusról szóló tanítást, de jóval korábban, mint ahogyan azt sokan gondolnák; ismerünk egészen kicsi gyermekeket, akik számos tanújelét adják annak, hogy elfogadták Krisztust, és hisznek.”

(Come Ye Children, 22. o.)

„Vajon ugyanolyan odaszánással munkálkodunk a gyermekek megtérésén, mint a felnőttekén? És mondd meg őszintén, ha valakit nagyon izgatna a lélekmentés, vajon nem tartaná-e jelentéktelennek és kevésbé érdekesnek, hogy pont kisfiúknál és kislányoknál kezdje el a munkát? Ha azt válaszolod, hogy de igen, ezzel a nézetekkel nem vagy egyedül. Ez egy általános tévedés.”

(Az 1886. október 17-én elhangzott prédikációból)

„Vissza kell hoznunk az egyértelmű, világos, egyszerű tanítást, és folytatnunk kell a kitartó könyörgést azért, hogy gyermekek megtérjenek, még ma higgyenek az Úr Jézusban. Isten Lelke várja, hogy ebben a munkánkban segítségünkre lehessen... Kérdezek most egyen-egyenként: Te mit teszel azért, hogy gyermekek megtérjenek? Mit tettél már azért, hogy a saját gyermekeid megtérjenek?”

(Words of Counsel for Christian Workers, 54. o.)

„Sok egyházban és gyülekezetben egyáltalán nem számolnak azzal, hogy a gyermekek megtérhetnek. Úgy értem, nem veszik számításba, hogy még gyermekkorukban megtérhetnek. Az általános elmélet szerint, ha a fiatal elméket zengzetes elvekkkel kápráztatjuk el, máris nagy dolgot tettünk, mert azoknak jó hasznát vehetik a későbbi években. Ám azt, hogy a gyermekeket még gyermekként Krisztushoz vezessük, és ha megtérnek, ugyanolyan hívőkként kezeljük, mint idősebb embertársaikat, sokan egyenesen abszurd ötletnek tartják. Nos, én mégis teljes szívemmel ragaszkodom ehhez az abszurdnak kikiáltott elmélethez.”

(Az 1886. október 17-én elhangzott prédikációból)

„Tisztelt Uram!

Meg vagyok győződve arról, hogy megtért gyülekezeti tagjaink közül azok a legjobbak, akik gyermekkorban tértek meg. Úgy tapasztalom, hogy a gyermekkori megtérések között sokkal több az igazi megtérés, mint más csoportoknál. Azok az emberek, akik gyermekkorban tértek meg, lelkileg kiegyensúlyozottabbak, és hosszú távon megbízhatóbbak... Azokról beszélek, akik már kipróbált emberek, és a gyülekezet közösségének szerves részei.”

(Idézet Charles Spurgeon egyik leveléből, amelyet Payson Hammond [péjszn hemönd] lelkésznek írt, aki Spurgeon londoni gyülekezetében nagy gyermek-összejöveteleket tartott)

„Spurgeon egyszer beszámolt arról, hogy évente 30–40 (újonnan született) gyermeket vesz fel a gyülekezet tagjai közé. Pályafutása alatt az is megtörtént, hogy 1–2 felnőttet ki kellett zárnia, de azokkal a gyülekezeti tagokkal, akiket gyermekkorukban vettek föl, soha nem volt olyan gond, amiért közülük kellett volna valakit kizárni.”

(E. Payson Hammond: A gyermekmegtérés)

4. fejezet: Nem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül

Vajon helyesen cselekszik-e az az édesanya, aki nem engedi, hogy kisgyermek egyedül átmenjen egy forgalmas út túloldalára? Ha meglátnánk egy gyermeket egy meredek szikla tetején játszani, nem szólnánk-e neki, hogy legyen nagyon óvatos? És akkor mit tennénk, ha meglátnánk, hogy egy gyermek – talán éppen a mi gyermekünk – egy éles késsel vagy valamilyen más, hasonlóan veszélyes tárggyal a kezében hadonászik?

Az összes említett helyzetben az érintett felnőttet az készlet cselekvésre, hogy látja a gyermekre leselkedő veszélyt, és szeretne mindent megtenni azért, hogy a baj ne következzen be.

Minden gyermeknek vannak lelki szükségei

Mit tudhatunk meg a Bibliából ezekről a szükségéről?

- A Biblia azt tanítja, hogy minden ember (az Úr Jézus Krisztus kivételével), aki erre a világra születik, lelkileg halott (Ef 2,1; 2,5).
- A Biblia azt tanítja, hogy mindenki (Jézus kivételével) bűnös természettel jön világra (Zsolt 51,7; 58,4; Ef 2,3). A bűnös természet nagyon hamar megmutatkozik a bűnös cselekedetekben (Ézs 53,6; Róm 3,23). Jójákinról feljegyezték, hogy fiatalon került trónra „és három hónapig és tíz napig uralkodott Jeruzsálemben. Azt tette, amit rossznak lát az Úr” (2Kron 36,9).¹
- A Biblia azt tanítja, hogy mindenki Isten országán kívül születik (Mt 18,3), és csak akkor léphet be oda, ha előbb újonnan születik (Jn 3,5).

A Biblia világosan tanítja a következő három ténnyet:

- **egyetlen** módon kaphat valaki új, örök életet, legyen bár fiatal vagy idős; ha bűnbánattal és hittel elfogadja az Úr Jézus Krisztust (Jn 5,24; ApCsel 11,18; Kol 2,13);

¹ A Károli-fordítás és az angol King James fordítás 8 évet mond ezen a helyen; egyes bibliamagyarázók szerint Jójákin 8 éves korától társ-régensként uralkodott apja mellett, és csak 18 évesen koronázták királlyá (1. még 2Kir 24,8) [szerk. megj.].

- **egyetlen** módon kaphat valaki új természetet, legyen bár fiatal vagy idős: ha hitre jut Jézus Krisztusban (2Kor 5,17);
- **egyetlen** módon léphet be valaki Isten országába, legyen bár fiatal vagy idős: ha újonnan születik (Jn 3,3) és megtér (Mt 18,3).

A Biblia alapján nyilvánvaló tehát: az a gyermek, aki nem fogadta még el Jézus Krisztust, legyen akármilyen kicsi, lelkileg halott, bűnös természettel jött világra, bűnösök a cselekedetei, és kívül van Isten országán. Mindaddig, amíg el nem fogadja Jézus Krisztust Urának és Megváltójának, ebben az állapotban is marad.

Ez keresztyén szülők gyermekeire is éppen úgy érvényes. A Biblia leszögezi ugyan, hogy hívő családba születni kiváltságos dolog (1Kor 7,14), ám a hívő szülők gyermekei is halottak lelkileg, ők is bűnös természettel születnek, és kívül vannak Isten országán. Nekik is el kell fogadniuk a Megváltót, csak úgy, mint bármely más gyermeknek, igaz, nekik erre több lehetőségük van, hiszen keresztyén szüleik vannak és keresztyén családban nőnek fel.

A gyermekek csak akkor tudják befogadni Jézus Krisztust, ha hallják az evangéliumot (Róm 10,13–17), és ha válaszolnak rá, miközben a Szentlélek munkálkodik a szívükben (Jn 16,8–11). Amikor hittel, bűnbánattal válaszolnak, lelkileg életre kelnek, örök életet, új természetet kapnak, és belépnek Isten országába.

Ezek alapján azt akarjuk, hogy gyermekeink a lelki halál állapotában maradjanak, és egy bűnös természettel éljenek Isten országán kívül, vagy azt, hogy lelkileg feltámadjanak, és egy Istennek kedves új természettel örökre Isten országában éljenek?

Ha az utóbbit akarjuk, akkor bizony **HIRDETNÜNK KELL NEKIK AZ EVANGÉLIUMOT**. A gyermekek csak akkor tudják rábízni magukat Jézus Krisztusra, ha tanítjuk nekik az evangéliumot, és ők válaszolhatnak arra. Ha ez megtörténik, a fent említett csodás igazságok az ő életükben is valósággá válnak.

Hát nem elég nyomós érv ez a gyermekek evangélizálása mellett?

Tapasztalatból és a saját gyermekkori emlékeinkből tudhatjuk, hogy a gyermekszív milyen törekeny, rebbenékeny, a gyermekek milyen érzékenyek, mennyire tudják, mikor tesznek rosszat, és büntudatot is éreznek.

Sokkal gyorsabban reagálnak mindenre, és sokkal hamarabb belátják, hogy bűnt követtek el, mint a felnőttek. Ennek ellenére az ő összes szükségükre is Jézus Krisztus és az evangélium a megoldás. Az evangéliumban találják meg azt a választ, amely nekik is bűnbocsánatot, békességet, győzelmet és biztonságot adhat. Miért váránk hát meg a serdülőkort, ha már kisgyermekkorukban is megadhatjuk nekik a válaszokat minden problémájukra?

Ma a gyermekek sok gonosszággal és kísértéssel találkoznak

Napjainkban a gyermekek igen ijesztő dolgokkal, jelenségekkel találkozhatnak: kábítószereléssel, bűnözéssel, erőszakkal, pornográfiával, tévtanításokkal, okkultizmussal, alkoholizmussal, az internet káros hatásival stb. Ezek ellen az egyetlen biztos védelem Jézus Krisztus és az Ő megváltása. Egyedül Jézus tudja megerősíteni gyermekeinket, Ő adhat nekik erőt ahhoz, hogy neki élhessenek, és ellenállhassanak a gonosság és kísértés minden formájának. Először azonban el kell fogadniuk Őt Úrnak és Megváltónak.

Az a benyomásom, mintha az ördög ma különösen is a gyermekeket támadná. Talán egyetlen korábbi nemzedéknek sem kellett annyi kísértéssel szembenéznie, mint a mai kor gyermekeinek. Mintha az ördög kidolgozott volna egy tervet gyermekeink elpusztítására. Ha mi nem is látjuk, ő látja a gyermekekben rejlő értékeket, lehetőségeket.

Eszembe jut annak az apának a története, aki azt kérte az Úr Jézustól, hogy gyógyítsa meg fiát, akit démoni lélek gyötört (Mk 9,20–24). Elmondta, hogy fia a gyermekkorától kezdve szenved ebben az állapotában, és a démoni lélek többször megpróbálta már elpusztítani (22. vers). Nos, az ördögnek ugyanez a célja a mi gyermekeinkkel is. Ezt világosan kell látnunk. Ám azt is tudnunk kell, hogy Isten gondoskodott a mi gyermekeink megmentéséről is. Mivel az ő szabadulásuk útja is Jézus Krisztus, az a feladatunk, hogy tanítsuk és megmutassuk nekik ezt az utat.

A probléma nagyon összetett, és mivel sok országban, különösen Európában, a gyermekek nagyon keveset vagy semmit nem hallanak az evangéliumról, és alig tanítják őket bibliai igazságokra, egyre nagyobb szükség van arra, hogy elmondjuk nekik az evangéliumot. Ez bizonyos országokban, mint pl. Angliában, nem volt mindig így, mert ott a régebbi nemzedékek alapos bibliai neve-

lésben részesültek, és a mezők fehérek voltak az aratásra. Ma már más a helyzet. Mindenütt a lelki pusztulás nyomait láthatjuk. Az aratásra váró mezőket felverte a gyom és benőtte a tüskés bozót. Ha ebben a helyzetben evangélizálni akarjuk a gyermekeket, gyakorlatilag mindent előlről kell kezdenünk.

Isten megoldása gyermekeinknek

Mi lenne, ha ott, ahol élünk, titokzatos kór támadná meg a gyermekeket, és egymás után halnának meg, mert senki nem ismerné a megfelelő gyógyszert? És mi lenne, ha mi lennénk azok, akik valahogyan mégis felfedeznénk a megfelelő gyógyszert? Mit tennénk? Otthon maradnánk és tétlenül néznénk, hogy a gyermekek szenvednek, majd meghalnak? Természetesen nem! Igyekeznénk elvinni a gyógyszert minél több gyermekhez, és a lelkükre beszélénk, hogy vegyék is be. Hívnánk más felnőtteket is, és így már, többen több gyermeket tudnánk megmenteni.

Persze ez csak egy kitalált példa, mégis jól szemlélteti a mai állapotokat. Isten Igéjéből megismertük a gyermekek szükségéit és gondjait. Ezek sokkal komolyabbak, és jóval károsabb következményekkel járnak, mint egy testi betegség. Isten azonban Igéjében megadta nekünk a választ is rájuk, ezért tudjuk, hogy a gyermekek minden bajára egyetlen megoldás létezik, az evangélium megoldása: Jézus Krisztus. Nem kellene akkor erről a megoldásról felvilágosítanunk a gyermekeket, akik oly nagy szükségben élnek? És az ő állapotuk nem kényszerít bennünket arra, hogy hirdessük nekik az evangéliumot?

És nem kellene segítenünk más felnőtteknek is abban, hogy meglássák, együtt sokkal több gyermeknek tudjuk elmondani a megoldást? És együtt örvendezhetünk annak, hogy a Szentlélek Isten munkálkodik a gyermekek szívében, és Jézus Krisztushoz vezeti őket.

Fennáll annak is a veszélye, hogy egy gyermek elveszhet

Annál azonban, amit az imént felvázoltam, sokkal rosszabb (lehet) a helyzet! Tisztáztuk, hogy **minden** gyermek (aki nem fogadta be Krisztust) lelkileg halott, bűnös természettel születik, és Isten országán kívül él. Ez ugyanúgy igaz egy újszülöttrre, mint egy 8, 10 vagy 12 éves gyermekre.

A Biblia még azt is tanítja, hogy ha valaki nem engedelmeskedik az Úr szavának, és visszautasítja a felkínált üdvösséget, Isten ítéletét, harag-

ját vonja magára (Jn 3,18.19.36; Ef 5,6), és ha ebben az állapotában hal meg, örökre elkárhozik. Ez az általános elv végigvonul Isten Igéjén. Ezért azokra a gyermekekre is vonatkozik, akik már elég nagyok, és képesek megérteni az evangéliumot, de arra is képesek, hogy elutasítsák Isten üzenetét. A Szentírás szerint mindenki, aki tudatosan a sötétséget választja a világosság helyett (Jn 3,19), Isten ítélszéke elé kerül. Akinek minden lehetséges és „képessége” megvan arra, hogy higgyen, mégsem hisz, az „nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta” (Jn 3,36).

Nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy Isten Igéjében ezt a világos tanítást is megtaláljuk. Meg kell értenünk, hogy a gyermekek, **ha már elég idősek ahhoz, hogy megértsék az evangéliumot**, de ellenállnak Isten szavának, nem mentesülnek az ítélet alól. Ebben a kérdésben is csak a Bibliára támaszkodjunk, és ne engedjük, hogy a hagyományok vagy az érzelmeink befolyásoljanak.

A Jelenések 20,12–14-ben Isten ítélszékéről, a nagy fehér trónról olvashatunk: „És láttam, hogy a halottak, **nagyok és kicsinyek a trónus előtt állnak ... és a halottak a könyvbe írottak alapján ítéltettek meg cselekedeteik szerint. ... A halál és a pokol belevettek a tűz tavába ... Ha valakit nem találtak beírva az élet könyvébe, azt a tűz tavába vetették**”. János a *megasz* és a *mikrosz* szót használja a nagyokra és a kicsinyekre. Jóllehet a két görög szó elsődleges jelentése rangsorra és fontossági sorrendre vonatkozik, utalhatnak testmagasságra és életkorra is. Így azok a gyermekek, akik elértek egy olyan kort, amikor már felfoghatták a lelki dolgokat, de nem tértek meg, és úgy kerülnek Isten elé, **megkapják** büntetésüket.

Ha egy gyermek elég idős már, és megérti, hogy Isten szemében bűnös, illetve hogy Jézus Krisztusnak az ő bűneiért kellett meghalnia, de tudatosan visszautasítja az Isten által kínált üdvösséget, és így hal meg, megkapja Isten ítéletét: örökre elkárhozik.

Meggyőződésünk szerint tehát fennáll annak a **lehetősége**, hogy egy gyermek örökre elveszen. A logika is ezt diktálja: ha hisszük, hogy a gyermekek üdvözülhetnek, ha elfogadják Krisztust, azt is hinnünk kell, hogy ha elutasítják a Megváltót, örökre elveszhetnek.

Hány éves korban dönthet egy gyermek? Nem tudom. A Biblia nem mond erről semmit, de minden bizonnyal 14–15 évnél **sokkal** korábban.

Az emberek mégis úgy vélik, e körül a kor körül lehet csak számon kérni a gyermeket. A gyermekek szívét egyedül Isten ismeri. Ő tudja, ki milyen szinten áll felfogásban és felelősségtudatban. Mi nem tudhatjuk, de nem is a mi dolgunk tudni. Mi azt a parancsot kaptuk (Mk 16,15), hogy minden gyermeknek hirdessük az evangéliumot. A dolgok végkimenetele Isten kezében van. Ő úgyis azt teszi majd, ami a legjobb, és ami egyedül a helyes.

MINDENESETRE A GYERMEKEKNEK HALLANIUK KELL AZ EVANGÉLIUMOT.

Mi történik a csecsemőkkel?

Az elmondottak nyilvánvalóan nem vonatkozhatnak az újszülöttekre, sem azokra a kisgyermekekre, akik még nem érték el a szóban forgó kort. Lelkileg halottak, bűnös természetük van, és nem tartoznak Isten országába. Ez nyilvánvaló. Ám mivel nem vonhatók felelősségre, Isten haragja és ítélete sem lehet rajtuk. Nem utasították vissza tudatosan Istent, márpedig az **ilyen** visszautasítás vonja maga után az ítéletet (Jn 3,18–19).

Ezért úgy gondolom, sőt meggyőződéssel vallom, hogy ha meghal egy csecsemő vagy egy olyan kisgyermek, akit még nem lehet számon kérni, azonnal Istenhez kerül. Még nem felelős a tetteiért. Mivel nem utasította el Jézus Krisztust, ítélet alá sem eshet.

Charles Spurgeon mondta az 1861. szeptember 29-én elhangzott, vasárnap délelőtti igehirdetésében: *„Meggyőződésünket, miszerint ha egy egészen kicsi gyermek meghal, az Istenhez kerül, szilárdan arra az ismeretünkre alapozzuk, hogy természetéből fakadóan Isten jó. Az a tanítás, hogy az egészen kicsi gyermekek is elkárkozhatnak, szöges ellentétben áll azzal a képpel, amelyet arról a Valakiről alkottunk, akinek a neve: szeretet. A te Istened elvetne egy újszülöttet? Ha a te Istened tenne ilyet, akkor örömmel kijelenthetem, nem ugyanazt az Istent imádjuk.”*

A szóban forgó kicsik lelkileg halottak, és kívül vannak Isten országán. Akkor hogyan mehetnek be a Mennybe? A Biblia nem beszél róla. Nagyon is lehetséges, hogy Isten kegyelme haláluk pillanatában ezeket a kicsiket, akik nem felelősek tetteikért, és sohasem utasították Őt tudatosan vissza, megajándékozza az újonnan születéssel. Ekkor beléphetnek a mennybe, mert Isten végtelen hatalma új életet adott nekik.

Amikor Dávid újszülött kisfia a halálán volt (2Sám 12,15–19), a király kétségbe esett. Amikor azonban a kisgyermek meghalt (2Sám 12,19), Dávid szomorúsága elmúlt. Miért? Mert hitte, hogy egyszer viszontlátja kisfiát. „*Én megyek őhöz, de ő nem tér vissza hozzám*” (2Sám 12,23). Ez vigasztalta.

Isten azt akarja, hogy minden gyermek üdvözljön

Isten nem akarja, hogy egy gyermek is örökre elveszzen. Ez világosan érthető abból, amit az Úr Jézus a Máté 18,11-ben és 14-ben mondott, amikor egy kisgyermek ült az ölében: „*az Emberfia azért jött, hogy megmentsen, ami elveszett*” (Mt 18,11), és: „*Ugyanígy a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elveszzen egy is e kicsinyek közül*” (Mt 18,14).

Ezek a versek először is kijelentik: az Atya Isten nem akarja, hogy akár egy gyermek is örökre elveszzen, másodszor pedig elmondják: a Fiú Isten azért jött, hogy üdvösséget hozzon nekik is. Ám az is kiderül, hogy örökre elveszhetnek. Ezért kell hirdetnünk nekik az evangéliumot.

A Máté 18,12–13-ban az Úr Jézus az elveszett juh történetét mondja el. A 14. versből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy ez a juh a gyermeket jelképezi. A jó Pásztor, az Úr Jézus, elmegy, megkeresi, megtalálja és örömmel hozza haza az elveszett juhot. Ez szeretetének és üdvözítő munkájának a képe. De nem követendő példa-e nekünk, bojtároknak (1Pt 5,2–4; Jn 21,15) is? Ha belátjuk, hogy minden gyermek elveszett állapotban van, sőt, örökre elveszhet, nem kell-e utánuk mennünk, és elvinnünk nekik az evangéliumot?

Hudson Pope [hádnz poup], a kiváló gyermek-evangélista írja, aki a Szentírás Szövetség elődszervezeténél dolgozott: „*Abból, ahogyan némely igehirdetők a gyermekeknek prédikálnak, világosan látszik, nagyon sokan nem vesznek tudomást arról a fontos igazságról, hogy a gyermek bűnös és a Megváltóra van szüksége. Ezek a beszédek többnyire történetek, amelyeknek az az erkölcsi mondanivalójuk, hogy a gyermekek legyenek kedvesek, aranyosak, szófogadóak stb. ... Ha a gyermekek még nem hívők, ez a fajta tanítás egyértelműen a cselekedetek általi megigazítást sugallja... Urunk parancsa úgy szól, hogy minden teremtménynek hirdessük az evangéliumot (Mk 16,15). Ebbe bele kell vennünk a gyermekeket is, mert ha nem vesszük bele, honnan tudjuk, milyen életkorban kell elkezdenünk hirdetni nekik az evangéliumot?*”

4. fejezet: Nem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül

Annak, hogy viszonylag kevesen hirdetjük az evangéliumot a gyermekeknek, és arányosan kevesen állunk főállású evangélizáló szolgálatban, bizonyára az az oka, hogy sokan nem érzékelik a gyermekek szükségét. Mindnyájan ott akarunk szolgálni, ahol nagy a szükség. Ám ha a gyermekekben egyszerű, ártatlan teremtetéseket látunk, akik nem is értik, mi a bűn, és akik születésüktől és/vagy megkeresztelésüktől fogva valahogyan már bent vannak Isten országában, ezért nem is veszhetnek el örökre, akkor természetesen nem úgy gondolunk rájuk, mint akiknek el kell mondanunk az evangéliumot. Akkor inkább azokat fogjuk evangélizálni, akiknek szemmel láthatóan is nagy szükségük van rá: felnőtteket, serdülőket, alkoholistákat, drogosokat stb.

Matthew Henry, a jól ismert bibliamagyarázó egyszer így intette a hívőket: *„Induljunk szájalomra, amikor látjuk a sok-sok kisgyermeket, még a mi hazánkban is, akiket nem tanítanak erre az egészséges tudományra, hanem tudatlanságban és a világ szeretetére nevelnek; idegenekként, Krisztus és az igaz keresztyénség ellenségeiként nőnek föl. Szegények, szájalmas bolondok, akik nem ismerik az Úr útját, sem Istenük ítéletét. Uraim, ha valamit tehetnek értük, az az, hogy részvétet éreznek irántuk, és segítenek rajtuk. Önök közül, ha valakinek módjában áll, emeljének ki néhányat ezek közül a magukra hagyott gyermekek közül, és mentsék meg őket a pusztulástól; állítsák őket oda, ahol helyes tanítást kaphatnak.”*

Isten segítsen meglátnunk a gyermekek nyomorúságát, hogy akarjunk segíteni rajtuk, és ezért hirdessük nekik az evangéliumot!

„Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik!” (Ézs 52,7).

„Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és eltéved azok közül egy, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyekben, és nem megy-e el megkeresni az eltévedtet?” (Mt 18,12).

„És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el? Így van megírva: Milyen kedves azoknak a jövetele, akik az evangéliumot hirdetik!” (Róm 10,15).

4. VÁLASZ

AZÉRT HIRDETJÜK A GYERMEKEKNEK AZ EVANGÉLIUMOT, MERT ELVESZETTEK, ÉS MEGVÁLTÁSRA VAN SZÜKSÉGÜK

Idézetek Charles Spurgeonról:

„Ez teszi elengedhetelenné, hogy a gyermeknek megtanítsátok, szüksége van egy Megváltóra. Nem szabad visszariadnotok ettől a fontos feladattól... Mondjátok el neki, hogy újonnan kell születnie... Ezeknek a kislányoknak és kislányoknak annyira kell a bűnbocsánat, melyet a drága vérért kaphatnak, mint nekünk bármelyikünknek... Beszéljete nekik a bűn büntetéséről is, és mondjátok el, milyen szörnyű a büntetés! Legyetek kedvesek hozzájuk, de mondjátok el nekik az igazat! Ne hallgassátok el a fiatal bűnösök elől az igazságot, bármilyen szörnyű is az! Ha már abba a korba ért, hogy felelősséget vállalhat önmagáért, és nem hisz Krisztusban, szörnyű baj éri majd az utolsó nagy napon.”

(Come Ye Children, 42. o.)

„Gyermekeiteket tanítani kell. Vétekben születtek, édesanyjuk bűnben me-lengette őket. Gonosz a szívük, nem ismerik Istent, és soha nem is fogják meg-ismerni, ha nem kapnak tanítást... Azt mondjátok, Isten eszközei vagytok, amelyekkel szórhatja a magot a gyermekek szívébe. De ne feledjétek, ha a mag nem hullik oda, a gyermekek örökre elvesznek, egész életükben Istentől távol él-nek majd mint idegenek, és haláluk után az örök büntetés lesz az osztályrészük.”

(Come Ye Children, 57. o.)

„Ha azzal az újszerű felfogással hitegetitek magatokat, hogy a ti gyermekei-teknek nem kell megtérniük, és hogy a keresztyén szülők gyermekei kicsit felette állnak a többi gyermeknek, mert van bennük valami jó, amelyet csak tovább kell fejleszteni, elveszítetek egy fontos motivációt, amely eddig a komoly odaszánást táplálta bennetek. Higgyétek el nekem, testvéreim, gyermekeiteknek is az kell, hogy Isten Lelke új szívvel és helyes látással ajándékozza meg őket, különben ugyanúgy eltévelyednek, mint a többi gyermek.”

(Az 1886. október 17-én elhangzott igehirdetésből)

„Mire gondolnak, akik azt hajtogatják, hogy a gyermekek sok mindenre még nem képesek? Ne lennének képesek megbánni, ha bűnt követtek el? Már hogyan lennének?! Láttam én már olyan kislányt, aki szinte betegre sírta magát

4. fejezet: Nem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül

azért, mert rosszat tett. És hány kisfiú érzi magát nyomorultul, amikor ráébred vétkére! És közülünk sokan vajon nem emlékszünk gyermekkörünköl arra, amikor marcangolt minket a büntudat? Jól emlékszem, hogy amikor kisgyermekkoromban nem tudtam aludni egy bünöm miatt, milyen keserü gyötrödések közegette kerestem az Urat. Ha Isten Szentlelke munkálkodik, a gyermekek igenis képesek a bünbánatra. Ez nem feltételezés, hanem személyes megtapasztalás.”

(Come Ye Children, 29. o.)

„Tudjuk, hogy az egészen kicsi gyermekek belépnek a mennyei királyságba, mert meg vagyunk gyöződve arról, hogy az emberi nem minden tagjára, aki egészen fiatalon hal meg, érvényes a kegyelmi kiválasztás, ezért részesülnek a megváltásban, amelyet az Úr Jézus végzett el. Bármit gondolnak is egyesek, Isten Igéjének a lelkülete és hangvétele, valamint magának Istennek a természete mind azt erősítik bennünk, hogy mindazok, akik kicsi gyermekként hagyják el a földi árnyékvilágot, üdvözülnek... Ha üdvözülnek, márpedig hisszük, hogy igen, ez csakis Isten akaratából és jókedvööl történhet, aki azért teremtette meg őket, hogy az Övéi legyenek... Isten szabad és szuverén kegyelme emeli őket a Mennyek országába. De hogyan menekülnek meg? Cselekedetek által? Nem, mert még egyáltalán nem tettek semmit. Természetes ártatlanságuk által? Nem, hiszen ha az ártatlanságuk juttatná őket a mennybe, akkor a fájdalomtól és a haláltól is megmenthetné őket. Márpedig Ádám bukása miatt meghalnak. Viszont azért élhetnek újra, mert Jézus meghalt és feltámadt, és öök Jézusban vannak. Ami a földi viszonylatokat illeti, ezek a kicsi gyermekek olyan bün miatt halnak meg, amelyet nem öök követtek el, és egy más valakinek az igazsága miatt élnek örökké, nevezetesen Jézus igazsága miatt, aki megváltotta öök, amibe szintén nem volt beleszólásuk. Erröl az egészről keveset tudunk, csak feltételezzük, hogy újonnan születnek, mielőtt belépnek a mennybe, mivel az, ami testtöl született, test, de ahhoz, hogy valaki beléphessen a szellemi világba, a Lélektöl kell újonnan születnie. Bármilyen átalakuláson menjenek is keresztül, egy biztos: a Mennyek országába nem az értelmük, nem az akaratuk és nem is az érdemük juttatja öök, hanem a korlátlan kegyelem, amely független mindentöl, amit valaha tettek vagy éreztek.”

(Come Ye Children, 22. o.)

5. fejezet: Abba fektess be, amitől a legnagyobb hozamot várod!

– Nagyszerű tervem van – újságolta egy fiatal evangélizátor. – Minden falu főterére kiállok, harmonikázom és énekelek, és amikor az emberek körém gyűlnek, elmondom nekik az evangéliumot.

Én csak mosolyogtam, de nem szóltam semmit. Tudtam, mi fog történni.

Később ő maga is beszámolt tapasztalatairól:

– Nagyon elkeseredtem, amikor azt láttam, hogy sem a férfiak, sem az asszonyok nem kíváncsiak a mondanivalómra. Senki sem jött oda hozzám. Viszont bárhová mentem, a gyermekek körém gyűltek, és érdeklődéssel hallgatták, amit mondtam.

Nem lepődtem meg. Egyáltalán nem vártam mást. Sok ilyen és ehhez hasonló történetet hallhatunk. A felnőttek, sőt már a serdülők is teljesen elzárkóznak az evangélium elől. A gyermekek, különösen is az egészen kicsi gyermekek teljesen mások. Nagyon nyitottak és érdeklődőek! Ezért aztán ne lepődjünk meg, ha ilyesmi történik velünk is. Az evangéliumra minden közösségben a gyermekek a legnyitottabbak. Sokan **akarnak** odajönni hozzánk, **akarják** hallani az evangéliumot, és mindig vannak köztük olyanok, akik valóban el **akarják** fogadni az Úr Jézus Krisztust.

Akkor hát miért ne azoknak hirdessük Isten üzenetét, akik nyitottak rá, és készek meghallgatni azt? Vagy inkább mégis **minden** erőnkkel azokra összpontosítsunk, akiknek a szíve keményen ellenáll, és akiket egyáltalán nem érdekel a mondanivalónk?

A Biblia szerint a gyermekek sokkal nyitottabbak az evangéliumra, mint a felnőttek

A Márk 10,15-ben az Úr Jézus arra figyelmeztet, hogy „*aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba*”. A Máté 18,3-ban pedig ezt mondja: „*ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek, nem mentek be a mennyek országába*”.

5. fejezet: Abba fektess be, amitől a legnagyobb hozamot várod!

Mielőtt egy felnőtt megtér, olyanná kell válnia, mint egy kisgyermek. Egyszerűvé, alázatossá kell lennie, tudnia kell bízni és Istenre hagyatkozni. A gyermeknek nem kell olyanná válnia, mint egy felnőtt; hanem a felnőttnek kell olyanná lennie, mint a gyermek. Ez egy felnőttnek rendkívül nehéz, míg a gyermeknek egyáltalán nem az. Mivel ő gyermek. Életkori sajátosságánál fogva egyszerű, alázatos, bízik másokban, és rájuk hagyatkozik. Bár lelkileg éppen úgy halott, mint a felnőtt, egy lépéssel mégis közelebb van Isten országához. Mivel fiatalabb, kevesebb évet töltött bűnben, és a szíve nyitottabb, fogékonyabb.

Isten ezeket a természetes adottságokat arra tudja használni, hogy Jézus Krisztus üdvözítő ismeretére vezesse a gyermeket, akinek így nem kell átélnie olyan, sokszor sokkoló megtapasztalásokat, amelyeken sok felnőtt átesik, akiknek aztán gyermekké kell válniuk.

Salamon gyermekeknek és fiataloknak írja a Prédikátor 12,1-ben: *„Gondolj Teremtődre ifjúságod idején, míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az évek, melyekről azt mondod: nem szeretem őket!”*

Ahogy egy gyermek nő, egyre ellenállóbbá válik az evangéliummal szemben, és egyre nehezebb megnyerni Krisztusnak. Amikor valaki valamit ismételtelen elutasít, a szíve közben egyre jobban megkeményedik (Zsid 4,7; 2Kor 6,12). Ezért a megtérés szempontjából a gyermekévek és a serdülőkor a legalkalmasabb életszakaszok, az evangélizáció szempontjából pedig ez a két korcsoport a legtermékenyebb talaj.

Luther Márton mondta egy alkalommal a gyermekmunkáról: *„Tudom, hogy az igehirdetés mellett ez a legjobb, legbiztosabb és leghasznosabb hivatás; és nem tudom megmondani, hogy a kettő közül melyik a jobb: mert nehéz megreformálni azokat, akik régebb óta élnek bűnben, és velük sokat kell bajlódnia az igehirdetőnek, míg a fiatal fát meg lehet hajlítani anélkül, hogy eltörne.”*

Amikor Kelet-Európába is eljött a szabadság, egy keresztyén vezető ezt mondta nekem: *„Amennyire csak lehet, összpontosítsunk a gyermekekre! A kommunizmus kártékony ideológiája és gyakorlata őket mérgezte meg legkevésbé, és rájuk volt a legkisebb hatással.”* Mennyire igaz – minden országra!

A tapasztalat azt mutatja, hogy a gyermekek nyitottabbak az evangéliumra

Sok gyermekmunkás és sok gyülekezeti munkás számol be arról, hogy a gyermekek a többi korcsoporthoz képest nyitottabbak a tanításra. A gyakorlat azt mutatja, hogy a mai felnőttek – és egyre inkább a mai serdülők is – egyre keményebbek, és egyre inkább elutasítják az evangéliumot és Krisztust. Amennyiben a kedves Olvasó kételkedne szavaim igazában, tegyen próbát, és hasonlítsa össze azt, ahogyan a gyermekek, a serdülők és a felnőttek fogadják az evangélium üzenetét.

Más csoportok nagyon is szem előtt tartják, hogy a gyermekek nyitott fülekkel hallgatják, amit ők mondanak és tanítanak, és sokkal könnyebb is hatni rájuk. Ezért figyelmük középpontjában a gyermekek állnak:

- Kelet-Európában a kommunisták a gyermekeket vették célba, és propagandájuk is rájuk irányult.
- A legtöbb tévéreklám is a gyermekeket szólítja meg.
- A római katolikus egyház a gyermekek tanítását elsődleges feladatának tekinti.

Íme, egy híradás a reformáció utáni időből a római katolikus egyházzól: „Kidolgoztak egy tervet, mely szerint összegyűjtik a csatákban harcolók gyermekeit, és egy olyan új nemzedéket nevelnek belőlük, amelyik szereti és védelmezi Rómát”. A jezsuiták ugyannerre a stratégiára, vagyis a gyermekek nevelésére alapozták ellenreformációjukat. Xavéri Szent Ferenc is „a fiatalokat és a tudatlanokat tette az első helyre, amikor India evangélizálásáról gondolkodott”. Tőle származik a híres mondás: „Adjatok nekem a gyermekeket hétéves korukig, és utána bárki elveheti őket tőlem”.

Sajnos sok evangéliumi hívő nem igazán foglalkozik annak a jelentőségével, hogy a gyermekek nyitottak, sem azokkal az eredményekkel, amelyekre akkor számíthatunk, ha egészen kisgyermekeknek hirdetjük az evangéliumot.

Gyanítom, a 78. zsoltár szerzője úgy írta meg az első nyolc verset, hogy látta, milyen nyitott szívvel hallgatják a gyermekek Isten Igéjét. Benne élt egy dacos és lázadó nemzedékben (8. v.), tanúja volt annak, hogy szívükben egész mást tartottak fontosnak, ezért lélekben nem maradtak hűségesek Istenhez. Milyen megoldást kínált a zsoltáríró erre a helyzetre? Olvassuk

el az előző két verset! Nyomatékosan hangsúlyozza, mennyire fontosak a gyermekek, vagyis a jövő nemzedék, a következő nemzedék, amelyik megismerheti Isten Igéjét (6. vers), reménységüket (bizalmukat) Istenbe vethetik (7a vers), emlékezhetnek az Úr parancsaira és engedelmeskedhetnek neki (7b vers). És akkor **nem** lesznek olyan makacs és szilaj nemzedék, mint a 8. versben említett, jelenlegi felnőttek.

Most van az ideje annak, hogy hirdessük nekik az evangéliumot és tanítsuk őket, amikor még nyitottak és készek meghallgatni minket. **Most** van az ideje annak, hogy elmondjuk nekik az evangéliumot, mielőtt még olyan engedetlenek és büntől terheltek lesznek, mint a mostani nemzedék.

Arról se feledkezzünk meg ugyanakkor, hogy a gyermekek nem csak az **evangéliumra** nyitottak. Kíváncsiak mindenre, ami hatással lehet rájuk. Nyitottak minden üzenetre, de minden bűnre is.

***A statisztikák azt mutatják, minél idősebb valaki,
annál kisebb a valószínűsége annak, hogy megtér***

A legtöbb megtérés fiatal korban – gyermekek és serdülők körében – történik. A későbbi életszakaszokban egyre kevesebb a megtérés.

Ezt könnyű ellenőrizni. Kérdezzük meg hívőktől, hány éves korukban tértek meg. Szinte biztos, hogy sokan, ha nem a legtöbben közülük egészen fiatalok voltak, amikor megtértek. Egy fiatalember, aki végigkérdezte egy bibliaiskola hallgatóit, elmondta, hogy kétharmaduk gyermekkorában fogadta el Jézust Megváltójának. A legmeglepőbb az, hogy ez az arány azokra a hívő körökre is igaz, amelyek nem nagyon hisznek a gyermekmegtérésben, és ezért nem is fektetnek túl sok energiát a gyermekek evangélizálásába. Vajon hol tartanánk, ha nem így gondolkodnának?

Az Úr Jézus a Máté 11,25-ben így szólt az Atyához: *„Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek elől, és felfedted a gyermekeknek.”*

Milyen gyakran éppen a büszke, értelmiségi, magát felsőbbrendűnek tartó felnőttek azok, akik nem értik, vagy nem akarják érteni Isten Igéjének az igazságait. Ezzel szemben a gyermekek a maguk egyszerűségével, alázatával és hitével felfogják és elfogadják Isten igazságait. Amikor valaki arra hivatkozva tagadja a gyermekmegtérést, hogy a gyermekek nem elég értel-

mesek még, ezt válaszoljuk: a hiányos értelem miatt pont hogy könnyebben (nem pedig nehezebben) érti meg azt, amit Isten mond. Milyen igaz William Wordsworth [uiljem uődzuořsz] híres verssora: „*a férfi apja a gyerek*”.

Robert Murray McCheyne (1813–1843) nevét széles körben ismerik és tisztelik egyházi körökben. Hét évig, egészen korai haláláig a skóciai Dundee [dándí] város Szent Pál templomának a lelkésze volt. Mindig törekedett a szent életre, imaéletét a rendszeresség és kitartás jellemezte, égett a szíve az elveszettekért, nagy erővel evangélizált, és kitartóan lelkipozdta a rászorultakat. 1839-ben ébredés indult gyülekezetében, amely nemsokára egész Skóciára áterjedt, és ezrek tértek meg. McCheyne szívből szerette a gyermekeket, és szilárdan hitt a gyermek-evangélizációban. Feljegyezték róla, hogy „*McCheyne gyülekezetében, különösen is az ébredés idején rengeteg gyermek tért meg*”. Ő maga így írt gyülekezetéről: „*Az Isten ügyéért velünk együtt fáradozó lelkészek hiszik, hogy a gyermekek elveszettek, és Isten kegyelméből üdvözülhetnek, ezért ugyanúgy beszélnek a gyermekekhez, mint a felnőttekhez; Isten hatalmasan megjutalmazta fáradozásait, mert nagyon sok tízéves és annál idősebb gyermekeken látjuk az újjászületés jeleit.*”

Egy másik alkalommal ezt mondta: „*A megtért hívők közül a legtöbben fiatal korukban menekültek Krisztushoz... Azok, akik érettebb korba léptek, túlságosan is bölcsek és megfontoltak lettek ahhoz, hogy Isten Fianak a vére megszabadíthassa őket, ezért az Űr azoknak jelentette ki igazságát, akik fiatalabbak és kevésbé értelmesekek... Ha megkérdezzünk idősebb keresztyéneket, a legtöbben azt mondják, hogy fiatal korukban ébresztették fel bennük a vágyat az üdvösség után. Ő, mennyi nyomós ok szól amellett, hogy fiatal korban kell az embereket Krisztushoz vezetni! Ha valaki nem tér meg fiatal korában, megtörténhet, hogy egyáltalán nem fog megtérni. A megtérés ideje a gyermekkor.*” Aztán itt egy részlet egy igehirdetéséből, amelyet a családról tartott: „*A Sátán hamis szemérmességet terjeszt a szülők között, mert nem akarja, hogy feltegyék a kérdést gyermekeiknek: – Megtaláltad már az Urat vagy még nem? – Ő, milyen nagy bűnnek számít ez majd az örökkévalóságban! ... Ne halogassátok! Még ma este vonjátok félre őket, és kérdezzétek meg tőlük: – Mit tett Isten a lelkedért?*”

John Cotton [dzson kotn], az ismert 17. századi, amerikai lelkipásztor és puritán teológus szavait is idézem: „*A kisgyermekek rugalmasak és könnyen formálhatók. Sokkal könnyebb őket most a jóra nevelni, mint fiatal korukban vagy érettebb éveikben.*”

5. fejezet: Abba fektess be, amitől a legnagyobb hozamot várod!

Ha egy üzletembernek van befektetni való tőkéje, általában vállalkozásának abba a részébe investál, amelytől a legmagasabb hozamot és a legnagyobb hasznot várja.

Noha az evangélium hirdetését nem hasonlíthatjuk üzleti vállalkozáshoz, azt gondolom, mégis felfedezhető bennük egy közös elv. Nem jobb-e azoknak hirdetni az evangéliumot, akik hallani akarják, akik befogadják üzenetünket, és akik között a legnagyobb számban tapasztalható megtérés? Miért töltünk annyi időt azoknak az evangélizálásával, akik nem akarnak meghallgatni minket, ugyanakkor miért menjünk el azok mellett szódtlanul, akik hallani akarják üzenetünket?

Ezzel nem azt mondom, hogy ne hirdessük az evangéliumot a felnőtteknek. Természetesen őket is evangélizálnunk kell, de nem azon az áron, hogy hanyagoljuk az evangélizáció szempontjából legbővebb terméshozammal kecsegtető területet, és egyszerűen átlépünk a világ népességének 30 százalékán.

Fennáll annak a veszélye, hogy energiáinkat, embereinket, időnket és anyagi erőforrásaink nagy részét a felnőttek evangélizálására fordítjuk, pedig az általános tapasztalat szerint evangélizációs alkalmainkra nagyon kevés hitetlen felnőtt jön el, és csak kevesen fogadják el az Urat. Ezzel szemben, ha időnknek és energiánknak legalább egy részét a gyermekek evangélizálására fordítjuk, azt láthatjuk, hogy a felnőttekhez képest sokkal több hitetlen gyermek jön el az alkalmainkra, és többen is térnek meg. Akkor nem az lenne az észszerűbb, ha munkánk és időnk jelentős hányadát azokba fektetnénk be, akikről a legtöbb választ reméljük?

5. VÁLASZ

AZÉRT HIRDETJÜK A GYERMEKEKNEK AZ EVANGÉLIUMOT, MERT NYITOTTAK RÁ, ÉS A GYERMEKEK KÖZÖTT LÁTJUK A LEGTÖBB GYÜMÖLCSÖT

Idézetek Charles Spurgeonról:

„Egy gyermekben fejlettebb a hit képessége, mint egy felnőttben. Ám az idő előrehaladtával ez a képesség inkább gyengül, mint erősödik. A még újjá nem született elmét minden év távolabb viszi Istentől, és egyre nehezebben fogadja be a lelki dolgokat.”

(Come Ye Children, 14. o.)

„Egyetlen talaj sem alkalmasabb a jó mag befogadására, mint az, amelyet még nem jártak össze, mint a gyalogutat, vagy amelyet még nem nőtt be a tövises bozót. A gyermek még nem tanulta ki a büszkeség csalárdságait, a nagyravágyás hamis képmutatását, a világiasság ámitásait, az üzleti élet trükkjeit, a filozófia mesterkélt szólamait, ezért lépéselőnyben van a felnőttel szemben. Mindazonáltal az újonnan születés minden esetben a Szentlélek műve, és minden nehézség nélkül megadhatja azt fiatalnak, idősnek egyaránt.”

(Az 1886. október 17-én elhangzott prédikációból)

„Adjátok nekünk a gyermeket az első hét évre, és mi Isten kegyelméből ellenállóvá tesszük a halhatatlan lelket a világ, a test és az ördög minden pusztító támadása ellen. Azok az első évek, akárcsak a puha és formálható agyag, meghatározzák a majdani edény formáját. Ne mondjátok hát, ti, akik a kicsiket tanítjátok, hogy szolgálatotok a legkisebb mértékben is értéktelenebb a miénknél, akik főleg idősebbekkel foglalkozunk. Nem az, hiszen ti kapjátok meg őket elsőként, és minden, amit ti adtok nekik, mint legelső hatás és benyomás, a legtovább megmarad. Ó, bárcsak minden, ami általatok éri őket, jó lenne, és csak jó lenne!”

(Come Ye Children, 67. o.)

„Egy kisgyermeknek nincsenek előítéletei, sem preconcepciói, sem olyan nyitottsága valamire, amit ne tudna bármikor feladni. Ezért elhiszi, amit Jézus mond.”

(Az 1886. október 17-én elhangzott prédikációból)

„A korai években az értelem még képlékeny. Későbbi életünk alakulását gyakran az első hét év határozza meg. Vagy, ha úgy tetszik, neveljünk hitben egy gyermeket tizenkét éves koráig, és meglátjuk, nagyon nehéz lesz kitörölni, ami beléjük ivódott.”

(Az 1886. október 17-én elhangzott prédikációból)

„Milyen képességre van szükség? A hit képességére, arra, hogy valaki hinni tud? Elárulom nektek, hogy ez a képesség a gyermekekben nagyobb mértékben van jelen, mint a felnőttekben. És itt most nem a hit lelki vonatkozásáról beszélek, hanem arról, hogy ami a szellemi képességeket illeti, a gyermek szívében korlátlan mértékben van meg a hitre való hajlam. Ezt a hajlandóságát nem terhelte még meg a babona, nem torzította el a hazugság, és nem bénította meg a gonosz hitetlenség. Csak engedjétek, hogy a Szentlélek megszentelje ezt a képességet benne, és akkor elegendő lesz belőle ahhoz, hogy bőségesen táplálja a hitet Istenben.”

(A gyermek-evangélizáció bibliai alapjai, VISZ, 69. o.)

6. fejezet: „Két és felen” menekültek meg

Fennmaradt egy történet Dwight L. Moody-ról, a híres, amerikai evangélistáról. Egy evangélizációs alkalom után megkérdezték tőle, jó volt-e az alkalom.

– Igen – felelte.

– Megmenekült valaki? – jött az újabb kérdés.

– Igen – válaszolta Moody. – Két és felen menekültek meg.

A másik jót nevetett a válaszon és megjegyezte:

– Tudom, mit akar ezzel mondani. Két felnőtt és egy gyermek tért meg.

– Ó nem – felelte Moody. – Két gyermek és egy felnőtt.

Pontosan mire gondolt Moody?

Hány lélek menekült meg aznap este? Három.

Hány élet menekült meg? Két élet és egy fél.

A két megmentett élet a két gyermeket jelzi. Mivel fiatal korban tértek meg, egész életüket az Úr szolgálatára szánhatták. A fél élet pedig a felnőttet jelzi, aki addig a világban élt, és csak élete utolsó szakaszában élhetett az Úrnak.

Ha egy gyermek tér meg, az Úr egy egész életet menthet meg

Minket, akik gyermekeknek hirdetjük az evangéliumot, nemcsak a lelük érdekel, hanem az életük is. Amikor egy gyermek elfogadja Krisztust, és Isten is úgy akarja, még sok évet tölthet az Úr szolgálatában.

Egy alkalommal egy hölgy az alábbi kérdéssel fordult hozzám:

– Hány éves korban a legjobb elfogadni Jézust Megváltónak?

Így válaszoltam:

– Minél hamarabb, annál jobb. Hatvanévesen is jó. De negyvenévesen még jobb. Húszévesen még annál is jobb. Bár 15 évesen még sokkal jobb. De mennyivel csodálatosabb, ha valaki tízévesen, vagy nyolcévesen, sőt, ha hatévesen fogadja el Jézust! Akkor szinte még az egész élet ott van előtte!

Dr. Reuben Torrey [rúbn tóri], ismert amerikai igehirdető, a Moody Bibliaiskola első igazgatója öt pontban foglalta össze a gyermekek legfontosabb tulajdonságait:

- ▶ Gyermekek is tudnak keresztyén életet élni.
- ▶ Tudnak imádkozni.
- ▶ Tudnak boldog hívő életet élni.
- ▶ Tudnak bizonyosságot tenni Jézusról.
- ▶ Tudnak másokért közbenjárni.

Amikor egy összejevetelen több gyermek fogadta el az Úr Jézus Krisztust, Torrey azt mondta, hogy megtérésük többet jelent neki, mintha ugyanannyi felnőtt tért volna meg. Aztán összevetette, hogy kb. mennyi ideig szolgálhatja az Urat egy 10 éves gyermek, illetve egy felnőtt, akik egy időben tértek meg. Tapasztalatai alapján kijelentette: egy keresztyén gyermek sokkal többet tesz, mint a legtöbb keresztyén felnőtt. Ő maga nem találkozott még olyan gyermekkel, aki megtérése után „*ne látott volna munkához*”.

Amikor a személyiség formálódik

Ismert tény, hogy az ember személyisége és sok olyan szokása, amely egész életén végigkíséri, gyermekkorban alakul ki. Jó, ha valaki gyermekkorában megtér, mert akkor a benne lakozó Szentlélek elkezdheti formálni személyiségét, alakítani szokásait. Hát nem jobb ez annál, mint ha felnőttként tér meg, amikor személyisége már kiforrott, szokásai szinte teljesen kialakultak, és ezért **radikális** változásokra van szükség?

Egy fa formáját és növekedését csak akkor lehet szabályozni, amikor még fiatal és rugalmas facsemete. A kifejlett fát szinte lehetetlen alakítani. Az állatoknak is fiatal korukban kell megtanítani, hogy engedelmeskedjenek gazdáik parancsainak. Később ez már nagyon-nagyon nehéz.

Jeremiás írja a Jeremiás siralmi 3,27-ben: „*Jó, ha a férfi már ifjúkorában igát hordoz*”. A szövegkörnyezet egyértelműsíti, hogy ez a kijelentés arra utal, amikor valaki Istent keresi, utána vágyakozik (25. v.), szabadításában reménykedik (26. v.). Az *iga* az engedelmesség, a szolgálat, a közös munka jelképe, Jeremiás tehát azt hangsúlyozza, milyen fontos egy fiatalembernek mindezt fiatal korában már gyakorolni ahhoz, hogy ne érett férfikorban kelljen őt „betörni.”

A gyermekek előtt gyümölcstermő, szolgáló élet áll

Sok bibliai szereplőnek gyermekkorában volt meghatározó találkozása Istennel, ezért egész életükben az Urat követték, és gyümölcstermő, szolgáló életet éltek.

- Sámuel kisgyermek korában hallotta meg Isten hangját, és válaszolt rá (1Sám 3,1.10.19).
- József tizenhét éves korában már engedelmes gyermeke volt apjának (1Móz 37,13–17), és az Úr vele volt (1Móz 39,2–3).
- Mózes hosszú szolgálatát szülei tanítása és nevelése alapozta meg, amelyet életének első éveiben otthon kapott (2Móz 2,1–10; Zsid 11,23–28).
- Dávid először ifjúként jelenik meg a Szentírásban (1Sám 16,11–13), de már bizonyosságot tesz Isten benne elvégzett munkájáról, és arról, hogy gyermekora óta töretlenül bízik az Úrban (Zsolt 71,5.17),
- Jóás hétéves korában került a trónra, és feljegyezték róla, hogy amíg Jójadá volt a főpap, azt tette, ami kedves volt az Úr előtt (2Krón 24,1–2).
- Jósias nyolcéves korában lett király és jól cselekedett az Úr előtt. Tizenhat éves korában kezdte keresni az Urat (2Krón 34,1–3).
- Dániel is a kiválasztott gyermekek vagy ifjak közé tartozott (Dán 1,4), aki néhány társával a pogány környezetben is kitartott Isten mellett (Dán 1,8).
- Timóteus valószínűleg serdülőkorában fogadta el Krisztust Pál szolgálata nyomán (1Kor 4,17; 1Tim 1,2; 2Tim 1,2), de az alapokat kiskorában rakták le nála (2Tim 3,15).
- Óbadjáhú gyermekkorától kezdve félté az Urat (1Kir 18,3 – Károli).

Azt tudhatjuk, hogy Sámuel kiskorától kezdve ismerte Istent, arra azonban nem találunk a Bibliában pontos adatot, hogy a felsorolt személyek szívében mikor kezdett el Isten munkálkodni. Egyáltalán nem elképzelhetetlen, hogy már gyermekkorukban. Hosszú és gyümölcstermő életük alapjait egészen bizonyosan gyermekkorukban rakták le vagy a szüleik, vagy mások.

Ez az elv ma is így működik. Corrie ten Boomot, a holland keresztyén evangélistát sokan ismerik. 91 évesen halt meg, és ötévesen fogadta el Jézust Megváltójának. Milyen csodálatos, hogy 86 évig szolgálhatta Istenét! Nem azt mutatják-e ezek a példák is, hogy milyen fontos és egyben logikus is gyermekkorban elkezdni az evangélizálást?

A modern korban is sokan gyermekkorukban tértek meg, és egész életükkel Isten szolgálhatták, sok gyümölcsöt teremve. Csak néhány példa:

- Richard Baxter, lelkész, a 17. sz. egyik legnagyobb, puritán teológusa;
- Matthew Henry, a 17. sz. második felének világhírű bibliamagyarázója;
- Jonathan Edwards, amerikai lelkipásztor, igehirdető és teológus, akit Isten gazdagon megáldott a 18. sz. ébredési mozgalmak során;
- Isaac Watts, az ismert 18. század eleji angol énekiró;
- Jim Elliot [dzsim eliöt], akit 1956-ban auka indiánok öltek meg Ecuadorban;
- Leighton Ford, dr. Billy Graham sógora, maga is ismert evangélista;
- Stephen Olford, angol lelkész és író, aki sokaknak jelentett áldást.

Az is ismert tény, hogy a mai misszionáriusok közül, akik a világ legkülönbözőbb tájain munkálkodnak az Úr Jézusért, nagyon sokan gyermekkorukban fogadták el a Megváltót. Rodney „Gypsy” Smith [rodni dzsipszi szmisz], a 20. század elejének jól ismert cigány származású evangélistája mondta ezt: *„Ha megmenekül egy felnőt, az a legkisebb pozitív egész szám, vagyis: 1. Ha megmenekül egy gyermek, az egy teljes szorzótábla.”*

Nagyon hálásak vagyunk azokért is, akik idősebb korukban tértek meg. Sokan közülük mégis azt mondanák, örülnek az üdvösségnek, csak nagyon sajnálják, hogy nem fiatalabb korban fogadták el Jézus Krisztust.

Ezt egy idősebb ember mondta nekem egy este: *„Nagyon örülök, hogy megtértem. Öt évvel ezelőtt, 60 éves koromban fogadtam el Jézust, és hálás vagyok, amiért a Megváltóm lett. Az életemet azonban elpazaroltam. A legjobb éveimet a világnak és az ördögnek adtam. Jézusnak már csak néhány évem maradt. Ó, bárcsak fiatal koromban tértem volna meg!”*

Építs falat a szirt peremére!

A 78. zsoltár elmondja, milyen fontos, hogy a gyermekek Istenbe vessék bizalmukat (7. v.), és ne legyenek olyanok, mint őseik (8. v.), egy dacos és lázadó nemzedék. Képzeljük el, hogy az élet egy magas szikla, amelyről sok-sok ember lezuhan, és összezúzza magát! Lelki szemünk előtt látjuk is a szikla alján heverő összetört testeket, életeket. Isten sok embert hív el arra, hogy ezek között az összetört éltetek között szolgáljon, és ez a munka fontos, nélkülözhetetlen.

Néhányunkat azonban azért küld el, hogy építsünk falat a szikla tejetjén. A fal megakadályozza, hogy az emberek leessenek és összetörjék magukat. A fal a gyermek-evangélizáció: elérhetjük a gyermekeket, mielőtt olyanokká válnának, mint apáik, mielőtt tönkremenne az életük, és a bűn megkeményítené a szívüket. Nem ez az ésszerű, logikus megoldás?

Egyszer Skóciában, egy idős lelkészre bízták az egyik apró felföldi gyülekezetet. Az egyik vasárnap este csak négyen vettek részt az istentiszteleten: ő maga, a felesége, a gyülekezet gondnoka meg egy kisgyermek. Az alkalom után a lelkész csüggedten kérdezte feleségétől:

– Hát érdemes volt hármunknak istentiszteletet tartani?

A kisfiúról teljesen megfélekedzett, ám a gyermek hallotta a kérdést, és megszólalt:

– Nagytiszteletű úr, hát én nem számítok?

A kisfiú az a Robert Moffett [roböt mofet] volt, aki az elsők között ment Afrikába misszionáriusként, és szintén gyermekként fogadta el az Úr Jézust.

D. L. Moody mindig emlékeztetett arra, hogy milyen fontosak a gyermekek. Egyszer éppen a coloradói Denverben tartott alkalmat. Amikor be akart menni a templomba, a lépcsőn meglátott egy síró kisfiút. Azért volt ennyire elkeseredve, mert nem talált már magának helyet odabent. Moody kézen fogta, átvezette a tömegben, és felvitte magával az emelvényre, majd a gyülekezethez fordult:

– Ennek a kisfiúnak azt mondták, hogy nincs több hely. Én viszont azt akarom, hogy itt legyen velünk. Ideültetem az emelvényre. Imádkozzatok azért, hogy ő legyen a legjobb fiú Amerikában.

A tömeg hangos áment mondott rá.

A gyermekre nagy hatást tett Moody szerető gondoskodása, és csak úgy itta magába a szavait. Felnőttkorában maga is ismert evangélista lett, aki ezeket vezetett Krisztushoz. Paul Radernek¹ [pól réjdö] hívták.

6. VÁLASZ
AZÉRT HIRDETJÜK A GYERMEKEKNEK AZ
EVANGÉLIUMOT, MERT ELŐTTÜK ÁLL AZ EGÉSZ ÉLET

Idézetek Charles Spurgeonról:

„Nagyon megharagudtok, ha azt mondom, sokkal inkább megéri egy kisfiút az Úrhoz vezetni, mint egy férfit? Isten részéről végtelen irgalom az, ha hetven éves embereket is megment; mert hiszen milyen nagy jót tehetnének életük gyertyacsonknyi részében? Mire az ötvenhez vagy a hatvanhoz közeledünk, elfáradunk, és ha életünk korai éveit az ördöggel töltöttük, mi maradhatott meg Istennek? De ezekből a drága kisfiúkból és kislányokból még sok minden lehet. Ha most odaszánják magukat Krisztusnak, hosszú, boldog, szent életet élhetnek, és teljes szívükből Istent szolgálhatják.”

(Come Ye Children, 15. o.)

„Nem szükséges hosszan esetelnem nektek annak az előnyeit, ha valaki korán kezdi a kegyes életet... Az, aki élete első éveiben lesz istenhívővé, ezer dologtól menekül meg, amit később csak bánna... Ha valakit fiatalon vezetnek Krisztushoz, ahhoz is segítséget kap, hogy szent szokásokat alakítson ki, és így ne váljon káros szokások rabjává. A szokások hamar második természetünké válnak; újakat kialakítani fáradtságos munkába telik, de amelyek fiatal korunkban belénk ivódnak, idős korunkra is megmaradnak.”

(Come Ye Children, 73. o.)

„Kitehetjük a lelkünket azokért, akik idős korukban tértek meg, mégsem fogunk tudni túl sok mindent elérni velük. Nagyon örülünk nekik önmagukért, de mihez kezdhet egy hetvenéves, még ha tíz évet él is még utána? De ha egy gyermeket tanítunk, akár ötven év szent szolgálat is állhat előtte.”

(Come Ye Children, 5. o.)

1 Paul Rader tartott először rádiós igehirdetéseket, amelyeket Amerika-szerte sugároztak [szerk. megj.].

„Megfigyeltem, hogy azok, akiket fiatalon vezetnek Krisztushoz, nagyon gyakran gyorsabban növekednek, és jobban is akarnak növekedni, mint mások. Nincs túl sok olyan dolog az életükben, amiről le kellene szokniuk, és nincsenek olyan régi emlékeik, amelyek talán egy életen át megterhelik őket. Azoknak, akiket az Úr befogad a maga egyházába, mielőtt még túlságosan belemerülnének a világba, nem kell olyan fájó hegeket és vérző sebeket hordozniuk, mint amilyeneket az ördög szolgálatában töltött évek alatt szerez sok ember.”

(Come Ye Children, 74. o.)

„Az egyház Sámueljeit és Salamonjait még ifjúságuk idején tette bölccsé Isten; a Dávidok és a Jósiasok szíve az érzékeny és gyenge gyermekévek alatt tanulta az érzékeny gyengédséget. Olvassátok el a legkiválóbb keresztyén szolgálók életrajzát, és meglátjátok, hogy legtöbbjük hívő élete nagyon korán elkezdődött.”

(Words of Counsel for Christian Workers, 74. o.)

„Minél korábban árad be egy lélekbe a viláosság, annál kevesebb ideig uralodik benne az éjszaka sötétje, tehát minél korábban jön el a megtérés egy szívhez, annál jobb, mert annál nagyobb lehet az áldás. Az élet harmatos hajnalán részesülni a kegyelem harmatcseppjeiből, az kétszeres kegy... Isten kegyelméből arra vágyakoztok, hogy az élet legelején járó szíveket nyerjete meg Krisztusnak, ami az áldások legjobbika. Remélem, nem tartoztok azok közé, akik csak akkor akartok megtéréseket látni a gyermekek között, amikor azok már felnöttek, és amíg még gyermekek, megelégedtek azzal, hogy bűneikben hagyjátok őket. Remélem, imádkoztok azért, hogy a gyermekek addig térjenek meg, amíg még gyermekek, és Isten Lelkének kegyelmes segítségével teljes erőből munkálkodtok is ezért. Ha igen, elmondom nektek, hogy nem ismerek még egy olyan szolgálatot, amelyik ennyire testhezálló feladat lenne az angyaloknak, feltéve, ha megkapnák hozzá a felhatalmazást. Szerintem, ha hirdethetnék az evangéliumot az emberiségnek, és megválaszthatnák, hogy kiket tanítanának, nem sok időt vesztegetnének azokra, akiket a bűn megkeményített, és már csak reszketeg éveiket ajánlhatnák fel Krisztusnak, viszont összegyűjtenék nekik a fiatalokat, akiknek az élete épp csak megpirkadt. Persze az egyik munkát nem lehet szembeállítani a másikkal, de azért legyünk felettébb boldogok, ha kicsinyek között forgolódhatunk. Gyűjtsük össze azokat a drága rózsabimbókat Jézusnak!”

(Words of Counsel for Christian Workers, 54–55. o.)

„Még egy okunk van az örövendezésre: amikor gyermekek térnek meg, sikeresnek mondhatjuk a megelőzést. A megtérés rengeteg büntől mentheti meg a gyermeket. Ha Isten örökkévaló irgalma megáldja tanításotokat, és egy kis gézengúz megmenekül, mennyivel boldogabb életet élhet, mintha könnyelműen, bűnben és szegyenben kellene élnie, amíg évekkel később végre megtér? A legnagyobb bölcsességre és leggondosabb előrelátásra vall, ha azért imádkozunk, hogy gyermekeink fiatalon adják szívüket a Megváltónak. Jó visszanyerni a tékozló fiút, de még jobb visszatartani attól, hogy tékozló fiú legyen belőle. Dicséretre méltó, ha valaki jó útra térít egy tolvajt vagy egy alkoholistát, de sokkal jobb úgy nevelni egy gyermeket, hogy soha ne váljék belőle tolvaj vagy alkoholistá.”

(Words of Counsel for Christian Workers, 73–74. o.)

A négy gyertya

Kezemben egy kis gyertyacsonk. Pislog, meg-megremeg.
Ilyen az ember, ki Urát vén korban lelte meg.
S bár semmi kétség, Jézusé a fény, mely benne még
Sokat nem ad, mert lángja már lassan kihuny, leég.

Ez a másik majd biztosan tovább fog fényleni.
Szépen lobog, ugye? Mert az anyát szemlélteti,
Ki előbb tért meg. De addig felnőtt sok gyermeke.
Bár tette volna, még mikor ott voltak mind vele!

Egy hosszabb gyertya, látod, ő a kedves ifjú itt,
Ki Jézushoz tért, véle jár, elhagyta bűneit.
Fénye majd hosszan tündököl, szép győzelmet mutat,
Mert ifjan lett a Mesteré, így sokkal többet ad.

Ez a leghosszabb gyertya, nézd! Tudom, tetszik neked.
Meglátod, mennyivel tovább ég, mint a többiek.
Gyermekkorában jött, mikor az Úr elhívta őt,
Hogy szolgálja sok éven át a jó Üdvözítőt.

(Ismeretlen szerző)

Építs falat a szirt peremére!

Mindenki látta: veszélyes az a szikla.
Sétálni rajta mégis, ó, mi szép!
Ám szirtjén megcsúszva lezuhant a herceg,
És rajta kívül még sok póri nép.
– Világos – mondták –, valamit tenni kéne! –
Csak nem egyeztek. Ki ezt szőlt, ki mást.
Egyik falat javasolt a peremre,
Másik a völgybe mentőállomást.

Nos, a mentősök ötlete végül győzött,
A szomszéd város is rá szavazott.
Mindegy, hogy szükséges-e a fal vagy sem,
A vérző szívek tárgya csak azok
Voltak, kik a vészes szikláról leestek.
Az út menti s a völgyi emberek
Atdak több-kevesebb pénzt – de nem kőfalra! –
Létrehozni lent a mentőhelyet.

Egy öreg bölcs megjegyezte: – Nekem furcsa,
Hogy őszintébb a kedv, buzgóbb, nagyobb,
Eredményt gyógyítani, mint szüntetni okát,
Holott a baj megelőzése jobb.
– Állítsunk meg minden rosszat a forrásnál! –
Kiáltott. – Induljunk el, emberek!
Ha a veszélyes sziklát fent bekerítjük,
Mellőzhetjük lent a mentőhelyet.

– Fanatikus vén – hangzott a közös látás. –
Lemondani a mentésről? Soha!
Ez minden jótékonykodást megszüntetne.
Nem, nem! Mi folytatjuk! Ő az ostoba.
Hát nem azonnal felszedjük, aki sérült?
Most jöjjön ő, s diktáljon? Kell nekünk?
Mi, eszesek, küszködjük holmi kőfallal,
Mikor lent működik mentőhelyünk?

6. fejezet: „Két és felen” menekültek meg

Csakhogy néhány tetterre kész, értelmes ember
Ily beszédet soká nem szenved el.
Hiszik, hogy kúránál jobb a megelőzés,
Szavuk más érvet majd lehengerel.
Bátorítsd őket szóval, írással, pénzzel!
Míg tétlen tervez más emberbarát,
Ők az ál-hűhót megvetve bekerítik
A völgy felett a szirt vészes fokát.

Jobb ifjat terelni, mint aggot kezelni,
Mert bölcs igazság, s ezt füledbe vedd:
„Jó menteni, ki lezuhant, de a legjobb,
Ha az eséstől őt megvédeheted.”
Jobb a kísértés, bűn forrásának zárja,
Mint rabbilincsből a szabadítás;
Jobb a biztos köfal a magas sziklaszirten,
Mint völgyben a mentőállomás.

(Ismeretlen szerző)

7. fejezet: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket!

A Szentírás nem egyszer világosan kimondja, hogy az Úr Jézus Krisztus szereti a gyermekeket. Sőt, mintha különös szeretettel viseltetne irántuk. Az a különleges, gyengéd szeretet, amelyet a legtöbb férfi és nő a gyermekek iránt érez, talán halvány visszatükröződése annak, ahogyan Teremtőnk viszonyul a kicsinyekhez.

Az Atya Isten és a Fiú Isten szeretete természetesen az egész világra kiterjed (Jn 3,16), és Jézus Krisztus engesztelő áldozata az egész világ bűneiért történt (1Jn 2,2), mindazonáltal megállapíthatjuk, hogy a gyermekek megkülönböztetett helyet foglalnak el Isten szívében.

Az Úr Jézus és a gyermekek

A Máté 18,1–14-ben ez az isteni szeretet többféleképpen is megnyilvánul:

➤ **Jézus Krisztus azonosul a gyermekekkel.**

Ha befogadjuk a gyermekeket az Úr Jézus nevében, Őt fogadjuk be. „És aki befogad egy ilyen kisgyermeket az én nevemben, az engem fogad be” (5. v.).

➤ **Az Úr Jézusnak fáj, ha egy kisgyermeket bántanak vagy megbotránkoztatnak.**

„Aki pedig megbotránkoztat egyet e kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tenger mélyébe vetik” (6. v.).

➤ **Az Úr Jézus óva int attól, hogy lenézzük vagy megvessük a kicsiket.**

„Vigyázzatok, hogy egyet se vessetek meg e kicsinyek közül, mert mondom nektek, hogy angyalaik mindenkor látják a mennyben az én mennyei Atyám arcát” (10. v.).

- **Az Atya Isten nem akarja, hogy egy is elveszen a kicsik közül.**

„Ugyanígy a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy elveszen egy is e kicsinyek közül” (14. vers).

- **Az Úr Jézus Krisztus keresi az elveszett kicsiket.**

„Mert az Emberfia azért jött, hogy megmentse, ami elveszett. Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és eltéved közülük egy, nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a hegyekben, és nem megy-e el megkeresni az eltévedtet? Ha azután megtalálja, bizony mondom néktek, jobban örül neki, mint annak a kilencvenkilencnek, amelyik nem tévedt el” (11–13. v.).

A Máté 19,13–15, a Márk 10,13–16 és a Lukács 18,15–17 arról számol be, hogy mit tett az Úr Jézus, amikor tanítványai megfeddették és elküldték azokat, akik gyermekeket vittek a Megváltóhoz, hogy áldja meg őket.

- **Jézust nagyon elszomorította, amit tettek.**

„Amikor ezt Jézus észrevette, megharagudott, és így szólt hozzájuk: »Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Isten országa«” (Mk 10,14).

- **Figyelmeztette tanítványait, hogy ez ne forduljon elő többé.**

Megmondta nekik, hogy ne tiltsák el a gyermekeket tőle (Mt 19,14; Mk 10,14; Lk 18,16).

- **Parancsot adott tanítványainak, hogyan bánjanak a gyermekekkel.**

„Engedjétek, és ne akadályozzátok, hogy hozzám jöjjenek a kisgyermek” (Mt 19,14; Mk 10,14; Lk 18,16).

- **A gyermekekről fontos kijelentést tett a tanítványoknak.**

„Mert ilyeneké a mennyek országa” (Mt 19,14; Mk 10,14–15; Lk 18,16–17).

- **Kimutatta szeretetét a gyermekek iránt.**

„Ekkor átölelte és kezét rájuk téve megáldotta őket” (Mk 10,16).

„Azután rájuk tette a kezét, és eltávozott onnan” (Mt 19,15).

Ezek a versek világosan mutatják, mennyire szereti az Úr Jézus a gyermekeket, és hívja őket magához. Azt akarja, hogy tanítványai ne botránkoztassák és ne is akadályozzák a gyermekeket, hanem legyenek lépcsőfokok, amelyeken a gyermekek Őhöz mehetnek.

Biztos vagyok benne, hogy olyanok akarunk lenni, mint Megváltónk. Hasonlítani hozzá azt is jelenti, hogy úgy szeretjük a gyermeket, mint Ő. Ne a tanítványokra hasonlítsunk, akik elküldték a gyermekeket, és így majdnem megakadályozták őket abban, hogy az Úrhoz menjenek.

Legeltesd az én bárányaimat!

A fentiek fényében érthetjük meg, mi célból adta az Úr Jézus Péternek ezt a parancsot a János 21,15-ben: „Legeltesd az én bárányaimat!” Észszerű következtetés, ha azt mondjuk, valószínűleg a gyermekekre utalt. A bárányok a legkisebbek a nyájban. A következő versekben Péter még egy parancsot kap az Úrtól: „Legeltesd az én juhaimat!” (17. v.). Korábban láttuk, hogy a világ népességének körülbelül kétharmada felnőtt, egyharmada pedig gyermek.

Minden pásztor fő feladata a bárányok gondozása. Ők a jövő juhai, és a pásztor legfontosabb munkája a bárányok etetése, mert az ő jövője is tőlük függ. Gyakran nem is képesek maguk megszerezni táplálékukat. Egy kisbárány a maga gyámoltalanságával mindig megindítja az ember szívét, és különleges szeretetre, gondoskodásra ösztökéli. A nyáj kétharmadát alkotó juhoknak is szükségük van pásztorra (Jn 21,16) és táplálékra (Jn 21,17). A bárányok azonban elsőbbséget élveznek, mert ők teljesen magatehetetlenek és védtelenek. Ezt minden pásztor vagy juhtenyésztő megerősítheti.

Dr. Richard Lenski [ricsöd lenszki], az ismert bibliamagyarázó írja: „Jézus először a bárányokat említi, de természetesen nem azért, mintha kevésbé értékesek lennének, vagy kevesebb gondoskodásra szorulnának. Épp ellenkezőleg! Jézus itt a legkedvesebb tulajdonait bízta Péterre. A gyermekek lelki táplálását a nagy apostoli hivatás első feladatának tekinti.”

Matthew Henry, egy másik bibliamagyarázó ezt mondta, amikor lelkészekhez beszélt 1713-ban: „Krisztus szolgálja úgy tekintsenek magukra, mint akiknek kötelességük Isten nyájának báránykáit táplálni... akár nyilvánosan,

7. fejezet: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket!

akár szűk körben, akár magasztos istentiszteleteken, akár külön erre a célra összehívott alkalmakon.”

Az Ézsaiás 40,11 is Urunk gondoskodó szeretetét mutatja bárányai iránt: „Mint pásztor, úgy legelteti nyáját, karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket, az anyajuhokat szelíden terelgeti.”

Erre a mi válaszuk is lehet az, amit Dávid mondott a Zsoltárok 34,12-ben: „Jöjjetek, **fiaim**, hallgassatok rám, megtanítalak benneteket az Úr félelmére!”

7. VÁLASZ

AZÉRT HIRDETJÜK A GYERMEKEKNEK AZ EVANGÉLIUMOT, MERT NAGYON KÖZEL ÁLLNAK MEGVÁLTÓNK SZÍVÉHEZ, ÉS AZ ÚR AZT AKARJA, HOGY HOZZÁ JÖJJENEK

Idézetek Charles Spurgeonról:

„Miután Urunk megáldotta a gyermekeket, utoljára ment fel Jeruzsálembe. Így az az áldás, amelyet a gyermekekre adott, egy búcsúáldás is volt egyben, és eszünkbe juttatja, hogy mielőtt felvitetett volna, tanítványaihoz intézett búcsúbeszédeiben ez a kedves megbízás is szerepelt: »Legeltesd az én bárányaimat.« Mindent elsöprő, erős szeretet mozgatta Izráel nagy Pásztorát, aki »karjára gyűjti a bárányokat, ölébe veszi őket«. Ezzel teljesen összhangban áll az, hogy miközben utolsó útjára készül, kegyelmesen áldást oszt a gyermekeknek.”

(Come Ye Children, 25. o.)

„Jézus mondja: »Vigyázzatok, hogy egyet se vessetek meg e kicsinyek közül«. Óvakodjatok attól, hogy egyetlen rossz szót is szóljatok kistestvéreitekre, akik az Úrban vannak. Jézus nagy dolgokat remél az Ó drága báránykáitól, ezért a kebelén hordozza őket; én pedig azt ajánlom nektek, akik mindenben Uratokat követitek, hogy ugyanilyen gyengéden bánjatok Isten családjának a kicsinyeivel.”

(Come Ye Children, 8–9. o.)

„Szíve olyan volt, mint egy nagy kikötő, ahol sok kis hajó horgonyt vethetett. Jézus, a »gyermek-ember«, sehol nem mozgott otthonosabban, mint a gyermekek között. Jézus, a szent gyermek teljesen azonosulni tudott a földi gyermekekkel.”

(Come Ye Children, 9. o.)

Engedj vezetnem egy kisgyermeket!

*Uram, én nem kérek
holmi láttatós, szép részt
munkádból,
fényes megbízást, nagy tisztességet.*

*Add, hogy megfoghassak egy kis kezét,
engedj vezetnem egy kisgyermeket
a keskeny, jó úton, mely hozzád visz el;
kis hangot adj, tanítani imára
két csillogó szemet, mely rád figyel.*

*Más ékességre nem vágyom, Uram,
csak taníthassam egy kicsinyedet.
Nem kérem, hogy majd részem ott legyen
a bölcsék, nagyok, híresek helyén,
csupán hogy beléphessünk csendesen
a kapun át: egy kisgyermek meg én.*

(Szerző ismeretlen)

8. fejezet: Egy kisgyermek vezet majd őket

Az Ézsaiás 11,6-ban a következő szavakat olvassuk: „...egy *kisfű terelgeti őket*”.

A vers szövegkörnyezete igazságos, békés jövőt ígér (5–9. v.), amelyet az istenfélelem jellemez majd. Ám az az alapelv, amelyre ezek a versek mutatnak, hitem szerint nem csak egy bizonyos időszakra és történelmi helyzetre vonatkozik.

Milyen gyakran előfordul, hogy egy felnőttre egy gyermek, legtöbbször egy hozzá nagyon közel álló gyermek van hatással, sőt a felnőtt nem egyszer követi is a gyermeket a lelki dolgokban. A felnőttek, még azok is, akiknek a szíve megkeményedett és mindvégig ellenállt, sokszor engednek a saját gyermekük befolyásának. Egy férfi szívéhez nemegyszer gyermekén át vezet az út.

Az előző fejezetekben számos indokot felsoroltunk, amiért fontos hirdetnünk az evangéliumot a gyermekeknek. Ezek mindegyike közvetlenül a gyermekekhez kapcsolódik, mert olyan lényeges tényezőket tart szem előtt, mint a gyermekek jövője, üdvössége, szükségéi, nyitottsága, lehetőségei, az Úrral való kapcsolatuk, illetve az Úrnak a gyermekekre vonatkozó parancsa. Összefoglalva tehát leszögezhetjük: **magukért** a gyermekekért hirdetjük nekik az evangéliumot. **Ők** állnak evangélizáló munkánk célkeresztjében, és ez helyes is meg biblikus is.

Látnunk kell ugyanakkor, hogy szolgálatunkat egy másik komoly ok is motiválja: amikor egy gyermeket elérünk az evangéliummal, megnyílik annak a lehetősége, hogy az evangélium eljusson olyan családtagokhoz, és elsősorban szülőkhöz is, akiknek nincs kapcsolatuk Istennel. Természetesen nem azért hirdetjük a gyermekeknek az evangéliumot, hogy eljussunk a felnőtt családtagokhoz. Ettől függetlenül tény és való, hogy ez gyakran megtörténik, ami további bátorítást jelent nekünk, még ha nem is ez szolgálatunk elsődleges célja.

A gyermekek hatása a felnőttekre

A Szentírásban számos példát találunk erre.

- Jó példa az a kis szolgálólány, aki bizonyosságot tett úrnőjének, Naámán feleségének Isten hatalmáról és Elizeusról (2Kir 5,2–3).

Bizonyágtétele nyomán Naámán meggyógyult (2Kir 5,14) és hívő ember lett (2Kir 5,15–19).

- Érdekes azoknak a gyermekeknek a története is, akik az Úr Jézust dicsőítették, amikor halála előtt néhány nappal bevonult Jeruzsálembe (Mt 21,15). Ezzel magukra haragították a papokat és az írástudókat (Mt 21,15), de egy ószövetségi próféciaát töltötték be (Mt 21,16), és dicséretet kaptak az Úr Jézustól (Mt 21,16). A gyermekek látták azt, amire mások vakok voltak, és énekeltek, amikor mások hallgattak. Bizonyágtételük és példájuk azóta is sok nemzedékre volt nagy hatással, és sokakat biztatott az Úr Jézus dicséretére.
- Az, hogy a kis Sámuel milyen nyitott volt Isten szavára (1Sám 3,4–10), talán megszégyenítő is lehetett Élire nézve, hiszen ő lett volna az, akinek közvetítenie kellett volna Isten üzenetét a népek. Ám az Úr a gyermek Sámuel használta fel arra, hogy kijelentse akaratát Élinek (1Sám 3,17–18), majd később egész Izráelnek (1Sám 3,19–21).
- Bár nem tudjuk, hány éves lehetett Dániel a Dániel 1-ben, az biztos, hogy nagyon fiatal volt még, amikor úgy döntött, nem szennyezi be magát (Dán 1,8). Micsoda bizonyág lehetett a palotaőrök vezetőjének, amikor látta, hogy áldja meg Isten Dánielt és három barátját (Dán 1,15–19).
- Kétezer éve sok emberre tesz mély benyomást az a fiú, aki kész volt mindent, ami nála volt – öt kenyert és két halat –, odaadni az Úr Jézusnak (Jn 6,9). Adományát Jézus arra használta, hogy rengeteg embert jól tartson.

A mai világban egy olyan gyermek, aki már ismeri a Megváltót, áldások eszköze és közvetítője lehet szülei és az egész család életében. Azok, akik gyermekek között szolgálnak, sok példát hozhatnak erre.

Evelyn tízéves volt, amikor rendszeresen eljárt az Örömhír Klubba, arra a bibliaórára, amelyet hetente egyszer tartottunk gyermekeknek. Az evangéliumi üzenetet mindig feszült figyelemmel hallgatta, de soha nem adta jelét annak, hogy elfogadta volna az Úr Jézus Krisztust.

Egy este meg is kérdeztem tőle, hogy megtért-e, mire azt felelte, hogy nem. Nagyon szeretné, de a szülei megfenyegették: ha megtér, többé nem engedik el az Örömhír Klubba.

Ennek ellenére a következő héten, a klub után a kislány szólt, hogy nagyon szeretné elfogadni az Úr Jézust. Nagy örömömről a lelkigondozói beszélgetésen a Megváltóhoz vezethettem. Az ismert helyzet miatt azt tanácsoltam neki, hogy egyelőre ne mondja el a szüleinek, mert így továbbra is járhat a klubba. Inkább arra biztattam, hogy megváltozott életével **mutassa meg** otthon, mi történt vele, és csak később mondja el, ha alkalom adódik rá.

Néhány hónap múlva Evelyn édesanyja felkeresett. Elmondta, hogy férjével együtt mindketten elfogadták Jézust Uruknek és Megváltójuknak, és szeretnének csatlakozni a helyi gyülekezethez. Nem tudom elmondani, mennyire örültem ennek a hírnak. Amikor megkérdeztem, hogyan tértek meg, az édesanya elmondta, hogy Isten azok által a változások által kezdett el beszélni velük, amelyeket Evelyn életében láttak.

Egy másik anyuka is elfogadta a Megváltót. Őt Isten azokon az énekeken keresztül szólította meg, amelyeket négyéves kislánya otthon énekelt az Örömhír Klub alkalmi után.

Ma is igaz tehát: egy kisgyermek vezeti majd őket.

8. VÁLASZ

AZÉRT HIRDETJÜK A GYERMEKEKNEK AZ EVANGÉLIUMOT, MERT ÁLTALUK GYAKRAN CSALÁDTAGJAIKHOZ IS ELJUT ISTEN ÜZENETE

Idézet Charles Spurgeontól:

„Ami egy hívő kisgyermek életének másokra gyakorolt hatását illeti, arról csak a legnagyobb lelkesedéssel szólhatok. Milyen kívánatos egy kisgyermek hite! A kegyelmet egy gyermek életében látjuk a legszebbnek. A kegyelemnek ugyanaz a megnyilvánulása, ami fölött egy felnőtt életében már simán átlépnénk, egy gyermek életében még a legfelületesebb megfigyelőt is szíven üti. A gyermekekben munkálkodó kegyelem meggyőző ereje előtt a hitetlenek is ámulattal állnak, és leteszik a fegyvert. A gyermek által kimondott szó befészkel magát az emlé-

8. fejezet: Egy kisgyermek vezeti majd őket

kezetbe, naiv egyszerűsége megmelengeti a szívet. Ott, ahol a lelkész igehirdetése hatástalan marad, a gyermeki imádság győzelmet arathat... Van, ahol semmi nem tudott utat nyitni az igazság előtt, csak egy gyermek szeretete. Még mindig igaz: »A csecsemők és csecsszopók szájával erősítetted meg hatalmadat a te ellenségeid miatt, hogy a gyűlölködőt és a bosszúállót elnéimítsd.«»

(Come Ye Children, 74. o.)

Örök érték

Templomot emelt egy mester,
Szép volt a mű, és kecses.
Formája, oszlopa, íve
Tervéhez méltó, becses.
Ki látta, meg is jegyezte:
„Ez soha nem porlad el,
Nagy a tudásod, ó, mester,
Örökre híres leszel.”

Templomot emelt nagy szívvel
Egy tanító hű keze.
Minden követ türelemmel
S imádkozva rakta le.
Senki sem tudott a tervről,
Nem kapott dicséretet,
Mivel a munkát, mit végzett,
Nem látták földi szemek.

Oda a fenséges templom,
Romba dőlt, porba omolt,
Hever a sok karcsú oszlop,
Enyészet ül rajta tort.
De mit a tanító munkált,
El nem fog múlni soha.
Halhatatlan gyermeklélek:
Ez volt az ő temploma.

(Ismeretlen szerző)

9. fejezet: Örökkön örökké fénylő csillagok

Minket **leginkább nem** az a jutalom ösztökél, amelyet azért kapunk majd, mert ebben vagy abban a szolgálatban részt vettünk. Mindazonáltal mégis motiválhat, sőt motiváljon is bennünket az, hogy számíthatunk a jutalomra és az áldásra.

Hitem szerint az Úr Jézus Krisztust, mind szolgálatában, mind pedig megváltó tetteiben az a reménység motiválta, hogy munkája nyomán megláthatja, amint emberek térnek meg és követik Mesterüket, és ez nagy örömmel és meglelédéssel tölti majd el (Zsid 12,2; Ézs 53,11).

Pál apostolnak is az adott erőt szolgálatához, hogy tudta, egyszer koronák és jutalmak várják majd. A Biblia számos ilyen koronáról beszél:

- az igazság koronáját azok kapják majd, akik úgy szolgálnak, hogy közben vágyakoznak Krisztus visszajövetelére (2Tim 4,8),
- a presbiterek, akik hűségesen szolgáltak, a dicsőség hervadhatatlan koszorúját kapják a főpásztortól (1Pt 5,4),
- szintén hervadhatatlan koszorú jár azoknak a szolgálknak, akik mindvégig fegyelmzetten kitarottak (1Kor 9,24–27),
- az élet koronája a jutalma azoknak, akik szeretik az Urat (Jak 1,12), és hűségesek mindhalálíg (Jel 2,10),
- az örvendezés koronája azoké, akik kitarottak az üldözésekben (1Thessz 2,19), és akiket Isten arra használhatott, hogy közvetlenül vagy közvetve másokat Krisztushoz vezessenek (Fil 4,1).

Úgy tűnik, Pál különösen ezt az utóbbi koronát várta. A thesszalonikai hívőkben reménységét, örömét és örvendezése koronáját látta, amelyet aznap kap majd meg, amikor az Úr Jézus visszajön, és az apostol eléje állhat (1Thessz 2,19–20). A filippibeli hívőkről is úgy beszél, mint akik örömei és koronái (Fil 4,1).

Milyen örvendezés lesz majd, amikor a mennyben találkozunk, sőt beszélhetünk azokkal, akiknek még gyermekkorukban bizonytságot tettünk, az evangéliumot hirdettük, akiket tanítottunk, biztattunk, és akiknek segítettünk.

Milyen izgalmas arra gondolni, hogy talán odajönnek hozzánk, és ezt mondják majd:

– Köszönök mindent, amit értem tettél, hogy én is itt lehessek.

Ígéret a tanítóknak

A Dániel 12,3-ban egy érdekes verset olvashatunk kimondottan azokról, akik tanítanak és az evangéliumot hirdetik: „Az okosok fényleni fognak, mint a fénylő égbolt”.

Csodálatos ígéret ez azoknak, akik Isten Igéjét tanítják. Hiszem, hogy a világ legfontosabb hivatása a tanítás. Személyesen is nagy bennem az öröm és a hála, hogy az Úr tanítónak hívott el. Az Újszövetség hangsúlyozza, hogy a tanítás ma a Szentlélek egyik legnagyobb ajándéka az egyházban (Róm 12,7; 1Kor 12,28; Ef 4,11; 1Pt 4,10–11). John Stott [dzson sztot], az ismert igehirdető, író és teológus szerint modern korunkban a tanítás a legfontosabb ajándék, mert erre van a legnagyobb szükség.

Milyen nagy kiváltság tanítónak lenni! A fenti ígéret szerint a tanítók egyszer úgy ragyognak majd, hogy fényességük betölti az eget.

Dániel még hozzáteszi: „és akik **sokakat** igazságra vezettek, mint a csillagok, mindörökké”.

Hiszem, hogy az a tanítás, amely **sokakat** elvezet az igazságra, a gyermekek tanítására is vonatkozik. Már láttuk, hogy ők a legfogékonyabbak a tanításra, és a legtöbben fiatal korukban fogadják el az igazságot. Az igeversben olvasható ígéret tehát azoknak is nagy bátorítás, akik gyermekeknek hirdetik az evangéliumot. A tanítók és az evangélizátorok egy nap örökkön örökké fénylő csillagok lehetnek.

Ez minket is arra ösztönöz, hogy vigyük a kicsiknek az **evangéliumot**. Isten azt ígéri, hogy valamikor **a jövőben** megáldja azokat, akik gyermekeknek hirdetik az evangéliumot.

A tanítók azonnali jutalma

Isten azonban már **a jelenben** is megáldja a gyermekmunkásokat. Melyek ezek az áldások?

- Biztosan tudhatjuk, hogy az Úr Jézus Krisztus parancsának engedelmeskedünk (Mk 16,15).

- Biztosan tudhatjuk, hogy a Szentlélek Istentől kaptuk az evangélizálás és tanítás ajándékait, amelyekkel élünk (Ef 4,11–12; 6,4).
- Tanítás közben mi magunk is egyre jobban megismerjük Isten Igéjét. A tanítás a tanulás egyik leghatékonyabb módja.
- Megtanuljuk, hogyan adhatjuk tovább a Biblia tanítását másoknak. Egy dél-afrikai anglikán püspök minden leendő lelkészétől azt kéri, hogy mielőtt lelkészi szolgálatba állna, meghatározott ideig végezzon gyermekmunkát. Jól tudja, hogy az, aki gyermekeket tud tanítani, bárkit tud tanítani.
- Tanulhatjuk az alázatot, a türelmet és a kitartást. A gyermekmunkások különösen ezekben gyakorolhatják magukat, és ezáltal erősödhetnek is.
- Láthatunk megtéréseket a gyermekek között, illetve láthatjuk az új élet jeleit is, amikor a hitre jutott gyermekek elkezdenek új, Istennek tetsző életet élni.
- Láthatjuk azt is, hogy ezek a gyermekek felnőnek, Isten használja, és akár főállású szolgálatba is elhívja őket.
- Láthatjuk Isten országának növekedését, miközben gyermekek hallják az evangéliumot, és megmenekülnek.
- Mindenekelőtt pedig láthatjuk, miként dicsőíti Isten a hívő gyermekek élete.

Hiszem, hogy azokat a gyülekezeteket is, amelyek elviszik az evangéliumot azoknak a gyermekeknek, akiknek semmilyen kapcsolatuk nincsen sem Istennel, sem egyházzal, Isten megáldja, és növekedést ad nekik. Az Úr azt ígérte Izráel fiainak, hogy ha Igéjét tanítják gyermekeiknek, igen megsohasodnak a tejjel és mézzel folyó földön (5Móz 6,1–3).

Hiszem, hogy Isten ma is hasonló áldásokat ígér azoknak a gyülekezetnek és azoknak a hívőknek, akik az evangéliumot és Isten Igéjét tanítják a gyermekeknek, és kielégítik lelki szükségüket.

9. VÁLASZ
AZÉRT HIRDETJÜK A GYERMEKEKNEK
AZ EVANGÉLIUMOT, MERT ISTEN MEGÁLDJA AZOKAT,
AKIK ILYEN MUNKÁT VÉGEZNEK.

Idézetek Charles Spurgeontól:

„Nagy jutalmatok lesz, mert amikor beléptek a mennybe – és hiszem, hogy beléptek –, sokan fogadnak majd benneteket örök hajlékokokban azok közül, akiket tanítottatok. Találkozhattok majd olyan mennyei lényekkel, akik azt a tanítót üdvözlik benneteket, aki Jézushoz vezette őket, és ez a második mennyország lesz számotokra. Én a magam részéről nem szeretnék egyedül belépni a mennybe. Ugye, ti sem? Én a magam részéről nem szeretnék olyan mennyei koronát kapni, amelyiken egy csillag sincs, mert senkit nem vezettem Jézushoz. Ugye, ti sem?”

(Words of Counsel for Christian Workers, 75. o.)

„Az ilyen munka többszörösen megtérül. Már csak a mi szempontunkból is nagyon áldásos. Alázatban tart, és segít fejlődnünk a béketűrésben, szelidségben. Fejleszti türelmünket is. Aki nem hiszi, próbálja ki! Hiszen még a fiatal keresztyének is próbára teszik azoknak a türelmét, akik bizakodva tekintenek rájuk, és akik szeretnék, ha reménységük beigazolódná. Ha olyan emberekre van szükségetek, akiknek nagy szívük és nagy lelkük van, azok között keressétek őket, akik a kicsinyek közt forgolódnak, és Jézusért elviselik gyermeki csacsiságait, megértik gyenge esendőségüket.”

(Come Ye Children, 5–6. o.)

„Egy dologban teljesen biztos vagyok, ez pedig a következő: ha a gyermekeknek nagyon egyszerűen és egyértelműen tanítjuk a megváltás tanát, magunknak teszünk jót. Sokszor azt remélem, hogy a könyörülő Isten a gyermekek között végzett szolgálatok által megújítja egyházát, és visszaadja szilárd hitét, amely a múltban jellemezte. Mennyire felpeszditené az eltompult és eltunyult hívők lelassult vérkeringését, ha Isten fiatalokkal árasztaná el gyülekezeteinket! A gyermek-keresztyének képesek életben tartani a házat. Ő, bárcsak többen és többen lennének! Ha pedig az Úr megsegít, és taníthatjuk a gyermekeket, saját magunkat is tanítjuk. Csak úgy tanul meg valamit az ember, ha tanítja is. Tehát ti is csak akkor tudtok igazán valamit, ha másoknak is meg tudjátok tanítani.”

(Come Ye Children, 43. o.)

A tanító célja

Van, aki csak pénzt gyűjt földi élte során,
Más rózsát szedeget, s túllép e világ zaján.
DE ÉN a büntövis közül gyűjtök gyermekeket,
Foghíjas mosolyú, szeplős, aranyló kincseket,
Mert az örök nap honába a pénz be nem juthat,
Az illatos rózsa szirma hamar földre hullhat.
De, ó, ha alkony órán átkelek a tengeren,
S tárul a menny: a gyermeket magammal vihetem.

(Ismeretlen szerző)

10. fejezet: Miért hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek?

A kérdésre több választ kaptunk:

- ▶ az Úr Jézus parancsolja (1. fejezet);
- ▶ a jövő az ő kezükben van (2. fejezet);
- ▶ meg tudnak térni (3. fejezet);
- ▶ lelkileg halottak, bűnösök, kívül vannak Isten országán, és örökre elveszhetnek (4. fejezet);
- ▶ fogékonyak az evangéliumra (5. fejezet);
- ▶ előttük áll még az egész élet (6. fejezet);
- ▶ az Úr Jézus szereti a gyermekeket, és azt akarja, hogy hozzá jöjjenek (7. fejezet);
- ▶ általuk mások – különösen családtagjaik – is meghallhatják az evangéliumot (8. fejezet);
- ▶ Isten megáldja azokat, akik gyermekek között szolgálnak (9. fejezet).

E kilenc válasz alapján kijelenthetjük: egészen világos, logikus és biblikus, hogy hirdetnünk kell az evangéliumot a gyermekeknek.

Ez nem azt jelenti, hogy **csak** a gyermekeknek. Már láttuk, hogy az evangélizálás bibliai terve szerint mindenkinek el kell mondanunk Isten örömeit, nem csak egy bizonyos társadalmi csoportnak, különösen nem egy másik csoport rovására. Ám miután a gyermekek a népesség kb. egyharmadát teszik ki, miért ne lehetne észszerű elvárás az, hogy az evangélizáló munka egyharmadát is közöttük végezzük?

Ez nem jelenti azt, hogy **mindenki** szolgáljon gyermekek között, és evangélizálja őket. Erről szó nincs!

Isten egyeseket arra hív el, hogy főállásban szolgáljanak gyermekek között, és evangélizálják őket. Sokan közülük ezt a munkát a saját gyülekezetükben, felekezetükben végzik. Mások olyan missziói szervezetek gyermekmunkásai lesznek, amelyek egyébként minden korosztályt el akarnak

10. fejezet: Miért hirdessük az evangéliumot a gyermekeknek?

érni. Nem kevesen vannak azok, akik olyan gyermekmissziós társaságoknál találják meg hivatásukat, amelyek azokat a gyermekeket veszik célba, akik még soha nem hallották az evangéliumot. Ezek között a szervezetek között a Gyermek-Evangélizációs Közösség (CEF) a legnagyobb. Kiváltságként éltem meg, hogy feleségemmel ebben a misszióban dolgozhattunk hosszú évtizedeken át, és amelynek a könyv megírása idején, 1996-ban kb. 2000 munkatársa szolgált 133 országban.¹ Egy ilyen misszió szabad mozgásteret biztosít azoknak, akik megértették, hogy Isten teljes idejű szolgálatra hívta el őket a gyermekek közé.

Dr. Frances Schaeffer [frenszisz sefő], a világhírű igehirdető, tanító és író mondta egy gyermekmunkás-konferencián: *„Kétség sem fér hozzá, hogy a Szentlélek egyes embereket különösen a gyermekek iránt tesz érzékennyé, és azal bízta meg őket, hogy a kicsinyeket tanítsák. Noha mindnyájan felelősséggel tartozunk a gyermekekért, őket kimondottan hozzájuk küldi az Úr.”*

Sokan nem tudják, de dr. Schaeffer a feleségével először azért jött Amerikából Európába, hogy a gyermekeknek hirdessék az evangéliumot! Isten csak később bízta meg őket azokkal a feladatokkal, amelyek ismertté tették a nevüket.

Ismerünk sok olyan férfit és nőt, akiknek szintén az a szívük vágya, hogy minél több gyermek megtérjen. Bár megmaradnak világi hivatásukban, minden héten odaszánják idejük egy részét a gyermekek közötti szolgálatra a vasárnapi iskolában, egy-egy Örömhír Klubban, vagy nyáron táborokban és 5 Napos Klubokban tanítanak, segítenek. Az ő szolgálataukon is nagy áldás van.

A felsoroltakon kívül szép számmal vannak azok, akik se nem tanítók, se nem gyermekmunkások, se nem gyermek-evangélizátorok, de valamilyen formában mégis kapcsolatba kerülnek gyermekekkel. Gondolok itt szülőkre, lelkipásztorokra, nagyszülőkre, szomszédokra stb. Igazából szinte lehetetlen, hogy egy hívő ember valamilyen formában ne érintkezzen gyermekekkel. Ezért fontos, hogy azok is, akik az utóbbi csoportba tartoznak, megértsék, milyen fontosak a gyermekek Istennek, és milyen égető szükség van a gyermek-evangélizációra. Meg kell látniuk, hogy valamit azért ők is

1 2014-ben kb. 2077 főállású munkatárs szolgált a világ 207 országában. [Szerk. megj.]

tehetnek: odaadhatnak egy evangéliumi szórólapot egy gyermeknek, elhívhatják a vasárnapi iskolába vagy egy Örömhír Klubba – ez is több a semminél. Alapvető lenne, hogy mindenki megtegye a magáét.

**„Ó, URAM, MIT AKARSZ, MIT TEGYEK? KÉRLEK,
MUTASD MEG! AZTÁN SEGÍTS, HOGY MEG IS TUDJAM
TENNI!”**

Idézetek Charles Spurgeonról:

„Milyen óriási dolog lenne, ha gyermekeink arra a szilárd alapra építhetnék életüket, hogy a megváltás Krisztus által lehetséges! Ha felvértezzük őket gonosz világunk hamis evangéliumai ellen, és tanítjuk nekik, hogy mindig álljanak szilárdan Krisztus elvégzett művének örök köszikláján, reménykedhetünk egy olyan utánunk jövő nemzedékben, amelyik ragaszkodik hitéhez, és jobb lesz, mint apáik nemzedéke. Vasárnapi iskoláitok csodálatra méltóak, de milyen cél lebeg előttetek, ha nem az evangéliumot tanítjátok a gyermekeknek? Összegyűjtitek, majd másfél órán át csendben tartjátok őket, aztán mehetnek haza. De mi ennek az értelme? Talán az apák és az anyák az otthoni csendet élvezik egy kicsit, és azért küldik a gyermekeket hozzátok, ám az egésznek attól lesz értelme, amit a gyermekek tanulnak. A tanítás középpontjában a legalapvetőbb igazságnak kell állnia! És mi az, ha nem a keresztről szóló beszéd? Vannak, akik arról tanítanak a kisleányoknak és a kisleányoknak, hogy legyenek jó, szófogadó gyerekek, vagyis a törvényt tanítják nekik, miközben a felnőtteknek az evangéliumot hirdetik. Vajon ez becsületes és bölcs dolog? A gyermekeknek is az evangéliumra van szükségük, a teljes evangéliumra, a csorbíthatatlan evangéliumra... Bátorodjatok fel! Az az Isten, aki már eddig is sokakat megmentett gyermekeitek közül, még sokkal többeket megment majd, mi pedig örvendezni fogunk, amikor látjuk, hogy százak térnek meg Krisztushoz.”

(Come Ye Children 43–44. o.)

A tanító imája

*Soha el nem tűnő, mindent előzőnlő
Szerelmedet add nekem! Hallgass meg, Krisztusom!*

*Pusztul a sok gyermek, sötétben hevernek...
Mindhalálilig kitartó szerelmedet add nekem!*

*Hadd érjem el őket, hadd tanítsam őket,
Szeressek, mint szeretted, ó, add meg ezt nekem!*

*Mindörökre fénylő, forró vággal égő
Szerelmedet add nekem! Hallgass meg, Krisztusom!*

(Ismeretlen szerző)

11. fejezet: Mit válaszolsz?

Ha gyermekek szenvednek, mi is szenvedünk. Ha az újságban olyan gyermekekről olvasunk, akiket zaklatnak, vagy bármi módon bántalmaznak, szívünk belesajdul, és a szemünkbe könny szökik.

De mit érzel, ha a több millió gyermek lelki szükségére és örök életére gondolsz? Akkor is megindul a szíved? Kész lennél bármit megtenni, csak hogy segíthess rajtuk?

A Gyermeke-Evangélizációs Közösség egyik első vezetője így imádkozott: *„Uram, add, hogy tudjunk könnyeket ejteni a világ gyermekeiért!”*

Lásd meg a gyermekek NAGY SZÜKSÉGÉT (Mt 18,14)! Elvesztettek, lelkileg halottak, és kívül vannak Isten országán. Ez rosszabb bármilyen fizikai vagy lelki bajnál. Hogyan segíthetnél?

Halld meg a NAGY MISSZIÓI PARANCSOT! *„Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek!”* (Mk 16,15). A gyermekek minden nyomorúságára, szükségére Jézus Krisztus evangéliumában található a megoldás, és a Szentlélek tudja azt a szívükig eljuttatni. Ezért kell hirdetni nekik az evangéliumot.

Ismerd fel a NAGY LEHETŐSÉGEKET! Mindenütt vannak kitárt ajtók (Jel 3,8; 1Kor 16,9). Mindenütt korlátlan lehetőségek várnak ránk. Misszióknak, a Gyermeke-Evangélizációs Közösségnek nagy szüksége van főállású munkatársakra, akikkel együtt „elvihetjük” Jézus Krisztust a gyermekek közé a világ minden táján. Részidős és önkéntes munkatársak is keltenek, akik készek tanítani a gyermekeket az Örömhír Klubokban és szabadtéri alkalmainkon. Ezenkívül mindenki nagy segítség, akik vállalja, hogy tagja lesz egy bizottságnak, vagy imádsággal, anyagiakkal támogat minket. Együttes munkával kihasználhatjuk a sok kínálkozó alkalmat, és így egyre több és több gyermek hallhatja meg az evangéliumot.

Várd a NAGY EREDMÉNYEKET! Hiszen ha belépünk a nyitott ajtókon, és élünk a lehetőségeinkkel, remélhetőleg sokakat láthatunk Krisztushoz térni (Mt 18,6).

Tudatosítsd magadban NAGY FELELŐSSÉGÜNKET! Ki kell nyújtani kezünket a gyermekek után, és segítenünk kell nekik!

„Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül?” (Róm 10,14).

Ne feledd NAGY KIVÁLTSÁGAINKAT! Bátorító tudni, hogy aki látja a nagy szükségét, meghallja a missziói parancsot, kész kihasználni a nagy lehetőségeket, és megérti az Istentől ráruházott felelősséget, külön kiváltságokat élvezhet.

- Amikor gyermekeket fogadunk be az Ő nevében, Jézus Krisztust fogadjuk be (Mt 18,5; Mk 9,37).
- Isten munkatársai lehetünk (1Kor 3,9; 2Kor 6,1).
- A Szentlélek ellát minket ajándékokkal, és felhasznál a gyermekek életében (Ef 4,11–12).
- Meggyőződhetünk arról, hogy a gyermekek képesek hinni (Mt 18,6).
- Építhetjük egyházunk és országunk jövőjét (5Móz 6,3–7; Zsolt 78,7–8).

Végül lásd magad előtt a NAGY FELADATOT! Mit válaszolsz, amikor Isten megkérdezi: „Kit küldjek el, ki megy el követségünkben?” (Ézs 6,8b). Ki tudod-e mondani: „Itt vagyok, engem küldj!” (Ézs 6,8c)?

Uram, használj engem! Én itt vagyok!

Hatalmasan használj, azt akarom.

A túloldalon vagy a túlparton,

Uram, használj engem! Én itt vagyok!

ÚGY LEGYEN!

Utolsó idézetek Charles Spurgeonról:

„Dávid mondta: »Jöjjetek, fiaim, hallgassatok rám, megtanítalak benneteket az Úr félelmére!« Remélem, nem szégyelltek Dávid nyomdokaiba lépni! Ugye nincs ellenetekre követni valakinek a példáját, aki egyrészt szent ember, másrészt nagy ember volt?... Ha azonban még Dávidnál is kimagaslóbb példát akartok, hallgassátok Dávidnak Fiát, miközben ez a kedves mondat hagyja el ajkait: »Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké az Istennek országa«. Biztos vagyok benne, hogy felbátorodnátok, ha mindig eszetekbe jutnának az idézett szavak... Kívánom, hogy Dávid kirá-

lyi szavai és Jézus Krisztus isteni szavai töltsenek be titeket friss buzgósággal, szítsa fel bennetek a tüzet, növelje bizalmatokat és állhatatosságotokat, hogy folytathassátok áldott munkátokat.”

(Come Ye Children, 63–64. o.)

„Arra vágyom, azért esedezem, és azért kiáltok Istenhez, hogy áldja meg gyenge, erőtlén szavaimat, és munkálja a ti megtéréseteket meg **sok drága gyermek megtérését.**”

(Az 1886. október 17-i igehirdetés zárszavai)

„Amikor Júda és Jeruzsálem népét fogságba hurcolták, a szegények gyermekeikkel együtt Jeruzsálemben maradtak, és Jeremiást is ott hagyták velük. A gyermekek éheztek, és sokan meg is haltak. Nem volt elég élelem, és sehonnan nem is lehetett már ennivalót szerezni emberi eszközökkel. Akkor Jeremiás felkiáltott: »Szemem könnybe borult, ... mert elalélt csecsemő és kisdéd a város terein« (JSir 2,11–12).

Jeremiás könyörgött Isten népének, hogy sírjanak és imádkozzanak: »Pataként áradjon könnyed éjjel-nappal! Ne csillapodj le, ne nyugodjon meg a szemed! Kelj föl, jajgass az éjszakában, az örökös kezdetén! Öntsd ki szívedet, mint a vizet, az Úr színe előtt! Emeld föl hozzá kezeidet gyermekeid életéért, akik elaléltak az éhségtől minden utcasarkon« (JSir 2,18–19).

Jeremiás a népet kegyetlenséggel vádolta: »Még a sakálok is odatartják emelőiket kölykeiknek, és szoptatják őket, de népem leányai oly kegyetlenek lettek, mint a struccok a pusztában. A csecsemő nyelve ínyéhez tapadt a szomjúság miatt, a gyermekek kenyeret kértek, de senki sem tört nekik« (JSir 4,3–4).

A jeruzsálemi gyermekek állapota a mai gyermekek állapotára emlékeztet világszerte. A jeruzsálemi gyermekek testi táplálék hiányában haltak éhen, a mai gyermekek az evangéliumra vannak kiéhezve. Akkor ezrek szenvedtek, ma százmilliók.

Senki nem tudja ezt a szörnyű szükségét megoldani, csak Isten, de Ő megteheti, ha népe úgy imádkozik, ahogyan Jeremiás könyörgött, és ahogyan Isten népét kérte, hogy imádkozzanak. Ma már nálunk van »az élet kenyere«, de ki, ő, ki viszi azt el a pusztulás szélén álló gyermekek millióinak?

Istentől kapott kötelességünk elmennünk a gyermekek után oda, ahol vannak. Imádkozom, hogy Isten terhelje rá az Ő népére a gyermekek sorsát a világ minden pontján! Bárcsak mindnyájan alázattal azt kérdeznénk, mit tehetünk azért, hogy a gyermekekhez eljusson az evangélium!”

J. Irvin Overholtzer [dzséj ővin ouvöholcö],
a Gyermek-Evangélizációs Közösség alapítója

12. fejezet: Segítség a gyermekek evangélizálásához

Először is azt javaslom, hogy vásároljuk meg a Szavak nélküli könyv egy példányát. Ha nem kapható, készítsük el magunk! A Szavak nélküli könyvben egyetlen szót sem találunk. Zöld borítóból és négy lapból (vagy dupla oldalból) áll. Az oldalak arany, sötét, piros, fehér és zöld színűek. Minden szín az evangéliumi igazságok egy-egy szeletét jelképezi. Az egyes színekkel fontos igazságokat taníthatunk a gyermekeknek.

Az arany oldal Istenről és az Ő szentségéről beszél.

A sötét oldal a bűnről és következményeiről szól. (Jobb, ha a sötét szót használjuk a fekete helyett. Ez a szóhasználat biblikusabb, és nem is bántunk meg vele senkit.)

A piros oldal az Úr Jézus Krisztus személyét és művét hirdeti.

A fehér oldal az üdvösségre, különösen is a megigazításra utal.

A zöld borítóoldallal a hívők lelki növekedéséről taníthatunk.

Az itt következő egyszerű leírást használhatjuk akár egy gyermek, akár egy egész csoport tanításához.

Az arany oldal

Hiszed-e, hogy van Isten? Hát persze hogy hiszed! Ha körül nézel, és látod a természet csodáit, szépségét, tudod, hogy mindez nem lehet véletlen. Mindezt valaki teremtette. Ez a valaki Isten.

Tudod-e, milyen Isten? A Bibliából megtudhatod, mert a Biblia Isten szava. A legfontosabb igazság, amit tudnunk kell, hogy Isten szent. Mit jelent ez? Isten tökéletesen tiszta, és nincs benne semmi bűn. Amikor ezt az arany oldalt látom, a színaranyra gondolok. Az arany nemcsak nagyon drága nemesfém, hanem nagyon tiszta is. Addig hevítik, forrósítják, amíg ki nem olvad belőle minden piszok. Ezért ez az arany egy kicsit Istenre emlékeztet, aki tiszta, szent és bűn nélküli. A Biblia így mondja: „Szent, szent, szent a Seregek Ura” (Ézs 6,3). Az arany oldal Isten lakóhelyére, a mennyországra is emlékeztet, ahol nincs bűn. A Biblia azt mondja, hogy a mennyi város „színarany, tiszta üveghez hasonló” (Jel 21,18).

Isten igazságos is. Mivel mindenkivel igazságosan bánik, meg kell büntetnie a bűnt. Nem hunyhat szemet a bűn fölött, és nem fordíthat hátat a gonosznak.

A sötét oldal

A második oldal is jelképez valakit, de nem Istent, hanem minket. Mindnyájan sötét, bűnös szívvel születtünk, ezért olyan könnyű rosszat tennünk. A Biblia azt tanítja, hogy „mindenki vétkezett, és hiájával van az Isten dicsőségének” (Róm 3,23). Isten sok parancsot adott nekünk Igéjében. Pl.: „Tiszteld apádat és anyádat!”, „Ne lopj!”, „Ne hazudj!”, „Ne imádj mást, csak Istent!”. De amikor ezeket a parancsokat olvassuk, rá kell jönnünk, hogy mindet megszegtük, vagyis nem engedelmeskedtünk Istennek. Vétkezünk, és mivel Isten szent, az Ő jelenlétében nem lehet bűn. Ezért nem élhetünk vele, és halálunk után nem mehetünk a mennybe, hacsak nem kapunk bűnbocsánatot. Mivel Isten igazságos is, csak úgy bocsát meg nekünk, ha valaki magára vállalja a mi büntetésünket.

A piros oldal

Ez a piros oldal arról beszél, aki a helyünkre állt, és magára vette bűneink büntetését. Ez a valaki az Úr Jézus Krisztus, Isten Fia. Annyira szeretett minket, hogy kb. kétezer éve lejött a földre, 33 évig itt élt emberként, aztán meghalt értünk és bűneinkért egy kereszten. A kereszten az Atya Isten az Úr Jézus Krisztust nem a saját bűneiért büntette meg, mivel Jézusnak nem volt bűne, soha nem vétkezett. A mi bűneinkért kapta a büntetést. Azért piros ez az oldal, mert Jézus értünk ontotta drága vérének. Ezért Isten nekünk megbocsáthat. A Biblia azt mondja, hogy „Krisztus már akkor meghalt értünk, amikor bűnösök voltunk” (Róm 5,8). Ó, mennyire szerethetett minket! De nem maradt a halálban. A harmadik napon feltámadt, és azóta is él. Negyven nappal később visszament a mennybe. Ma Ő a királyok Királya és az uraknak Ura, aki a te Megváltód és Urad is akar lenni.

A fehér oldal

Ugye, milyen szép ez az oldal? Egészen más, mint a sötét oldal. Az Úr Jézus meghalt érted, és meg akar szabadítani, hogy Istennek ne kelljen megbüntetnie téged, megváltozhass, és új életet kezdhess. De ahhoz, hogy megmenekülj, valamit vár tőled.

Tudod-e a szíved mélyén, hogy vétkeztél? Valóban meg akarsz szabadulni? A Biblia azt ígéri, hogy „*aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni*” (Róm 10,13).

Hadd mondjak el egy történetet! Robi nyaralni ment. Élvezte a strandot, a tengert meg az úszást. Egyszer az apukája elbóbiskolt a parton, Robi pedig bement a vízbe úszni egyet. De túlságosan messzire bemerészkedett. Mivel a víz gyorsan mélyült, hirtelen olyan helyre ért, ahol a lába már nem ért le. Ettől úgy megijedt, hogy fuldokolni kezdett. Te mit tettél volna Robi helyében? És ő vajon mit tett? Elkezdett kiabálni: – Apu, segíts! – Apja meghallotta, villámgyorsan beúszott, és kimentette fiát a vízből.

A Biblia azt mondja, ha egy gyermek tudja, hogy bűnös, és meg akar szabadulni, az Úr Jézushoz kell kiáltania segítségért. Az Úr Jézus nem a megfulladástól ment meg, hanem a bűn büntetésétől. Ha ez megtörténik, többé már nem kell távol élned Istentől. Ha most akarod segítségül hívni az Úr Jézust, a Biblia azt ígéri, azonnal megmenekülsz.

Ha szeretnéd segítségül hívni, de még nem értesz valamit, örömmel beszélgetek veled erről, és megmagyarázom, amit nem értesz. Amikor a zöld oldal végére érek, maradj a helyeden. Odamegyek hozzád, és beszélgetünk.

Ha most akarod segítségül hívni az Úr Jézust, mert akarod, hogy Isten megbocsássa a bűneidet, és megváltozzon az életed, ezt most is megteheted, imádságban, itt, a helyeden ülve. Nem kell hangosan beszélned, kiálthatsz hozzá magadban is. Ne várj, tedd meg még ma! Ha megteszed, üdvözülsz, vagyis megmenekülsz a bűn büntetésétől, tehát nem fogod azt megkapni. Isten mindig megtartja ígéreteit!

Amikor megszabadulsz, Isten egyszeriben tisztának lát, mert megbocsátja minden bűnödöt. Erre a tisztaságra emlékeztet ez a fehér oldal.

A zöld oldal

Miután megmenekülsz, elkezdődik az új életed. Isten azt akarja, hogy ez az élet növekedjen benned, és a kapcsolatod az Úr Jézussal egyre jobb legyen. Így olvassuk a Bibliában: „Növekedjete az Isten ismeretében!” (Kol 1,10). A zöld oldal azt juttatja eszünkbe, hogy tavasszal a sok növény is elkezd nőni, erősödni. A te kapcsolatodat Istennel az erősíti,

- ha mindennap olvasol egy rövid részt a Bibliából, és megteszed, amit Isten mond;
- ha rendszeresen beszélsz vele imádságban;
- ha elmondod másoknak is, mit tett érted az Úr Jézus;
- ha azt is mindig elmondod Istennek, ha rosszat tettél;
- ha rendszeresen találkozol olyan gyermekekkel, akik szintén megmenekültek már.

Zárszó

Beszélhetett-e Isten a szíveddel a gyermekekről és lelki szükségükről? Vajon nem azt akarja-e, hogy hirdesd az evangéliumot a gyermekeknek? Kész vagy-e, hajlandó vagy-e részt venni valamilyen módon ebben a munkában?

Elcsendesednél-e, hogy imádkozz a következő lehetőségeikért?

- **A gyermekeknek az otthonukban is lehet hirdetni az evangéliumot.**

Keresztyén szülő, vagy nagyszülő vagy már?

Elmondta-e már az evangéliumot a saját gyermekeidnek?

- **A gyermekeknek a helyi gyülekezetben is lehet hirdetni az evangéliumot.**

Lelkipásztor, vagy vasárnapi iskolai tanító vagy?

Hirdetted-e már azelőtt is az evangéliumot a rád bízott gyermekeknek?

Szeretnél-e aktívabban munkálkodni a helyi gyülekezet gyermekei között?

Kész lennél-e vasárnapi iskolai tanítást vállalni vagy segíteni egy gyülekezet hétközi gyermekszolgálatában?

- **A gyermekek többségének a szülei nem keresztyének, és nem is járnak evangéliumi gyülekezetbe.**

Kész lennél-e abban segíteni, hogy azok a gyermekek is meghallják az evangéliumot, akik nem tartoznak még a gyülekezetedhez, és nem is járnak még oda?

✓ Tartanál-e a szomszédságban élő gyermekeknek Örömhír Klubot a lakásodban?

✓ Tartanál-e nyáron, heti rendszerességgel egy szabadtéri alkalmat gyermekeknek?

-
- ✓ Szerveznél-e nyáron egy 5 Napos Klubot a környéken élő gyermekeknek?
 - ✓ Meghívnál-e gyermekeket gyülekezeted vasárnapi iskolájába vagy más gyermekalkalomra, és ha lenne érdeklődő, elkísérenéd-e a gyülekezetbe?
 - ✓ Elhívnál-e gyermekeket gyülekezeted gyermektáborába, és segítenél-e a táborban?
 - ✓ Szerveznél-e szünidei bibliatábort a gyülekezetedben, és tanítanál-e benne egy hétig?
 - ✓ Szerveznél-e különleges gyermekalkalmakat, vagy segítenél-e azokon?
 - ✓ Beszélnél-e valahol egy gyermeknek az Úr Jézusról, ha alkalom adódna rá?
 - ✓ Osztogatnál-e evangéliumi szórólapokat gyermekeknek?

A könyv 2. oldalán felsorolt címeken több tájékoztatást vagy tanácsot kaphat minden érdeklődő.

A névtelen munkás emlékére

Hogy hívták őt? Én nem tudom, ki volt.
Csak jött, mert néki Isten hangja szólt.
Átköltözött a tengeren – szolgálni Istennek s nekem.
Éj-nappal könny között
szántott, vetett, görnyedezett,
s a föld végre gyümölcsözött:
megannyi gyermeklélek felfakadt.
Végül meghalt, emléke nem maradt.

Hírét kürtszó nem vitte szerteszét.
Élt egykor, elhunyt – nem tudom nevét.

És én?

A tengeren túl, otthon, van gyermek,
akihez küldesz, Te, ki szereted
a kicsiket, hogy keressem,
és nevedért felkelve
magot vegyek kezembe,
a mezőn elvessem – hadd kössön, s teremjen
egy magból száz aranykalászt –,
hogy mind, ki rád vár, hozzád vezessem!

Mutass utat földön vagy vízen át.
Tiéd az ügy! Atyám, küldj el tehát!
Megyek bármerre, nem nézem a bért,
Teveled a kallódó gyermekért.

(Ismeretlen szerző)

Az Ő keze s az enyém (Zsolt 24,3–4)

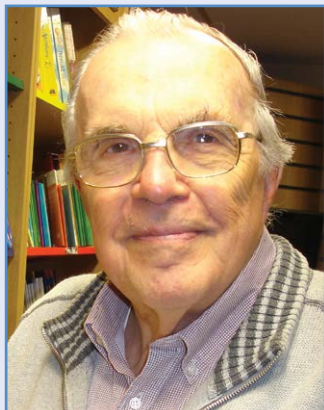
*Fogja kezem, az árnyak nem riasztanak,
Együtt járunk, míg telnek a napok;
Vezet, s vele hordva a keresztet
A gyermekeknek utat mutatok.*

*Kezem megtölti, nincs semmi hiányom.
Szükségem tudja, Ő tör itt utat.
Nem hagyja cserben a merészt, a bátrát,
De benne bízó kéz után kutat.*

*Kezem használja. Ó, csoda, fenséges:
Művét Teremtőm megosztja velem!
Szeretné földünk ifjait elérni,
S várja, hogy őket hozzá vezetem.*

*Itt a kezem, Uram, munkádra szánom:
Imára, adni, bűnöst nyerni meg.
Nem bánom, mi lesz az áldozat ára,
Érd el kezemmel kicsinyeidet!*

(Sam Doherty)

Az író bizonyágtétele

1949. november 30-án, 22 éves koromban tértem meg. Feleséggel azonnal Isten akaratát kezdtük keresni. Nem tudtuk, mi a célja velünk, azt azonban világosan láttuk, hogy az Ő szolgálatára hívtak el. Hogy milyen területen, azt még nem értettük tisztán. Én sportoló, főleg futballisták közötti szolgálatra gondoltam, mivel magam is fociztam, de Istennek más tervei voltak velünk. Hónapokkal később többször is megmutatta, hogy a gyermekek közötti szolgálatra hív el.

Így kezdődött az a több mint 50 boldog év, amelyet eddig gyermekmunkában tölthettünk. Ez alatt az idő alatt örömmel láthattuk sok gyermek megtérését.

Tizennégy évig (1950–1964) hazánk, Észak-Írország nemzeti igazgatójaként dolgoztunk a CEF-ben (Child Evangelism Fellowship = Gyermek-Evangélizációs Közösség).

1964-ben lettünk a CEF európai igazgatói, és a svájci központban 29 évig szolgálhattuk a gyermek-evangélizáció ügyét.

1993 óta főleg könyvek írásával és kiadásával foglalkozunk, hogy világszerte segíthessük a gyermekmunkásokat.

Fő célunk azonban mindig az volt, hogy gyermekeket vezessünk az Úr Jézushoz. Hálásak vagyunk Istennek, hogy a gyermek-evangélizációba hívtak el. Úgy érezzük, nincs ennél csodálatosabb munka a világon.